

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1001 DARK NIGHTS

STUD FINDER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAUREN
BLAKELY

Saplama Bulucu

Lauren Blakely tarafından

1001 Karanlık Gece

Saplama Bulucu
Yazan: Lauren

Blakely 1001

Karanlık Gece

Telif Hakkı 2017 Lauren
Blakely ISBN: 978-1-945920-
22-6

Önsöz: Telif Hakkı 2014 M. J. Rose Evil Eye

Concepts, Incorporated tarafından

yayınlanmıştır

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kurumlarla olan benzerlikler sadece tesadüfidir.

Kitap Açıklaması

Saplama Bulucu
Lauren Blakely tarafından

Kadın arayan erkek: Ateşli, zengin, akıllı, esprili, kendi kendini yetiştirmiş multimilyoner İnternet dehası, yuva kurmak ve tüm güzel şeyleri paylaşmak isteyen şık, zeki, seksi, eğlenceyi seven bir kadın arıyor.

İşte. En iyisi. Reklam. Hiç.

Hayallerimdeki kadını, beni ben olduğum için sevecek birini kesinlikle bulacağım. Kız kardeşim biriyle çıkmak için yardıma ihtiyacım olduğunu düşünse bile, dünya çapındaki büyük internet sayesinde bunu başarabileceğime eminim.

Hemen yükleme düğmesine basayım...

* * * *

Hayır. Sadece hayır. Bir kadın ve profesyonel bir çöpçatan olarak Dylan Parker'ın bu reklamı yayınlamasına izin veremem. O tüm avların avı. Bu yüzden kız kardeşi benden gülünç derecede yakışıklı, delicesine zengin ama sosyal açıdan cahil kardeşine bir kadın bulması için yardım etmemi istedi. Sonsuza dek mutlu sonların simsarı olarak, çılgınca başarılı kadınları onları kazıklamayacak ama onlara tapacak erkeklerle eşleştirerek harika bir yaşam sürdüğüm için Damızlık Bulucu olarak tanınıyorum. Sonuçta akli başında hangi kadın Dylan'a aşık olmaz ki?

Yani, benim dışımda. Kesinlikle ben olmayacağım.

*Stud Finder, Lauren Blakely'nin Big Rock, Mister O ve The Sexy One gibi bağımsız romantik komedi serileri tarzında çift POV ile anlatılan bağımsız bir roman.

Lauren Blakely Hakkında

New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı olan Lauren Blakely, ateşli, tatlı ve seksi çağdaş romantizm tarzıyla tanınıyor. Ailesiyle birlikte Kaliforniya'da yaşamakta ve tüm romanlarını köpeklerini gezdirirken planlamaktadır. On dört New York Times bestseller'ı bulunan yazarın kitapları New York Times, USA Today ve Wall Street Journal Bestseller Listelerinde 85'ten fazla kez yer almış ve 2 milyondan fazla kitap satmıştır. Pasta, komedi ve kedi videolarından hoşlanıyor. Lauren yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak için [buradan](#) haber bültenine kaydolun!

Lauren Blakely'den de

Satın almak için tıklayın

Bağımsız Erkek-POV kitapları

[BÜYÜK KAYA](#)

[Bay O İyi](#)

[Açılmış Tam](#)

[Paket Joy](#)

[Ride](#)

[Sert Ahşap](#)

Tek Aşk Serisi çift-POV Bağımsızlar

[Seksi Olan](#)

[Tek Olan](#)

[Ateşli Olan](#)

Standalones

[Knocked Up Planı En](#)

[Değerli Playboy](#)

[Damızlık Bulucu](#)

[Gol Atması En Muhtemel Oyuncular](#) (Ocak 2018)

[Wanderlust](#) (Şubat 2018)

[Olduğun Gibi Gel](#) (Nisan 2018)

[The Real Deal](#) (Yaz 2018) [Çok](#)

[Cazip](#)

[21 Çalınan Öpücükler](#)

[Kalbiyle Sınırların](#)

[Dışında Oynuyor](#)

Aşka Yakalanmışlar Serisi

[Bize Yakalandınız](#)

[Benimmiş Gibi](#)

[Davranan Ödüllü Koca](#)

[Gözlerindeki Yıldızlar](#)

Pişmanlık Yok Serisi

The Thrill of It
The Start of Us
Seninle Her Saniye

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

İlk Gece (Julia ve Clay, ön roman) *Geceden*
Sonra Gece (Julia ve Clay, birinci kitap) *Bu*
Geceden Sonra (Julia ve Clay, ikinci kitap)
Bir Gece Daha (Julia ve Clay, üçüncü kitap)
Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece (Julia ve Clay romanı,
kitap 3.5) *Onunla Geceler* (Michelle ve Jack hakkında
bağımsız bir roman) *Yasak Geceler* (Nate ve Casey hakkında
bağımsız bir roman)

Günahkâr Geceler

Serisi *Tatlı Günahkâr*
Geceler *Günahkâr*
Arzu
Günahkâr
Özlem
Günahkâr Aşk

Fighting Fire Serisi *Benim*

İçin Yan (Smith ve Jamie) *Onun*
İçin Eriyin (Megan ve Becker)
Consumed By You (Travis ve Cara)

Mücevher Serisi

İki kitaplık seksi bir çağdaş romantizm serisi

Safir Olayı *Safir*
Soygunu

Yazarın Teşekkürleri

Bu kitabı sizlere ulaştıran pek çok kişiye minnettarım. Her şeyden önce Liz Berry ve MJ Rose'a 1001 Karanlık Gece'nin bir parçası olma fırsatını verdikleri için teşekkür ederim. Günlük destek, strateji ve cesaretlendirme için KP Simmon'a çok teşekkürler. Güzel kapak görsellerini bulduğu için Helen Williams'a teşekkür ederim. Editoryal tarafta, hikaye rehberliği için Lauren Clarke, Kim Bias, Dena Marie ve Jen McCoy'a ve kartal gözleri için Tiffany'ye yaslandığım için şanslıyım. Kelley, Candi ve Keyanna'ya çok önemli olan günlük işler için teşekkür ederim. Her zaman olduğu gibi, hayalleri gerçeğe dönüştüren okuyuculara teşekkür ederim.

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Bir'i Keşfedin

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

[FOREVER WICKED](#) yazan Shayla Black

[CRIMSON TWILIGHT](#) yazan Heather Graham

[SURRENDER'DA YAKALANDI](#) yazan Liliana Hart

[SILENT BITE: A SCANGUARDS WEDDING](#) yazan Tina

Folsom

[DUNGEON GAMES](#) yazan Lexi Blake

[AZAGOTH](#) yazan Larissa Ione

[NEED YOU NOW](#) yazan Lisa [Renee](#) Jones

[SHOW ME, BABY](#) yazan Cherise Sinclair

[ROPED IN](#) yazan Lorelei James

[TEMPTED BY MIDNIGHT](#) yazan Lara

Adrian [THE FLAME](#) yazan Christopher

Rice [CARESS OF DARKNESS](#) yazan Julie

Kenner

Ayrıca 1001 Karanlık Gece'den

[TAME ME](#) yazan J. Kenner

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu İki'yi Keşfedin

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

[WICKED WOLF](#) yazan Carrie Ann Ryan
[İRLANDA GÖZLERİ](#) Heather Graham [SENİNLE KOLAY](#)
Kristen Proby
[ÖZGÜRLÜĞÜN EFENDİSİ](#) yazan Cherise
Sinclair [ZEVK CARESS](#) yazan Julie Kenner
[ADORED](#) yazan Lexi Blake
[HADES](#) yazan Larissa Ione
[RAVAGED](#) Elisabeth Naughton tarafından
[DREAM OF YOU](#) Jennifer L. Armentrout
[STRIPPED DOWN](#) Lorelei James
[RAGE/KILLIAN](#) yazan Alexandra Ivy/Laura
Wright [DRAGON KING](#) yazan Donna Grant
[PURE WICKED](#) yazan Shayla
Black [HARD AS STEEL](#) yazan
Laura Kaye
[STROKE OF MIDNIGHT](#) yazan Lara
Adrian [ALL HALLOWS EVE](#) yazan
Heather Graham [KISS THE FLAME](#)
yazan Christopher Rice
[AŞKINA CESARET](#) EDEN Melissa Foster
[TEASED](#) yazan Rebecca Zanetti
[TESLİM OLMA SÖZÜ](#) Yazan: Liliana Hart Ayrıca

1001 Karanlık Gece'den

[THE SURRENDER GATE](#) Yazan: Christopher Rice
[HEDEFE HİZMET ETMEK](#) Yazan: Cherise Sinclair

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Üç'ü Keşfedin

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

Carrie Ann Ryan'dan [SAKLI MÜREKKEP](#)
[BAYOU'DA KAN](#) Heather Graham [MAYINI](#)
[ARARKEN](#) Jennifer Probst [ARZUNUN DANSI](#)

Christopher Rice

[ROUGH RHYTHM](#) yazan Tessa Bailey

[DEVOTED](#) yazan Lexi Blake

[Z](#) yazan Larissa Ione

[FALLING UNDER YOU](#) yazan Laurelin

Paige [EASY FOR KEEPS](#) yazan Kristen
Proby

[UNCHAINED](#) by Elisabeth Naughton

[HARD TO SERVE](#) by Laura Kaye

[DRAGON FEVER](#) by Donna Grant

[KAYDEN/SIMON](#) yazan Alexandra Ivy/Laura

Wright [STRUNG UP](#) yazan Lorelei James

[MIDNIGHT UNTAMED](#) yazan Lara Adrian

[TRICKED](#) yazan Rebecca Zanetti

[DIRTY WICKED](#) yazan Shayla Black

[THE ONLY ONE](#) yazan Lauren

Blakely [SWEET SURRENDER](#) yazan

Liliana Hart

1001 K aranlık Gece Bültenine [kaydolun](#) ve
Tiffany Anahtar kolye kazanma şansını
yakalayın.
Her ay bir yari ma var!

Abone olmak için [buraya](#) tı layın.

Bonus olarak, tüm aboneler ücretsiz bir 1001
Karanlık Gece hikayesi alacaklar
 lk Gece
Yazar: Lexi Blake & M.J. Rose

İçindekiler

[Lauren Blakely](#)
[Hakkında Kitap](#)

[Tanıtımı](#)

[Lauren Blakely'den de](#)

[Yazarın Teşekkürü 1001 Karanlık Gece](#)
[Koleksiyonu Bir'i Keşfet 1001 Karanlık](#)
[Gece Koleksiyonu İki'yi Keşfet 1001](#)
[Karanlık Gece Koleksiyonu Üç'ü Keşfet](#)

[Önsöz](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

[Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm](#)

[Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Ara](#)

[Bölüm](#)

[Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm](#)

[On İkinci Bölüm](#)

[On Üçüncü](#)

[Bölüm On Dört](#)

[Bölüm On Beş](#)

[Bölüm On Altı](#)

[Bölüm On Yedi](#)

[Bölüm On Sekiz](#)

[Bölüm On Dokuz](#)

Bölüm Yirmi
Bölüm
Sonsöz Başka
Bir Sonsöz
Big Rock Karakter Bağlantıları

Büyük Kaya Serisi Karakter Bağlantıları
1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Dördünü
Keşfedin 1001 Karanlık Gece Dünyasını
Keşfedin Daha Fazlasını Keşfedin Lauren
Blakely
Lauren Blakely'nin Hard Wood kitabından bir alıntı
Özel Teşekkürler

Binbir Karanlık Gece

Bir zamanlar, gelecekte.

*Hikâyelere ve öğrenmeye hayran bir öğrenciydim.
Felsefe, şiir, tarih, okült, aşk ve büyü sanatı ve
bilimi üzerine çalıştım. Çok geniş bir
Babamın evindeki kütüphanede binlerce cilt
fantastik masal topladım.*

*Eski ırklar ve geçmiş zamanlar hakkında her şeyi
öğrendim. Mitler, efsaneler ve tüm rüyalar
hakkında
milenyum boyunca insanlar. Ve okudukça hayal
gücüm daha da güçlendi, ta ki hikayelerin içine
seyahat edebildiğimi keşfedene kadar... aslında
onların bir parçası olabilmek için.*

*Keşke olması gerektiği gibi öğretmenimi
dinlediğimi ve yeteneğime saygı duyduğumu
söyleyebilseydim. Eğer yapsaydım, ben
şimdi size bu hikayeyi anlatıyor olmazdım.
Ama ben cesaretimle hava atarken aptalca
davrandım ve kafam karıştı.*

*Bir öğleden sonra, Binbir Gece Masalları'nı merak
ederek eski İran'a gittim ve Şehriyar'ın her gün bir
masal anlattığının doğru olup olmadığını kendi
gözlerimle gördüm.*

*(Farsça: شهریار, "kral") yeni bir bakire ile evlendi ve sonra
dünkü karısını başının kesilmesi için gönderdi. Yazılmıştı
Vezirin kızı Şehrazat'la tanıştığında bin kadın
öldürmüş olduğunu okumuştum.*

*Çabalarımda bir şeyler ters gitti. Hikayenin
ortasına gelmişim ve bir şekilde Şehrazat'la yer
değiştirmiştım.*

*Daha önce hiç başıma gelmemiştı ve bugün hala
aıklayamıyorum.*

*Şimdi o kadim geçmişte kapana kısılmış
durumdayım. Şehrazat'ın hayatını üstlendim ve
kendimi korumamın ve hayatta kalmamın tek yolu
onun bana yaptığııı yapmak.
kendini korumak ve hayatta kalmak.*

*Her gece Kral beni çağırır ve ben masal anlatırken dinler.
Ve akşam bitip şafak söktüğünde, onu nefessiz bırakan ve
daha fazlası için özlem duymasına neden olan bir
nuktada duruyorum. Ve böylece Kral, karanlık hikâyemin
geri kalanını dinleyebilmek için hayatımı bir gün daha
bağışlıyor.*

*Bir hikayeyi bitirir bitirmez. yeni bir tanesine
başlıyorum... tıpkı siz sevgili okuyucunun daha önce
sahip olduğu gibi*

Şimdi.

Önsöz

Bir zamanlar, Manhattan olarak bilinen harika romantik bir ülkede, özel bir yeteneğe sahip bir kadın varmış. Giysileri ve renkleri, yiyecekleri ve şarapları ve en önemlisi insanları eşleştirme konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. O kadar yetenekliymiş ki, gerçek ruh eşini bulmak isteyenler tarafından şehrin dört bir yanında aranmış.

Aynı zamanda çok yakışıklı, zeki, komik ve ne diyelim, sosyal açıdan biraz cahil bir adam vardı.

İyiymi. Birazdan daha fazla. Belki de çok. Ama ateşli bir inekti ve beyni diğer her şey için oldukça iyi çalışıyordu ve bir eş olarak talep görüyordu.

Ayrıca yuva kurmaya da hazırды ve makinelere bağımlı olmayı öğrendiği için, bir makinenin onun için gerçek aşkı bulacağından emindi.

Kadın böylesine çılgınca bir fikri duyduğunda, buna tahammül edemedi. Ona, bir algoritmaya dayanmadan gerçek hayatta nasıl eş bulacağını göstermesi için bir teklifte bulundu. Doğal bir risk alıcı olduğu için, ona neler yapabileceğini kanıtlaması için üç şans verdi.

Ona gerçek aşkı bulmaya yardım etmeye kararlı olarak bu zorlu görevi üstlendi. Her ne kadar onu yakışıklı bulsa ve ilk kez bir müşterisine karşı hafif bir çekim hissetse de, bu hayranlığın başka bir şeye dönüşme riskini göze alamadı. Hem internette hem de gerçek dünyada, kadın ve erkek zıt kutupların birbirini çekmediği konusunda hemfikir di. Hayata ve aşka bakış açısı bu kadar farklı olan birine kim aşık olabilirdi ki?

Ama işler her zaman görüldüğü gibi değildir...

Birinci Bölüm

Dylan

İnternet ve ben çok iyi arkadaşız. Her şeyi birlikte yaptık. Birlikte büyüdük. Müzik indirdik, yemek sipariş ettik, yeni diller öğrendik, kadınları keşfettik ve milyonlar kazandık.

Bir Cuma öğleden sonrasında elimde telefonumla Chelsea Piers'ın girişine doğru döndüğümde, burada bir kadın bulamamam için hiçbir neden göremiyorum.

Chelsea Piers olmaz.

Lütfen.

Artık kim insanlarla yüz yüze görüşüyor?

Bu saçmalık.

Yani *burada*. Elimdeki bu harika cihazda. Bugünlerde herkes aşkı burada buluyor. Sola kaydırma, sağa kaydırma. Bu düğmeye basmak. O düğmeyi beğenmek. Tamam, belki başka şeyler buluyorlardır. Ama ben mutluluğu diğer her şeyi keşfettiğim gibi keşfetmeye kararlıyım. *Çevrimiçi*.

"Bu reklam bir kazanan." Telefonumu en yakın arkadaşlarımdan biri olan ve şehirde olduğu zamanlarda laser tag takımındaki takım arkadaşım Mia'ya doğru tutuyorum. "Her an Bayan Doğru'yu bulmaya bu kadar yaklaşabilirim, sence de öyle değil mi?"

Ela gözleri dikkatle ekrana bakıyor ve cevabı mükemmel bir şekilde kemerli bir kaş şeklinde geliyor. "Vay canına. Tam isabet."

Kapıya ulaşıyorum ve çekip açıyorum, serin bir klima bizi karşılıyor. "Tamamen içeri girmem en iyisi değil mi? Neden oyalanayım ki?"

Gülüyor. "Sanırım konu biriyle çıkmak olduğunda *tüm* kartlarınızı bir kerede açmamanız iyi bir şey olabilir."

Alay ediyorum. "Kendini tutmana gerek yok. Gerçek bir şey için hazırım." Gözlüklerimi burnumun köprüsünde daha yukarı itiyorum. "Ayrıca, beni tanımıyor musun artık? Yarım yamalak bir şey yapar mıyım?"

"Genelde tamamen kızarmış olursun." Elini koluma koyuyor. "Ama gerçekten daha yumuşak bir dokunuş denemek istemiyor musun? Belki küçük bir şey tutmak

Geri mi?"

Haftalık CEO kulübü oyunumuzda her türden girişimci düşmanımızla mücadele etmeye hazır bir şekilde check-in kontuarına doğru ilerlerken başımı sallıyorum. "Bakın, internetin en güzel yanı tamamen doğrudan olabilmemiz. Tam olarak ne istediğinizi söyleyebilirsiniz. Biriyle yüz yüze görüştüğünüzde doğru protokolü takip etmek, doğru şeyi söylemek, doğru konuyu tartışmak ya da tartışmamak konusunda endişelenmeniz gerekmiyor. İnternette birini bulduğunuzda yüzde 100 kendiniz olabiliyor ve gerçeği söyleyebiliyorsunuz. Ben de öyle yapıyorum."

Ayrıca, bu. En İyisi. Reklam. Reklamı.

Adam kadın arıyor:

Ateşli, zengin, akıllı, esprili, kendi kendini yetiştirmiş multimilyoner İnternet dehası, yeni deneyimlerle ilgilenen ve dışarıda yemek yemekten sinemaya, softbola ve bu muhteşem dünyanın macerasının tadını birlikte çıkarmaya kadar tüm güzel şeyleri paylaşmak isteyen şık, zeki, seksi, eğlenceyi seven bir kadın arıyor.

Bu ilana kim cevap vermez ki?

Görevli bize silahlarımızı verirken ve Gotham'ı kötü adamlardan kurtarmaya hazır bir şekilde laser tag arenasına girerken Mia, "Şunu açıklığa kavuşturalım," diyor. "Sence herkes internette doğruyu mu söylüyor?"

Yankees şapkamı çıkarıp dolaba koyarken gülüyorum. Telefonumu kapatıp şapkanın içine sokuyorum. "Söylediğim bu değil. Söylediğim şey, biriyle IRL'de tanışmanın"-tırnak işaretlerini çizmek için duruyorum-"aşk şansınızı artırdığına dair deneysel bir kanıt olmadığı."

"İnternette biriyle tanışmanın şansınızı artırdığına dair bir kanıt da yok."

"Patrick'le yüz yüze tanıştınız ve henüz bir şey bile değilsiniz," diyorum, bir süredir meraklı olduğu adamdan bahsederek.

Başını bana doğru sallıyor, gözleri yarıklara dönüşüyor. "Biliyorsun bu bir şey olmamamızın sebebi *değil*."

Bir el salladım. "Bu cümlede çok fazla *değil var*."

"Bekle ve gör, bugünkü maçta senin yerine oynayacak mıyım?"

"Yapacaksın. Çünkü sen de en az benim kadar rekabetçisin. Bahsetmişken, bahse girelim. Eğer bu oyunun sonunda Bayan Doğru'yu telefonumda beni beklerken bulamazsam, bu gece tüm ekibe içki ısmarlayacağım."

Tokalaşmak için bir el uzatıyor. "Anlaştık."

Sonra karanlık şehir manzarasında yarışıyorum, karton binaların arkasına saklanıyorum, uygulama yapan CEO'lar sürüsünü biçerken kesilmiş köprülerin arkasına saklanıyorum. Bir saat süren seansımızın sonunda galip çıkıyoruz. Kim ısmarlarsa ısmarlasın, hem bir tur içki içmeye hazırım hem de gerçek aşkı bulmaya hevesli güzel, parlak bebeklerin cömertliğini kontrol etmeye hazırım.

Mia'yla birlikte arkadaşlarımızla buluşmaya hazırlanırken telefonumu açıyorum. "Ne düşünüyorsun? Yeni Bayan Parker'ı burada mı bulacağız?" Ekran dokunarak soruyorum.

"Oh, evet. Kesinlikle. Önlük giyen ve beyaz bir çitin önünden size el sallayan o olacak."

Arkadaşlık sitesindeki gelen kutusunu açtığımda olduğum yerde duruyorum. Tıkanmış. Sanki bir sorun varmış gibi telefonuma bakıyorum. Sanki bu çözemeyeceğim bir matematik problemiymiş gibi, "Sanki her şey yedeklenmiş gibi," diyorum.

Mia sarı saçlarını atkuyruğu tutucusundan çekip çıkarıyor. "Gerçekten mi? Çok şaşırdım. Yani ilanına on bin kadın mı cevap verdi?"

Mesajların *kornu-un-copia*'sına bakarken çenem çözülüyor. Erkekler, kadınlar, posta siparişi gelinler, dişleri olan kadınlar, dişleri olmayan kadınlar, üç kez boşanmış kadınlar, diz boyu çoraplar ve kısa şortlar giyen, saksı bitkisi büyüklüğünde göğüsleri olan kadınlar ve liseden bile mezun olmamış gibi görünen kızlar.

Yutkundum ve yutkundum. Belki de tahminimde biraz yanılmışımdır. "Sanki kitlelerle dolup taşıyor."

Mia iç çeker ve gülümser. "Sorun da bu zaten."

İkinci Bölüm

Evie

Bazı şeylerin ne zaman bir araya geleceğini bilirsiniz.

Ve bu sevimli ve belalı deniz mavisini eteğin arkadaşım Olivia'nın eşarbiyle mükemmel uyum sağlayacağını biliyorum. Artı, merhaba. Bu etek kırk dolardan daha az. Fırsat diyebilir misin? Annene gel.

Eteğe yakınlaşıyorum, onu raflardan alıp bir ödül gibi kullanıyorum. "Olivia, bu senin mercan eşarbinla harika gider," diyorum müşteriye ve arkadaşşıma. "Hafif ipeksi olanla."

Bugün gezdiğim Village'daki konsinye mağazasında rafın karşısından bana şaşkın bir bakış atıyor. "Emin misin, Evie?"

"Seni hiç yoldan çıkardım mı?" Nişan yüzüğüne bakarak sordum. Göz kamaştırıcı bir zümrüt kesim ve nişanlısına yardım ettim, lezzetli ve ateşli bir *vet-meow*

-Onun için seç.

"Asla, asla. Ama emin misin? Turkuaz ve mercan?"

Parmaklarımla sayıyorum. "Turkuaz ve mercan. Mor ve gri. Pembe ve sarı. Mavi ve turuncunun, kırmızı ve siyahın ötesindeler. Beklenmedik kombinasyonlar. Bir hacker ve bir veteriner gibi."

Altı yaşına geldiğimde renk eşleştirmesi yapabiliyordum. Esrarengiz bir kolaylıkla ve moda anlayışıyla kıyafet seçebiliyordum. Yıllar geçtikçe, bu keskin eşleştirme duygusu çikolatalı-çilekli çeşitliliğinden bu-erkek-bu-kadın-için-çıldıracak-şekline dönüştü.

Olivia benim adamlarımdan biri; esmer, yeşil gözlü, mutluluktan aşık, banka güvenliğini kırmak için yüklü miktarda para alan bir etik hacker. Bu yılın başlarında, onu Yukarı Doğu Yakası'nda şehirdeki tüm çay fincanı chihuahua ve kanişlerle ilgilenen, yanan ve gülünç derecede formda bir veterinerine bağladım.

"Eteği hediye olarak alıyorum. Yaklaşan galeri açılışında giy."

"Herb ve ben etkinlik için sabırsızlanıyoruz," diyor.

Gördün mü? Bu, onun ve sevgilisinin birlikte mükemmel olacaklarını bilmemin yollarından biri. Sanat enstalasyonlarına karşı derin ve köklü bir tutkuları var - ne kadar tuhaf olursa o kadar iyi - ve bu da çevrimiçi arkadaşlık sitelerinin

Dünya göz ardı ediyor. Bir maçta yüzeyin altında ne olduğunu. İsmi gibi. Ailesi ona modern bir erkeğe verilebilecek en kötü isimlerden birini koymuş. *Herbert çok itici* bir isim. Ama Olivia'nın yüzeyin altına bakacağını biliyordum. Yaşamak için yaptığı şey bu. İnsanlarla da bunu yapıyor ve şimdi birkaç ay içinde evlenecekler.

Raftan bir kamyoncu şapkası alıyor, önünde bir kadın silueti olan fileli bir çeşit. Şapkayı güzel kahverengi saçlarının sadece birkaç santim üzerine yerleştiriyor. "Bir sonraki iş toplantım için mükemmel mi?"

Mavi gözlerim hançere dönüştü. "Yapma. Aşağı. Kollarını.

Kollarını." Gülüyor. "Aslında takmayacaktım."

Tekrar nefes alıyorum. "Güzel. Yine de kendime engel olamıyorum. Bir arkadaşımın kafasının yanında bir şapka görüyorum ve tüm eğitimim devreye giriyor."

"Bitle mücadele eğitimi mi?"

"Evet. Kesinlikle," diyorum, sanki bir şakaymış gibi, ama doğruyu söylemek gerekirse, bu bir şaka değil. Sarı saçlarımı korumak için tiyatrolarda başıma bir eşarp takıyorum, uçaklarda kapüşonlu bir sweatshirt giyerek seyahat ediyorum ve asla ama asla başımı başka birinin yastığına koymuyorum.

Kaşınmaktansa güvende olmak daha iyidir.

"Yine de bunu kardeşim için almalıyım. Bir kere, bilirsiniz, onu bir fıçı renk güvenli çamaşır suyunda sterilize ettim."

"Üzerinde seksi piliçler olan file kamyoncu şapkalarını sever mi?"

Şapkaya şüpheyle bakar ve yere bırakır. "Düşündüm de, hayır. Sadece onun üzerinde sürekli New York Yankees şapkası görmekten sıkıldım."

Siyah dantelli vintage eteği düşünürken file şapkayı işaret ediyorum. "Yine de bunun bir gelişme olduğundan emin değilim. Bir dakika. Hangi kardeşten bahsediyoruz? Seksi inekten mi yoksa daha seksi inekten mi?"

Gülüyor, sonra dilini çıkarıyor. "Lütfen hiçbir kardeşime seksi demeyebilir miyiz?"

"New York'un yarısı onlara öyle diyor olsa da mı?"

Olivia'nın kardeşleri muhteşem tek yumurta ikizi teknoloji multimilyonerleri. İkisini de kardeşim Patrick'in beni katılmaya ikna ettiği softball liginden tanıyorum. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, *katılmak* benim rolüm için bir örtmece. Herhangi bir şekilde, biçimde veya formda rekabetçi sporlara karşı aşırı alerjim nedeniyle, aslında softbol oynamıyorum. Onun yerine takımı yönetiyorum. Ama bu benim örgütsel kalbime, topuklarımı kaleye gömüp yüzüme çok hızlı gelen bir topa vurmaya çalışmaktan çok daha iyi uyuyor.

Tezgâha doğru yürürken, "Eminim tahmin edebileceğiniz gibi, kardeşlerimi -ikisini de- hâlâ tam bir ding-dong olarak görüyorum," diyor. "Bir örnek vereyim. Dylan dün internete bir ilan vermiş, ruh eşini arıyormuş. Tam bir ahmak."

Derim karıncalanıyor, sanki örümcekler omurgamda geziniyor. "TINDER'DAKI GIBI MI?"

Oops. Sanırım az önce bağırarak konuştum.

Bakın, teknik olarak ilişki sitelerine karşı değilim. Belli bir insan ihtiyacını karşıladıklarını *anlıyorum*. İlkel bir dürtü diyebilirsiniz. Ancak sorun şu ki, bu siteler erkekleri ve kadınları birini tanımak ve gerçek aşkı bulmak için zaman ayırmaktan alıkoyuyor.

"Başka bir şeydi. Hatırlamaya çalışıyorum."

"Lütfen kayıt yaptıranların en az üç haneli rakamlarda ücret ödemesi gereken elit bir çöpçatanlık sitesi olduğunu söyleyin," diye ekliyorum ses tonumdaki endişeyle. Her ne kadar profesyonel bir çöpçatan olsam da, aslında belirli bir derecede inceleme gerektiren çevrimiçi meslektaşlarımla oldukça iyi bir şekilde bir arada var olabilirim. Olivia yüzünü buruşturuyor ve ardından derin bir iç çekiyor. "Bu o çok-denizdeki köpekbalıklarının yerleri."

"Hayır!" Ben Kötü Cadi'yım, eriyorum. Bakışlarımı sağ tarafımdaki vintage etek rafından sol tarafımdaki sevimli Peter Pan elbiselerine çeviriyorum ve bunu gerçekten yüksek sesle bağırmadığımı umuyorum.

"Korkarım öyle," diyor Olivia, en kötü profesyonel korkularımı doğrulayarak.

Dua etmek için ellerimi birbirine bastırıyorum. "Öyle olmadığını söyle. Dalga geçtiğini söyle. Benimle dalga geçtiğini söyle."

Olivia telefonunu aldı ve bana reklamı gösterdi.

Her satırda içim daralıyor. Ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Size yalvarıyorum. İyi ve kutsal olan her şey adına, dünyadaki tüm kadınlar adına, bunu yapmasına izin veremeyiz."

"Neden?" Sesinde gerçek bir şaşkınlık var gibi. "Dylan internetteki her şeyde ustadır. Web'de yaşar ve ölür."

"İki kelime. *Servet avcısı*. Kadınlarla kuşatılacak ve ona neyin çarptığını anlayamayacak kadar tatlı. Yavru bir köpek gibi olacak. Softbol maçlarında nasıl olduğunu görüyorsun. Bazen kadınlar orada iki kardeşinizi de kesiyor."

Alay ediyor. "Ve hala softball'daki kadınların onu sayı yaptığı için alkışladığını sanıyor. Böyle rekabetçi."

"Demek istediğim tam olarak bu. Etrafı avcılarla dolacak. Kardeşin gülünç derecede zengin, tamamen bilgisiz ve hayranlık uyandıracak kadar seksi."

Ağzının kenarını kıvırıyor. "Bu Dylan'ı bir bakıma tarif ediyor, sevimli seksi kısmı hariç. Ama ne yapmamız gerekiyor?"

"Ona yardım edin," diyorum yalvararak. "Bu Wonder Woman'ın yaralıların yanından geçip gitmesine benziyor. Onları geride bırakamaz."

Gözlerini kırıştırıyor. "Ama müşterileriniz kadınlar. Sen Damızlık Bulucusun." "Müşterilerimin çoğu kadın," diye düzeltiyorum. "Çünkü onlar

genellikle bir çöpçatana gelir. Ama hayatım, ben de erkekleri tanımak zorundayım. Yoksa seni ateşli veteriner Herb ile nasıl eşleştirebilirdim ki?"

Gülümsüyor, düz beyaz dişleri parıldıyor. "Herb'ümü seviyorum."

Damızlık Bulucu olarak, Manhattan'daki hali vakti yerinde bekar kadınların onları dolandırmayacak, onları sevecek ve değer verecek erkekleri bulmalarına yardımcı oluyorum. Gözlerimle harika bir hayat sürdürdüm, çok teşekkür ederim. Renk uyumu mu? Moda becerilerim? Kişilikler hakkındaki bilgim? Bunları bir psikoloji diplomasına, yönetici işe alım uzmanı olarak bir kariyere dönüştürdüm ve şimdi elit bir çöpçatanlık işinin başı olarak kullanıyorum. Dışa dönük biriyim, aklımdakileri söylüyorum ve New York'taki neredeyse herkesi tanıyorum. Düzinelerce kadının Bay Doğru'yu bulması için kalkan, kılıç ve kayganlaştırıcı oldum.

Çünkü ben bariz eşleşmeleri tercih etmiyorum.

Futbolcu ve amigo kızı, güzel ve çirkini, bakire ve milyarderini unutun. Benim becerilerim daha ince kombinasyonlar ve beklenmedik eşleşmeler bulmakta yatıyor. Hayırsever ve kurtarma organizasyonları için köpeklerin fotoğraflarını çeken adam, dergi editörü ve risk sermayedarı, en çok satan aşk romanı yazarı ve onu güldüren ateşli, genç komedyen.

Bunlar benim bağlantılarımdır.

Dylan Parker ile çok az ortak nokta olmasına rağmen, masaya getirdiği her şeyi takdir edebiliyorum. İşte bu yüzden, müşterilerim genellikle kadınlar olsa da, ona yardım etmem gerektiğini biliyorum. Bu kadar çekici bir adamın böyle bir risk almasına izin veremem.

"Haraç olarak gönüllüyüm." Elimi kaldırıyorum. "Kardeşiniz için mükemmel kadını bulacağım." Damızlık Bulucu, Damızlık Arayıcı olacak.

"Oyuna dahil olup olmadığından emin olmak için ona soracağım ve hizmetleriniz."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Senin paran burada geçmez. Bu benim sana hediyem. Bir nişan hediyesi," diyorum göz kırparak.

Elini koluma bırakıyor. "Evie, bunu yapmak zorunda değilsin. Ödemeyi seve seve yaparım. Dava ne kadar zorlu olursa olsun, sonuçta o benim kardeşim."

Gülüyorum. "Bu işi ücretsiz yapmam için bir neden daha. Zor davalarla başa çıkma becerilerimi geliştirecek."

"O zaman hayır demekle daha da zorlanacağından şüpheleniyorum. Bir anlaşmayı geri çeviremez."

İş kıyafete gelince ben de yapamam. Olivia'ya etek alıyorum ve şu şirin siyah olanı? Çıkarken kaptım ve 22 dolar verdim. Tam bir kelepir.

Üçüncü Bölüm

Dylan

Dylan: Yo.

Ne oldu?

Dylan: Kız kardeşim çöpçatan kullanmamı istiyor.

Kız kardeşin çok zeki.

Dylan: Bu kadar mı? Hepsi bu kadar mı?

Ryder: Uzun bir açıklama mı istiyorsun? Yoksa yayınladığınız ilana hala güldüğümü mü söylemeliyim?

Ryder: Bunu beni eğlendirmek için mi gönderdin? Eğer öyleyse, aferin. Ayrıca, ciddi. Bunun için kendimi sorumlu hissediyorum. Seni ve kardeşini zengin, bekar ve New York'ta talep gören biri olma konusunda eğitmek için elimden geleni yapmadım mı?

Dylan: Üzgünüm, alay ve iğneleme yüzünden seni duyamıyorum.

Seninle dalga geçiyorum çünkü dalga geçilebilir birisin.

Dylan: Ben de kız kardeşimin kötü olduğunu sanıyordum.

Daha hiçbir şey görmedin.

Ama ciddi, dostum. Anlıyorum. Nereden geldiğini anlıyorum. Sapla samanı ayıracak birinden faydalanabileceğine de katılıyorum. Olivia'nın dediğini yap.

Dylan: Pekala. Efendi konuştu.

Emirler doğrudan Eküri'den.

* * * *

Atımı iki kare ileri, sonra da yukarı oynatıyorum. "Yani bunu kalbinin iyiliği için mi yapıyor?"

Olivia, Washington Square Park'ta önümüzde duran satranç tahtasına bakıyor. Bakışlarını tahtadan ayırmadan cevap veriyor: "Benden hoşlanıyor ve ayrıca sana yardım etmeyi vatandaşlık görevi olarak görüyor."

Elimi düzeltilmesi gereken saçlarımda gezdirirken gülüyorum. "Ben onun sadaka vakası mıyım?"

Olivia yüzünü kaldırıp göz kırpmıyor, yeşil gözleri benimkilerle aynı tonda. "Dylan, bilmiyor musun? Sen her zaman hayırsever birisin. En genç olmanın getirdiği bir şey." Kalesini oynatıyor.

"Ama aynı zamanda en akıllı benim," diyorum bir sonraki hamlemde kalesini ele geçirirken. Satranç taşını ılık yaz havasında sallandırıyorum. "Ha!"

"Yine engellendim," diyor küfrederek.

"Her neyse, gerçekten bir çöpçatan kullanmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Sen bir çöpçatan kullandığında kısa bir süre düşündüğümü itiraf etmeliyim ama internet daha iyi bir çözüm olmalı gibi geldi."

"İnternetin sizin için daha iyi bir çözüm *olmadığı* konusunda anlaşabilir miyiz?"

İlanıma gelen yanıtları düşünerek biraz soluklanıyorum. Hiçbiri "yeni deneyimlerle ve tüm iyi şeyleri paylaşmakla ilgilenen" kadınlardan değil, daha ziyade banka hesabımı deneyimlemek ve cüzdanımı paylaşmak isteyenlerden geliyordu.

"Güzel. İlk bakışta ilan tam olarak tutmadı. Ama sence bu kadın *aradığımı* bulabilir mi?"

Olivia rahatça omuz silkiyor. "Yapabileceğini düşünüyorum. Herb'ü onun aracılığıyla buldum," diyor sol elini bana doğru sallayarak.

Elmasından çıkan bir ışık konisi neredeyse beni kör ediyordu. "Artık göremiyorum!"

Gülüyor. "Aynen öyle. Dinle, en sevdiğin benzetmeyi kullanacak olursak, bu zarar vermeyen, faul yapmayan bir durum."

Basketbol smaçını taklit ediyorum.

"Eğer atletik bir yeteneğin olsaydı, tehlikeli biri olurdun" diyor. "Ah, ama bahse girerim mükemmel bir polo oyuncusu olurdum," diyorum, Kibirli bir aksan benimseyerek.

Homurdanıyor. "Oh, çok doğru. Bir atın üzerinde harika olurdun."

"Ayrıca unutma, hâlâ hızlıyım ve softbolda çok iyiyim."

Yavaşça başını sallıyor. "Doğru. Yavaş saha softbolu. Hepimiz bu konuda iyiyiz, Dylan."

Ellerimi bıkkınlıkla havaya kaldırıyorum. "Peki ben seni neden dinliyorum?"

Yanağımı çimdiklemek için kolunu uzatıyor. "Çünkü çok tatlısın ve yardıma ihtiyacın var. Evie sana yardım edecek. O zeki, açık sözlü ve eğlenceli biri. Ve dinle, bir reklamdan tanıştığın kadınlarla çıkmaya izin vermeyi doğru bulmuyorum. Arkadaşın Ryder'ın da aynı şeyi söyleyeceğini biliyorum."

Başımı salladım. "Doğru. Aslında çoktan yaptı. Mia da öyle. Benimle dalga geçme seviyesi Alaycılık Ölçeği'ne göre oldukça yüksekti."

"O zaman neyi bekliyoruz?"

"Bu oyunu kazanmam için," diyorum vezirimi tahtanın kenarındaki şahına doğru kaydırarak. "Şah mat."

Kaşlarını çatıyor.

Ellerimi başımın arkasına koyuyorum. "Seni dövmek çok tatmin edici. İnanılmaz, kesinlikle, fevkalade tatmin edici."

"Sen cılız bir çocukken seni dövdüğümde bu tatmin ediciydi,

"

"Beni hiç dövmedin. Bir kere bile."

Saatine bir göz atıyor. "Sana yardım etmem için çok fazla Hayallerindeki kadın," diyor ve sanki fırlayacakmış gibi ayağa kalkıyor.

Bileğini tutuyorum. "Liv, çocukken çok acı verici sümkürmeler yapardın ve hâlâ kafatasımda senin gücünü kanıtlayan çürükler var."

Hınzırca gülümsüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Her neyse, neden yarın Evie'yle buluşmuyorsunuz? Yoğun bir programı var, ama muhtemelen onu bir kahve içip sohbet etmeniz için ikna edebilirim. Kahveyi sever. Düzeltiyorum, kahveye *bayılır*."

İnledim. "Şu kahve züppelerinden biri mi? Onlara katlanmak çok zor." "Sen bir çay züppesisin."

"Çünkü çay o Harika. Bu klas. Bu alışılmadık.

Ama herkes kahveyi sever."

Ellerini havaya kaldırıyor. "Peki. Boba çayına ne dersin?"

Burnumu kırıştırıyorum. "Ben bir çay aşığıyım. Boba çayı duyularıma hakaret gibi geliyor, ister boba çayı ister balonlu çay desinler." Ürperiyorum.

"Belki de dene o zaman, züppe. İçecekleri makineyle yapan bir boba çayı dükkânı var. Sipariş veriyorsunuz ve bu robot kollar siparişi hazırlıyor."

Gözlerim büyüdü. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Robot yapımı çay toplarınızın üzerinde tüm detayları gözden geçirebilirsiniz."

Dördüncü Bölüm

Evie

Şipşak.

Onunla Quickie adında bir yerde buluşacağım.

Başımı sallıyorum, bir mağazanın böyle bir isim seçmesi beni hem eğlendiriyor hem de şaşırtıyor. Turuncu tabelaya bakıyorum ve sanki harfler kendilerini öğleden sonra bir boğuşmayı çağrıştırmayacak bir şeye dönüştüreceklermiş gibi gözlerimi kısıyorum.

Öğleden sonra kaçamaklarına karşı olduğumdan değil. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, günün herhangi bir saatinde bir boğuşma yaşamayalı uzun zaman oldu. Öğleden sonra, akşam ya da sabah.

Ben romantizmin büyük bir hayranıyım, ancak üzücü gerçek şu ki, işimi kurmakla çok meşgul olduğum için zaman bulamıyorum.

İronik, çünkü müşterilerime her zaman istediğimiz şeyler için zaman ayırmamız gerektiğini söylüyorum. Tanrı biliyor ya, Manhattan'ın dört bir yanındaki en iyi vintage ve konsinye dükkanlarında pazarlık yapmak için bolca zaman ayırıyorum ve bunları eğlenmek için blogumda yayınlıyorum.

Ancak işim en önemli önceliğim olduğu için romantizme yol açacak randevulara zaman ayıramadım.

Hâlâ da öyle, bu yüzden Quickie'deyim çünkü Dylan'a yardım etmek beni daha iyi bir çöpçatan yapacak. On dakika erken geldim çünkü geç gelmeye inanmam. Asla.

Dükânın dışındaki kaldırımda beklerken en sevdiğim aktivitelerden birini gerçekleştiriyorum: insanları izlemek.

Bloğu tararken hikâyeler üretiyorum. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla yanımdan geçen incecik bir kadın, terziden bir elbise almak için telefonuyla konuşuyor. Hangi etkinliğe katılıyor? Elbise onun için mi? Etek ucunu mu yukarı kaldırtacak ya da belini mi içeri çektirecek? Eski sevgilisine seksi mi yoksa işe uygun mu görünmek istiyor?

"Ve yakanın fazladan bir inç daha aşağıya indiğinden emin olun" diye talimat veriyor.

Eski sevgiliye göre seksi.

Sonra, ön panelinde pembe bıyık işareti olan siyah bir Honda'ya koşuşturan bir işadamı görüyorum. Domuz kuyruklu, pipisi gıcırdayan bir adama kapıyı tutuyor.

Sarı kabarık elbiseli sarışın.

Hafta sonu çalışan baba, kızını bir prenses partisine götürmek için ofisine ara veriyor.

Mavi bir tişörtün içinde kaslı kollarını sergileyen uzun boylu bir adam görüş alanıma giriyor. Yumuşak, soluk kot pantolonu harika bir kalçayı gösteriyor. O sana vururken tutabileceğin türden.

Oha? Bu pis düşünce de nereden çıktı?

Envanterime devam ederken başımı sallayarak onu uzaklaştırıyorum.

Gömleğinden dümdüz bir karnı olduğu çok belli. Bir an için mutlu hayranlık alanıma kayıyorum, çünkü gerçekten harika bir vücuda sahip. Sorun şu ki başında bir şapka var ve kafası telefonuna eğilmiş.

Onun hikayesini yazarken kaşlarımı çatıyorum. *Hipster ahbap, dünyayla etkileşime geçemiyor.* Telefonunu bir kenara bırakmak o kadar da zor değil, dostum.

Yüzünü kaldırıyor ve ben göz kırpıyorum. Sonra kendimi uyarıyorum.

Yeni müşterimin vücuduna kesinlikle hayran olmamalıyım.

Hayır. Hiç. Hiç.

Dylan'a el sallarken zihnimde tam bir tarama yapıyorum, yapabileceğim en neşeli, güler yüzlü çöpçatan suratını takınıyorum. Kıçını kontrol etmiyordum bakışı.

Dylan'ı geçen yıldan beri tanıyorum. Kendisi bizim birinci kalecimiz ve bazı arkadaşların her ay düzenlediği Scrabble yarışmasında takım arkadaşımız, ayrıca Olivia'nın kocası Max ile paylaştığı Battery Park'taki çatı katında arkadaşı Henley tarafından düzenlenen son Cadılar Bayramı partisinde En Komik Kostüm ödülünü kazanan kişi. Mavi bir tişört giyen Dylan, boynuna bir telefon kablosu geçirmiş ve Mavi Tavuk Kordonu için bu kabloya lastik bir tavuk asmıştı.

Kıçını daha önce nasıl fark etmedim? Belki de tavuğa bakıyordum. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu yazın başlarında Central Park'taki sahada büyük bir smaç vurduğunda kıçını kontrol ettiğimi düşünüyorum.

El sallıyorum. "Selam, Dylan!"

Benden bir adım ötede durdu. "Hey, Evie, şehirdeki herkes gibi elinde cep telefonu olmayan kişi. Nasıl çalışıyorsun?"

Gülüyorum. "Biliyorum. Ben eski kafalıyım."

"Ve bu TT bile değil. Throwback Thursday," diyor ve hızlıca açıklıyor. "RW ile eski usul etkileşim içindesiniz." Duraklıyor,

kahverengi gözlüklerinin ardından bana bakıyordu. "Bu gerçek dünya." "Ben de öyle düşünmüştüm."

Garip bir şekilde gülüyor. "Özür dilerim. Kendimi kaptırdım." Yaklaşıyor ve tokalaşmak için elini uzatıyor. Durdu. Başını sallıyor. "Bir dakika. Bu çok garip. Sarılabiliriz, değil mi?"

Dudaklarımdan bir gülümseme geçiyor. "Kesinlikle IRL'de sarılabiliriz." Tekrar gülüyor ve bu sefer garip değil.

Kollarını bana sararken şöyle diyor: "Yanaktan öpmeyi düşünüyordum ama bu eski moda geldi. Aynı el öpmek gibi. Bu arada, kız kardeşim sana benim sosyal açıdan cahil olduğumu düşündüğünü söyledi mi?"

Ona hemen cevap vermiyorum çünkü kolları çok sağlam, beklediğimden daha güçlü ve ne kadar uzun olduğunu neredeyse unutmuşum - tahminen 1.80. Ve çok güzel kokuyor, deodorant gibi, ki bu aslında bir erkekte oldukça hoş bir koku çünkü duş aldığı ve temiz olduğu anlamına geliyor.

Ben temizliğin büyük bir hayranıyım.

Elimden geldiğince gizlice içime çekiyorum, ayrılmadan önce taze kokunun tadını çıkarıyorum. "Sosyal açıdan bilgisiz olmakta yanlış bir şey yok. Hepimizin içinde bir parça aptal olduğuna inanıyorum."

Bir kaşını kaldırıyor ve beni baştan aşağı süzüyor. "Peki, senin ahmak nerede? Çünkü buna inanmıyorum. Mükemmel bir şekilde bir araya getirilmişsin." Yeşil gözleri üzerimde geziniyor, dizime kadar inen yeni siyah dantel eteğime bakıyor - yaylı ve eğlenceli, ama pek çok etek gibi vajinal uzunlukta değil. Yan dikişlerinde küçük gümüş çiviler olan lavanta rengi kısa kollu bir üstle eşleştirdim. Ayağımda Mary Janes var. Ki bunlar mükemmel ayakkabılar; rahatlık için kalın topuklu ve moda için sevimli.

"Ayrıca eteğin de çok şirinmiş" diye ekliyor.

Kendime engel olamıyorum. Fiyatla övünmek zorundayım. "Audrey's Closet'ta 22 dolar. Arka rafta buldum ve dayanamadım."

Beşlik çakmak için elini uzatıyor. "Sayı. Bir dahaki sefere bana boba çayı için Groupon'un olduğunu söyleyeceksin." Sahte bir heyecanla kaşlarını oynatıyor.

"Keşke."

İşaret ediyor. "Sen bir pazarlık avcısısın."

"Bazen. Ve içimdeki ahmakla ilgili sorunuza cevap vermek gerekirse, içimde bir ahmak var çünkü bu" -parmaklarımı çenemin altında gezdirerek yara izimi vurguluyorum- "bu yüzden sokaklarda telefonuma bakmıyorum."

Çenemdeki soluk mavi çizgiye bakıyor. "Cep telefonu yaran var. Telefonlarına bakarken takılıp düşen insanlar duymuştum ama böylesine nadir bir insan türüyle hiç karşılaşmamıştım."

Kalçamı çıkarıp reverans yapıyorum. "Artık var ve bu sıradan bir takılıp düşme değildi."

Avuçlarını birbirine bastırarak ağlamaklı bir şekilde dua ediyor. "Her kanlı detayı bilmeliyim."

Beşinci Bölüm

Dylan

Hem yürüyüp hem tweet atmak, hem koşup hem Facebook'ta gezinmek, hem koşup hem e-posta göndermek özel bir odaklanma gerektiriyor. Bu tür çoklu görevlerde profesyonel olduğumu söylemiyorum. Hiç de değil.

Ama iyi bir cep telefonu kazası hikayesini severim. "Dur tahmin edeyim." Ellerini kalçalarının üzerine koyarak "*Hadi bakalım*" dedi.

Parmağımı alt dudağıma vurarak onu inceliyorum, sanki cep telefonu aksiliklerinin bir YouTube derlemesine nasıl düştüğünü anlayabilirmişim gibi. Sonra dikkatim dağılıyor çünkü Evie sevimli ve seksinin ilginç bir bileşimi - şampuanlı saçları ve belirgin dudaklarıyla mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş bir görünüme sahip, ancak kıyafetleri eğlenceli ve tamamen uygun olsalar bile, sahip olduğu sıkı ve düzgün vücudu gizlemiyorlar.

Bacakları kaslı, beli düzgün ve göğüsleri küçük ama sıkı. Sanki Rodeo Drive'da kolunda pahalı bir çantadan kafasını çıkaran bir chihuahua ile karşılaşabiliyor gibisiniz gibi mavi gözlü, sarı saçlı bir şenliği var. Ama bunun yerine, baştan aşağı bir New Yorklu ve bir pazarlık avcısı. Ve dudakları, soluk pembe parlaticıyla kayganlaşmış, mükemmel görünüyorlar-

Frene bastım. "Bunun bir sokak tabelası olduğunu sanmıyorum." "Değildi."

"Çöp kutusu da değil." "Orası da doğru."

Dudaklarımın kenarını kıvrıyorum. "Merdivenlerden mi yuvarlandın?" "Hayır."

Parmaklarımı şıklatıyorum. "Kaldırım ızgarası."

Gülümsemesi yüzüne yayılıyor ve o neşeli hali tüm gücüyle ortaya çıkıyor. "Neden gülümsediğimi bilmiyorum. Çok canım yandı."

"Açık bırakılmış bir kaldırım ızgarası mıydı?"

"Ses tonunuzda iğrençliğe karşı biraz hayranlık mı seziyorum?"

Utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. "Birazcık. Bana çenemi kapatmamı söyleyebilirsin."

Gülüyor. "Birkaç ay önce oldu. Bir müşteriden gelen mesajı yanıtlıyordum, önüme çıkan her şeyle başa çıkabilirmişim gibi caddede yürüyordum, tıkr tıkr ilerliyordum ve ızgaraya çarptım. Kalçalarım la."

"Nasıl kafa üstü düşmedin? YouTube'da bunun yaşandığı videolar gördüm ve kişi neredeyse her zaman kafa üstü düşüyordu."

"Yoga."

İçimden inliyorum. Yoga hayattır diyenlerden mi? Meditasyon, ay döngüleri ve farkındalık beni gözyaşlarına boğuyor. "Yoganın hep sıkıcı olduğunu düşünmüşümdür. Tüm o *om hareketleri* beni bunu yapmaya iterdi," diyorum ve sonra başımı yana eğip yüksek sesle horluyorum.

Bana şaşkın bir bakış fırlattı ve ben yine o şeyi yaptığımı fark ettim -Aklımdan geçenleri söylediğim ve belki de bazı düşüncelerimi daha sıkı kilitlemem gereken bir yer. "Özür dilerim. Demek istediğim, yoga kesinlikle kötü ninja refleksleri öğretiyor."

Göz kırpıyor. "Güzel kurtarış. Gerçi sanırım bana dengeyi öğretti ve dengemi kaybettiğimi hissettiğim anda kendimi kışımın üzerine bıraktım. Belki de yogayı denemelisin çünkü bir gün senin de bir cep telefonu kazası geçirmeye aday olabileceğini fark ettim."

"Doğru. Ama başka bir not, poponda da bir yara izi var mı?" Gözlerim irileşiyor ve utanıyorum. "Hay aksi. Bu uygunsuz muydu?"

"Bu kalçada hiç arka izi yok," diyor kışına şaplak atarak ve bir anlığına avucunun kıvrımlarıyla buluşmasını kışkanıyorum.

Ama bu garip bir his. Hatalı bir kod parçası gibi. Çünkü neden onun kışını tokatlamak isteyeyim ki?

"Ama çeneme beş dikiş atılması gerekti" diye ekliyor.

"Etten kemikten bir telefon düşmanı ile tanışacağım hiç aklıma gelmezdi," diyorum. "İşte bu yüzden yürümüyorum ve mesaj atmıyorum."

"Çekingenliğinizi tamamen anlıyorum ve böyle bir acının hikâyesini paylaştığınız için size minnettarım."

"Sizi eğlendirebildiğime sevindim."

Quickie'yi gösteriyorum. "Ben de. Adı yaramazca konulmuş boba çayı bayisine gidelim mi?"

"Evet, yine de itiraf etmeliyim ki çay insanı değilim."

"Bunu sana karşı kullanmamaya çalışacağım." Kapıyı çekip açıyorum, sonra Evie'ye içeri girmesini işaret ediyorum.

Takdirle gülümsüyor. "Tam bir geçmişe dönüşün. Tam bir centilmensin." "Ne tür bir troglodit bir kadın için kapı tutmaz ki?"

"Bugün hayatta ve iyi durumda olan trogloditlerin türüne, tipine ve hacmine şaşıracaksınız." Duraklıyor. "Ayrıca, bil diye söylüyorum, çoğu kadın hâlâ bir erkeğin kapıyı tutmasını takdir ediyor. Bu yüzden sana tebrikler. Bunu sadece müstakbel Bayan Dylan Parker'ın minnettar olacağından emin olduğum için söylüyorum."

"Bildiğim iyi oldu. Ama muhtemelen adını koruyacaktır, sence de öyle değil mi?"

Bayan Dylan Parker olmak isteyeceğinden emin değilim." "Tebrikler. Etkilendim."

Duvara dayalı beyaz, oval, çay dağıtma mekanizmasına uzun uzun bakarak, "Ve bu kesinlikle muhteşem makineden çok etkilendim," diyorum.

Üst yarısını cam kaplıyor ve içinde iki robotik kol, bir tuş takımı aracılığıyla girilen siparişleri yerine getirmek için bekliyor. Üzerinde Quickie yazan şapkalı bir adam tezgahta, meyveli çay tabelasının yanında duruyor. Muhtemelen makinenin yedeği.

"Merhaba," dedim.

Adam gözlerini bana dikti. "Dün gece kışına tekmeyi bastık."

"Yine mi geldin?"

Evie başımı işaret ediyor. "Yankee'lerini kastettiğinden şüpheleniyorum."

Şapkamı okşadım. "Ah evet. Özür dilerim. Kız kardeşim takmamamı söyledi." Şapkamı çekip çıkarıyorum ve Evie hemen elini uzatıp saçlarımın ucunu okşuyor. Bu hareket beni ürkütüyor ama saçımdaki eli de iyi hissettiriyor. Bana neden dokunduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kırptırıyorum.

"Kız kardeşin haklı. Bu kadar güzel saçları saklamak istemezsin." Ah, Evie bana dostça, çöpçatan gibi dokunuyor.

Tezgâhtaki adama dönüyorum ve Mets taraftarı olduğu belli olduğu için hemen diğer NY takımına laf atıyorum.

Biz birbirimize laf sokarken Evie hiçbir şey söylemiyor ve bana onun sporla ilgilenmediğini hatırlatıyor. Ve hey, gelecekteki Bayan Parker'ın sporu sevmesi şart değil, ama eğlenceli olacağı kesin. Atış üzerine bir tartışmadan sonra, adam oval makineyi işaret etti. "Seni dışarı atmalıyım ama onun yerine şehrin en iyi boba çayını içmene izin vereceğim."

Robotik çay dağıtıcısına dönüyorum ve Evie'nin gözleriyle karşılaşıyorum. Onunkiler mavi, tropik sular gibi bir ton. Daha önce hiç fark etmemiştim. Ya da belki de hiç bu kadar yakından bakmamıştım. "Ne tür sipariş vereyim? Hiç denemedim."

"Ben de hiç denemedim. Biraz kahve züppesiyim," diyor göğsünü sıvazlayarak.

"Biraz çay züppesiyim. O zaman temel lezzet olarak yasemini tercih etmeliyim."

Gözleri parlıyor, öncekinden daha da parlak. "Ooh, ve kahveye en yakın olduğu için siyah çayı tercih etmeliyim. Şekersiz, sallama gibi tadı olan bir şey olmasın."

Ürperdim. "Ne kahvenin ne de çayın tadı asla sallama gibi olmamalı."

"Değil mi? Zaten milkshake'lerimiz var ve onlar da yeterince harika."

"Milkshake kesinlikle harika. Milkshake almalısınız

Bir dahaki sefere," diyorum ve sonra ondan uzaklaşıyorum. Neden sanki bir randevudaymışız gibi bir dahaki seferi öneriyorum?

Tuş takımını inceliyorum ve içecek detaylarımızı giriyorum. Robotik bir kol canlanıyor. Beceriksizce uzanıyor ve bir bardağı musluğa doğru itiyor. Koyu renkli sıvı plastik bardağa doluyor, ardından robot doksan derece sarsılıyor ve bir kolu itiyor. Boba çayı topları bir dağıtıcı pipetten bardağın içine fırlıyor.

Cep telefonuyla fotoğraf çekerken neredeyse ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum. "Gülünç derecede havalı."

Evie bana sırtıyor. "Oldukça havalı."

Bir an için bakışlarını yakaladım. Çok fazla ortak noktamız olmayabilir, ancak şu anda biraz sıcak içecek züppeliğini ve bu güzel makineyi takdir etmeyi paylaşıyor gibiyiz. İki plastik bardağı alırken, kendime ortak noktalarımızın önemli olmadığını hatırlatıyorum. Mükemmel eşleşmeyi bulmama yardım etmek için burada.

Bu yüzden kabine otururken bacaklarına bakmayı reddediyorum.

Karşısındaki yerimi alıyorum ve plastik bardağımı kadeh kaldırmak için kaldırıyorum. "Yeni şeyler denemeye," diyorum.

"Buna çay içerim."

"Yeni şeylerden bahsetmişken, sadede gelelim. Tüm bu anlaşma nasıl işliyor?"

"Sana hayatının aşkını bulduğum yer mi?"

Gülüyorum. "Ben beni sosyal açıdan cahil halimden kurtarmanı düşünüyordum. Ama evet, hayatımın aşkı da işe yarar."

Altıncı Bölüm

Evie

Kendisiyle dalga geçme yeteneğini sevdiğim için hafifçe gülüyorum. Bazen biraz kaba saba olabiliyor ama mizahı ve tavırlarıyla beni şaşırtmayı da başarıyor.

Bugün toplumumuzda görgü kuralları şaşırtıcı bir şekilde göz ardı ediliyor, ancak ben hala birinin kalbini kazanmada uzun bir yol kat ettiklerini iddia ediyorum.

Elimi bardağın etrafına doluyorum ve şöyle diyorum: "Önce bana ne aradığınızı biraz anlatın. Olabildiğince açık sözlü ol çünkü seni ne kadar iyi tanırsam, senin için doğru kişiyi, yani adama aşık olacak kişiyi o kadar iyi bulabilirim. Cüzdanına değil."

Cebinden cüzdanını çıkarıp sallıyor - kahverengi deri bir cüzdan. "Yine de güzel bir cüzdan. İtiraf et."

"Benim zevkime göre biraz küçük," diye takılıyorum.

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğilir. "Cüzdanının büyüklüğü seni yanıltmasın."

"İçerideki şeyin oldukça büyük olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Bir kaşını oynatıyor. "Başka şeyler de var diyorum."

Yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor. "Çok mu ukalasın?"

Kaygısızca omuz silkiyor. "Belki de öyleyimdir."

Bir an için masaya bakıyorum, çünkü şimdi zihnim kirli çayırarda gezinerek büyük şeyleri düşünmeye başladı.

Kafamı kaldırdığımda yüzüme tamamen profesyonel bir ifade yerleştirmeye çalışıyorum. "Dediğim gibi, Manhattan'da pek çok kadın tanıyorum. Onlara kefil olabilirim. Sizi sadece açık ve sizinle aynı türden bir ilişkiye ilgi duyan kadınlarla eşleştireceğim."

"Yani kaçamak yapanların başvurmasına gerek yok mu?"

"Flinger" mı? Komikmiş. Henüz kimsenin bunu kullandığını duymadım. Ama evet, seni sadece kaçamaktan fazlasını isteyen biriyle eşleştireceğim." Elimdeki fincanı bırakıyorum ve gözlerimin içine baktığından emin olarak bakışlarıyla buluşuyorum. "Ne istediğini bilen ve oyun oynamak istemeyen bir erkekle tanışmak gerçekten iç açıcı."

Şimdi kızarma sırası onda ve yanaklarının kızardığını gördüğümde midem altüst oluyor. Pipete bakıyor, açık kahverengi saçları alnına dökülüyor. Dylan'da çok tatlı, neredeyse masum bir şey var, ama onun çiğ dürüstlüğünü ve kendini çok iyi tanıyor gibi görünmesini seviyorum - kusurları ve her şeyiyle. Çok az erkek, hatta çok az kadın bir ayna tutup kendi yansımasını dürüstçe değerlendirebilir.

İlk yudumumu aldım ve kutsal dumanlar. Bu içeceğin lezzetli olmaması gerekiyordu. Nefret etmem gerekiyordu. Üç tapyoka topunu bir dikişte emiyorum ve gözlerim açılıyor.

Dylan içkisini kaldırıyor ve içerken yüzündeki tepki benimkiyle eşleşiyor. "Vay be. Bu olması gerekenden çok daha eğlenceliydi."

"Tapyoka toplarını emmenin inanılmaz tatmin edici bir yanı olduğunu yeni öğrendim." Kendime bu küçük çapkınlığı bahşederek yaramazca bir kaşımı kaldırıyorum. "Ve evet, kulağa edepsizce geldiğinin farkındayım."

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor. "Kirlilikle bir sorunum yok."

"Olmaz. Sadece büyük şeyler hakkında yorum yaptın." "Büyük şeylerden rahatsız olur musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Cömertlikle bir sorunum yok." Bir içki daha alıyorum ve bir tapyoka topunu ısııyorum. "Bu çok tatmin edici."

O da aynısını yapıyor. "Çatal şeker paketi oyunu gibi bir şey."

"Neymiş o?"

Kabinden fırlar, tezgâha yönelir ve bir çatal ister. Mets taraftarı ona bir tane verir ve o da geri dönüp masanın üzerindeki tutucudan bir şeker paketi alır. Paketi çatalın ucuna tam olarak yerleştirir, sonra çatalın dişlerine vurur. Pembe paket havalanıyor, kavis çiziyor ve aşağı inerek kucağıma düşüyor.

"Şanslıyım. Kucağımda bir şeker paketi var."

"Senin sıran."

Paketi masanın üzerine koyarken başımı sallıyorum. "Oyunlarda hiç iyi değilimdir."

Kaşlarını çattı. "Bu bir şeker paketi. Yapabilirsin."

Sweet'N Lows'u bir çay dükkanına fırlatmaktan kaçınmak için makul bir bahane bulabilirmişim gibi etrafıma bakıyorum. Ama tek müşterinin biz olduğumuzu ve Bay Mets'in bir kitaba dalmış olduğunu görünce bir çıkış yolu bulamıyorum.

"Hadi ama. Bunu istediğini biliyorsun," diye ısrar ediyor Dylan. "Kucağıma bırakırsan sana A+ veririm."

"Bunun da kulağa biraz edepsizce geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Bir kaşını oynatıyor. "Biliyorum." Çenesini çatala doğru eğiyor. "Hadi, Evie. Benimle çılgınlık yap."

Gözlüklerinin arkasından, gözlerindeki yeşil benekler muziplikle dans ediyor gibi görünüyor. Bu sözleri söyleme şekli yarı alaycı, yarı flörtöz ve onda karşı koyamadığım bir şey var. Genelde müşterilerime karşı dengeli ve kibar olmaya çalışırım ama Dylan bu aptalca oyuna karşı koymamı imkânsız kılıyor, ayrıca onu iş dışında da tanıyorum. Paketi çatalın ucuna yerleştiriyorum ve sonra elimi aşağı indiriyorum. Pembe paket havaya fırlıyor ve üstümüzde yay çizdikten sonra göğsüme çarpma cüretini göstermesini izliyorum.

"Güzel göğüs yakalama."

"Teşekkür ederim. İyi ki onları sırf bu yüzden buraya getirmişim," diyorum ve şeker paketini göğsümden çıkarıyorum. Ona uzatıyorum. "Kapı ödülü."

Göğsüne bastırıyor. "Bu şeker paketini sonsuza dek saklayacağım."

Gülümsedikten sonra vitesi küçülterek asıl konuya dönüyorum. "Yani Bayan Doğru, yeni deneyimlerle ilgilenen ve dışarıda yemek yemekten sinemaya, softbola ve bu muhteşem dünyanın macerasının tadını birlikte çıkarmaya kadar tüm güzel şeyleri paylaşan şık, zeki, seksi, eğlenceyi seven bir kadın olacak. Bana daha fazlasını anlat."

Beklediğimden daha çabuk ciddileşti. "Bildiğin gibi oyunları severim. Laser tag. Geocaching. Spor. Rekabetçi olan her şey benim tarzımdır," diyor ve bu bana ne kadar farklı olduğumuzu hatırlatıyor. Ben sporla ya da yarışmalarla ilgilenmiyorum. "Benim softball takımında olması gerekmiyor ama birlikte bir şeyler yapmak eğlenceli. Mizah duygusu olan birini istiyorum çünkü günün sonunda görünüş kaybolur ama mizah kalıcıdır."

Kalbim biraz daha hızlı çarpıyor. Bunu bir erkekten çok nadir duyarsınız. Dış görünüşe çok fazla odaklanılıyor ama bir erkeğin bunun en önemli önceliği olmadığını söylemesi çok hoş. "Bu konuda sana kesinlikle katılıyorum."

"Ve onun akıllı olmasını istiyorum, çünkü, bak. Ben biraz öyleyim," diyor ve sanki utanmış gibi kısa bir süre yere bakıyor.

"En başarılı yazılım şirketlerinden birini beynin olmadan kurmadın," diyorum, çünkü ikiz kardeşiyle birlikte kurdukları ve daha sonra dünyanın en büyük bilgisayar devlerinden birine milyonlar karşılığında sattıkları artırılmış gerçeklik teknolojisiyle tanınıyor.

Gülümsüyor ve harika bir gülümsemesi var; dolgun dudakları, beyaz dişleri ve odayı aydınlatan bir gamzesi var.

Dylan pek çok kişinin kalbini kazanacak bir içtenlikle ekliyor: "Ama en önemlisi, sadece iyi anlaşabileceğim biri." "Birlikte uzun bir yolculuğa çıkabileceğim ve söyleyecek sözlerimizin tükenmeyeceğini bildiğim birini istiyorum. Tartışabileceğim ve dalga geçebileceğim birini. Gerçekten istediğim şey bu."

"Peki neden şimdi? Yirmi sekiz yaşındasın, değil mi?" "Çok mu genç olduğumu düşünüyorsun?"

Başımı sallıyorum, yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Hayır, bence insanlar hazır olduklarında hazırdırlar."

Göğsüne vuruyor. "Bu benim. Birileriyle çıktım. Birkaç tane ciddi kız arkadaşım oldu. Ama şirketimizi kurmak için çok fazla enerji harcadığımdan ve şimdi diğer tarafta olduğumdan, daha önce en önemli önceliğim olmayan sosyal arayışlar için daha fazla zamanım var. Ama aynı zamanda Ryder gibi arkadaşlarımin bu tür bir bağ kurduğunu görmek, kendi bağımı kurmaya hazır olduğumu anlamamı sağladı."

Cevabının sadeliğinde harika bir güzellik var. "Anlıyorum. Bunu hayatımda her gün görüyorum. Bazen bir ampul yanar ve zamanı gelmiştir."

"Peki ya sen?"

Başımı salladım. "Oh hayır. Çok meşgulüm ve işime odaklanmış durumdayım." "Ah, anladım. Yani bakmıyorsun."

"Hayır." Derin bir yudum alıp yumuşak, yumuşacık çay toplarından biraz daha emiyorum. "Hiç bakmıyorum."

Birkaç kez başını sallar. "Seni anlıyorum. Sadece sen hazırsan hazırsındır." "Bunu zorlayamazsın. Bu yüzden her müşterim için doğru eşleşmeyi bulmaya çalışıyorum." Çaydan bir yudum daha alıyorum ve gülüyorum. "Cidden yapamam

Bunu sevdiğime inanamıyorum. Neredeyse utanıyorum."

Sesini fısıltıya kadar alçaltıyor. "Adil olmayan bir şekilde eğlenceli. Şeker paketi oyunu gibi."

Dylan bir paket daha alıyor ve iki saniye sonra çatalını kafama indiriyor.

"Şimdi kirli oynuyorsun," diyorum saçımdan tutarak.

Çatalın ucuna yerleştirip havaya kaldırıyorum ve Dylan'ın içeceğine düşüyorum.

Kollarını havaya kaldırır. "Başardın! Gördün mü? Sen bir ringer'sın. Sen gizli bir şeker paketi çatal hokey yıldızısın ve bana söylemedin."

"Bu benim derin, karanlık sırlarımdan biri."

Randevular ve eşleşmeler hakkında biraz daha sohbet ediyoruz ve içkilerimizi bitirdiğimizde boğazını temizliyor. "Evet. Gördüğünüz gibi randevu protokolü konusunda pek bilgili değilim. Sanırım şeker paketi çatal hokeyi ve çay topları hakkında konuşmak muhtemelen ilk buluşma için en iyi yem değildir."

Elimi masanın üzerinden uzatıp ön koluna koyuyorum. "Müşterilerime söylediğim gibi, kendiniz olmak en iyisidir. Ama yine de tekrar görüşmek ve istediğiniz bazı şeylerin üzerinden geçmek istiyorum, sonra sizi eşleştirmeye başlayabiliriz. En iyi sonuç verdiğini gördüğüm şey, iki ya da üç ilk görüşmedir, böylece ne aradığınızı gerçekten anlayabilirim. Birlikte daha fazla zaman geçireceğiz ve mükemmel eşinizi bulacağız. Bu işe yarar mı?"

Gözleri elime kayıyor ve ona çok uzun süre baktığımı fark ediyorum. Elim geri çektim.

"Benim için fark etmez," diyor usulca, "Benim için *de fark etmez, özellikle de kolların harika olduğu için*" diyesim geliyor.

Ama bir müşteriyle zaten flört ettiğimden daha fazla flört edemem. Tüm iş moduna geçiyorum. "Ayrıca bunu karşılıksız yaptığımı teyit etmek istiyorum."

Gıdıklayan bir ses çıkarıyor. "Evet, o konuda..."

"Olivia sana bunu bedavaya yapmayı teklif ettiğimi söylemedi mi? Ona bir hediye olarak." "Söyledi, ama ben bir hayır işi olmamayı tercih ederim. Kendi masraflarımı kendim karşılayabilirim."

Çenemi kaldırıyorum. "Gerçekten yardım etmek isterim. Olivia bir müşteri olarak başladı ve iyi bir arkadaşına dönüştü ve bunu ücretsiz yapmak benim için gerçekten çok anlamlı olur."

"Umutsuz olduğum için mi?"

"Hayır! Çünkü sen onun kardeşisin ve ben de yardım etmek istiyorum. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, bu benim için biraz meydan okuma ve bunu seviyorum. Sana yüz yüze bir eş bulmanın internetten bir eş bulmaktan daha iyi olabileceğini göstermek istiyorum."

Şüpheli bir kaş kaldırıyor. "Makinelere ve algoritmalara hâlâ inancım var. Hadi ama, internetten tanışan tonlarca insan tanımıyor musun?"

"Elbette. Ancak bazı durumlarda, bir bekçinin olması son derece yardımcı olur ve sanırım reklamınızı yayınladığınızda bunun kanıtını gördünüz."

Neredeyse isteksizce başını sallıyor, sanki internetin bu durumda onu hayal kırıklığına uğrattığını tam olarak kabullenemiyormuş gibi. "Ama makineler hâlâ havalı." Neredeyse boş olan çay bardağını sallıyor. "Dürüst olalım. Bu harika içeceği bir robot yaptı."

Gölüyorum. "O zaman bunu bir oyun haline getirelim. Bana bir hafta ver, seni aşık olabileceğini düşündüğüm biriyle randevuya çıkarayım."

"Tamam. Teklifini göreceğim ve yükselteceğim. Eğer beni gerçekten aşık olacağım biriyle tanıştırsanız, hesabı kendim ödemek isterim."

"Ve eğer Plenty of Sharks'a geri dönersen, tabii ki ücretsiz olarak kalacak ve profesyonel hayatımın en büyük utancı olacak," diyorum sırıtarak.

Gülüyor. "Anlaştık gibi, çöpçatanlık utanç duvarına düşmemen için seni destekleyeceğim," diyor ve tokalaşmak için elini uzatıyor. "Bir dahaki sefere taco yemek için buluşmak ister misin?"

Tacoları olan ilgisizliğimi dizginliyorum, kendime tacoların bir randevu için harika bir fikir olmadığını hatırlatıyorum. Ama tabii ki beni bir randevuya götürmüyor. Bu bir gerçek bulma görevi. "Seninle eşleştirdiğim bir kadını taco dükkanına götürmemeni tavsiye edeceğimi bildiğin sürece sorun olmaz. Ve buluşmadan önce, senin için bazı ödevlerim var. En iyi özelliklerin hakkında düşünmeni istiyorum. Bir kadının senin hakkında bilmesi gerektiğini düşündüğün ilk üç şey."

Elleriyle bir T harfi yapıyor. "Taco abluğunu tartışalım. Sadece züppeleri mi temsil ediyorsunuz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Dylan, çoğu kadın ilk buluşmada taco yemek istemez."

"İyi ki bu bir randevu değil ve iyi ki seni dünyanın en iyi taco'larından başka bir şey için götürmeyeceğim."

"Çok inatçısın."

"Öyleyim."

"Yeterince adil. Beni en iyi takoların olduğu yere götür." "Ben de üç temel özelliği düşüneceğim."

"Ve unutmayın, bu gerçek flört dünyasında gerçekten uymanız gereken tek bir kural var."

"O da ne?"

Ona en ciddi bakışlarımı yöneltiyorum. "Üçüncü randevudan sonrasına kadar birlikte yatmayın."

Yedinci Bölüm

Dylan

*Bu gömlek.
Şuna bir
baksana.*

Bu gömlek ne kadar güzel? O kadar güzel ki fiyat etiketine bile inanamazsınız. Biliyorum, biliyorum. Ben bile inanamıyorum. Bu kraliyet moru numaraya ne kadar verdiğimi tahmin etmek ister misiniz?

*Altı dolar çarpı üç. Bu
neredeyse hiçbir şey!*

Ve eğer böyle bir anlaşma bulmak istiyorsanız, size nereye gideceğinizi söyleyeyim.

Evie'nin mor tişörtlü resmini inceliyorum. En azından ben Evie olduğunu düşünüyorum. Blogunda yüzünün hiç fotoğrafını paylaşmıyor. Acaba modacı blogunu çöpçatanlık işinden ayrı tuttuğu için mi diye merak ediyorum ama şu anda, tren şehir merkezinde tıkırdarken, nasıl kelepir bulunacağına dair dersten çok gömleğin arkasındaki kadınla ilgileniyorum.

Çünkü o tişörtün içinde çok seksi görünüyor. Göğüslerine nasıl yapıştığına bakın. Doğal güzelliklerini nasıl da ortaya çıkarıyor. Kuşkusuz, göğüsleri daha küçük, ki bu benim için sorun değil. Ellerini doldurması gereken türden bir adam değilim - küçük ve şımarık bu adam için hile yapıyor ve Evie bu gömlekte harika görünüyor.

Ondan etkilendiğimden değil. Bu aptalca olurdu. Birbirimize zıt kutuplarız ve farklı yerlerdeyiz. Şanslıydım ki kariyerim ben üniversiteyi bitirmeden fırladı. Son sekiz yıldır çılgın bir yükseliş içindeyim. Kardeşimle birlikte şirketimizi yok pahasına sattığımızdan beri bir tutku projesi üzerinde çalışıyorum; evcil hayvanları takip eden bir GPS uygulamasına bazı eğlenceli yeni özellikler ekliyorum. Nasıl gideceğini göreceğiz, ama bu arada, hayatın anlarını paylaşacak birini bulmanın sakıncası yok.

Eğer o kişi Evie gibi güzel biri olsaydı umurumda olmazdı.

Evie'nin görevinin o kadını bulmak olduğunu kendime hatırlatarak göz kırpiyorum.

Blogunu kapattım, böylece daha fazla dikkatimi dağıtamayacaktı. Tren tünellerde gümbürdeyerek ilerlerken birkaç e-postayı yanıtlıyor, yanıtlama hızında kişisel rekorumu kırıyor ve SoHo'da trenden iniyorum.

Basamakları ikişer ikişer çıkarak Evie'yle taco dükkanında buluşmaya gidiyorum. Merdivenlerin tepesine ulaşıyorum ve elimi kaldırıp şapkamı aşağıya çekiyorum çünkü güneş üzerime güneş ışıkları saçıyor. Ama bu hayali bir tepki - Evie bana şapkasız giyinmem için emir verdi ve ben de onlara uydum.

Reçeteli gözlüklerimi getirmedğim için lenslerimin üzerinden gözlerimi kısarak bakıyorum. Bir tapas restoranının önünden geçerken Evie'nin ev ödevini düşünüyorum. Benden ideal partnerimin benim hakkımda bilmesi gereken özelliklere odaklanmamı istemişti. Ama *oyunları, sporu ve ekran çeşitliliğini severim* cevaplarının ötesine geçmemi istedi. Evie bana farklı durumlarla nasıl başa çıkacağımı soracak mı? Ya da siyaset, din ve her türlü etik tartışma hakkındaki düşüncelerimi? Potansiyel eşimle aynı felsefi eğilime sahip olmam gerekiyor mu?

Eşim.

Bu kelime gri madde boyunca yankılanıyor.

Yolumda durup Sur La Table'a bakıyorum, paslanmaz çelik tencerelerin ve süslü turta tavalarının yanından geçip gidiyorum. Bir eş mi arıyorum? Elbette, sıradan bir flörtten daha fazlasına hazırım, ama dürüst olmak gerekirse bu çöpçatanlık planını mantıksal sonucuna -parmakta bir yüzük- kadar götürmemiştim.

Hiçbir zaman biriyle birlikte yaşamak istemedim. Son kız arkadaşım Brittany eğlenceli ve tatlıydı, birlikte yürüyüş yapmayı, bisiklete binmeyi ve kaykay yapmayı seviyorduk. Ama beni yeterince zorlamadı. Beni diken üstünde tutacak birini istiyorum. Çünkü bir partner için yapabileceğim şey bu.

Telefonumu aldım ve kardeşim Flynn'i aradım. Bu hafta Tokyo'da çalışıyor, bir anlaşmanın peşinde, ama saat farkından dolayı muhtemelen uyanıktır.

Sesinde çakıl taşlarıyla cevap veriyor. "Beni aradığına göre ölmüş olsan iyi edersin."

"Dün gece toz oldum. Benimle öbür dünyada konuşuyorsun."

İnliyor. "Ciddiyim. Saat sabahın altı buçuğu. Neden arıyorsun?"

"Neden kalkmadın? Genelde sabah altıda yataktan kalkarsın."

"Yabancı bir ülkeye seyahat ettiğinizde olan bir şey var.

Buna jet lag deniyor."

"Doğru ya. Seninkiyle birlikte, saat altıda açıldığı için şu anda balık pazarında olacağını düşündüm."

"Beş, aslında. Tam olarak ton balığı müzayedesini için beş yirmi beş. Geçen gün de oradaydım. Ama her ne kadar alışmış olsam da, müthiş formda olduğum için kendime fazladan bir saat uyku ısmarlamaya karar verdim. Her neyse, ne var ne yok?"

"Beni diğer insanlardan ayıran en önemli üç şey nedir sizce?"

Boğazını temizliyor. "Tam bir baş belasısın. Hayır cevabını kabul etmiyorsun. Ve gülünç derecede mutlu bir mizacın var."

Alay ediyorum. "Birinci madde üçüncü maddeyle çelişmez mi?"

"Mükemmel bir teorik zaman-uzay sürekliliğinde var olsaydık olurdu. Ama öyle değil. Tutarsızlıklarla dolu bir dünyada yaşıyoruz. Ve buna sen de dahilsin. Sen yürüyen, konuşan bir çelişki ve muammanın yanı sıra bir oksimoronsun, bu yüzden bir ve üç sende olduğu gibi mükemmel bir şekilde bir arada var olabilir."

Çenemi sıvazlıyorum. "Ah, evet. Uyum içinde yaşayan asimetrilerden hoşlanıyorum." "Bu sensin, küçük kardeşim. Ama neden soruyorsun?"

Yaya geçidine ulaştım ve kırmızı ışıkta durdum. "Kurşunu ısırđım. Aşk peşinde koşmaya devam edeceğim. Olivia beni bir çöpçatana gönderdi."

"Öyle mi? Bu harika," diyor Flynn ve tek yumurta ikizi kardeşimi şu anda benimle alay etmediğı için çok seviyorum. Birbirimize acımasızca saldırsak da, her zaman onun arkasını kollayacağım ve o da benim için aynısını yapacaktır.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Yeter ki sana tahammül edebilecek birine aşık olma ihtimaline karşı bahse girebileyim."

Ve hepsini geri alıyorum. Huff. "Senin tam bir pislik olduğunu ve sen yurtdışındayken seni her gün, her saat arayacağımı söylemiş miydin?"

"Hayır, ama telefonumdaki arama engelleme özelliğini kullanmaktan korkmadığımı söylemiş miydin?"

"Ciddiyim. Neden benim hakkımda böyle konuşuyorsun?" Karşıya geçip en sevdiğim takerciye doğru dönerken soruyorum.

"Çünkü benim işim senin için imkansız hedefler koymak." "Onları aşabileceğimi kanıtlamak benim işim."

"Aynen öyle, dostum. Aynen öyle. Bunu söylüyorum çünkü yanıldığımı kanıtlamak isteyeceksin. Bu da seninle ilgili iki numaralı noktayı takip ediyor. "Hayır cevap olarak kabul etmiyorsun."

"Lanet olsun. Çok zekisin."

"Öyleyim," diyor gülerek. "Ve yastığıma aşık olduğum için uyumaya geri dönüyorum."

"İyi geceler ve günaydın." Taco dükkanına yaklaşırken telefon görüşmesini sonlandırıyorum, kardeşimin değerlendirmesini kısa bir süre düşünüyorum.    noktada da haklı mı ve bu özellikler bana hizmet mi ediyor yoksa engel mi oluyor?

D kk na vardığımda Evie'nin pencereye bakan bir tezg hta oturduğunu görünce şaşırıyorum. Bana genişçe el sallıyor ve gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor. Gülümsemesi böyle yayıldığında, sanki fişe takılmışım gibi omurgamdan aşağı bir elektrik akımı yayılıyor.

Sanki cildim ısınıyor.

Bu beklenmedik bir tepki ve bununla ne yapacağımdan emin değilim, bu yüzden içeri girerken onu görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ayağa kalktı ve bana sarıldı.

" yleyse sarılıyoruz," diyorum, kelimeler yapmacık geliyor çünkü ona bu kadar yakın olmaya hazır değilim. *Düzeltiyorum*, ona bu kadar yakın olmaktan *hoşlanmaya* hazır değilim. O elektrik hissi azalmıyor. Daha da yoğunlaşıyor, vücudumda  atırıyor ve saçlarının kokusunu aldığımda daha da artıyor. Yaz esintisi gibi kokuyor ve bedenime sımsıkı oturuyor. Kolları sırtımı çevrelerken göğüsleri g ğ s m  sıyrıyor.

Kafamdan sayıyorum -bir, iki,   , dört- ve bu kucaklaşma resmen sarılmalar için sosyal olarak kabul edilebilir ortalama s renin ötesine uzanıyor. Ama sonra, ben ne bilirim ki? Hayatımın büyük bölümünü ekranlar ve makinelerle, ineklerle ve sayılarla geçirdim ve kadınlar konusunda beceriksiz olmasam da,     atanların müşterilerine sarılmaları için normal zamanın bu olup olmadığından emin değilim.

"Evet, sarılıyoruz," diyor, sözlerimi aynı kesik tonda tekrarlıyor, sonra geri çekiliyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve sa  hizasına geldiğinde kaşlarını kaldırıyor. Elini kaldırıp sa  tellerimi karıştırıyor. "Gördün mü? Neden bu bukleleri sakladın ki? Saçların çok güzel, Dylan."

Elleri saçlarımın arasından kayarken, bu yük vücudumdan aşağı kayıyor ve kasıklarımı çekiyor. "Onayladığına sevindim, umarım salsaları da onaylıyorsa," diyorum, çünkü Evie'nin beni neden sertleştirdiğini anlamaktansa ucuz yemek moduma geçmek benim için daha kolay.

Düzeltme: * ok zor*.

 n nde duran ve çeşitli küçük salsalarla dolu tabağı işaret ediyor. "Erkenciydim, bu yüzden salsa barından bazılarını elimle seçme özgürlüğüne sahip olmama aldırılmazsınız umarım."

Elimi göğsüme götürüyorum. "Sakin ol atan kalbim. Dakik ve salsa seviyor."

"Ama henüz sipariş vermedim, çünkü sadece cips mi, tam nachos mu yoksa taco tarzı salsa örneği mi istediğinden emin olamadım?"

Onu test etmeye karar verdim. "Üçe kadar sayarak cevap ver. Bir, iki, üç."

"Nachos," diyoruz hep bir ağızdan ve ben ona beşlik çakmak için elimi kaldırıyorum. O da karşılık veriyor ve sipariş vermek için tezgâha doğru ilerliyorum.

Elimde peynir, guacamole ve diğer yiyeceklerle dolu bir sepetle dönüyorum ve yanına oturuyorum. "İtiraf edeyim. Şimdiden sipariş vermen beni etkiledi. Taco yorumuna bakılırsa ucuz bir taco dükkânı fikrini benimseyecek biri olduğunu düşünmemiştim."

Bana ters ters bakıyor. "Bir müşteriyle dışarıdayken kendimi sadece en iyi yemeklerle sınırlayacağımı düşünecek biri olduğunu tahmin etmemiştim."

"Ama dürüst ol," diyorum fasulye kaplı bir cips alırken. "Küçük, pis taco dükkanlarının müdavimi değilsin."

Guacamole ile ıslatılmış bir cips alıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Ben en çok lüks suşiyi seviyorum. Ama uyum sağlayabildiğimi ve bunun en iyi özelliklerimden biri olduğunu düşünmeyi seviyorum."

Dudaklarımın kenarını kıvrıyorum. "Ve en iyi özelliklerinden bir diğeri de böyle bir başlangıç yorumuyla bir sohbeti yağlamak olabilir mi?"

Gülüyor. "En iyi üç özellik ödevine geçiş hoşuna gitti mi?"

"Yaptım," diyorum. "Aslında oldukça yardımcı oldu, çünkü düşünmek zorunda olmak garip bir şey - birinin sizin hakkınızda bilmesi gereken üç şey."

"Bunu düşündün mü?" diye soruyor cipsini en sıcak salsalardan birine, dilini yakacağından korktuğum turuncu kremalı bir salsaya atarken.

İşaret ediyorum. "Dikkatli ol. Portakal nükleer sıcaklığa sahip."

Terlemeden ya da ağızındaki alevleri körüklemeden cipsi ısıtırken mavi gözleri parlıyor. Sadece çiğniyor. Bir yudum su içiyor. Ve cevabımı bekliyor.

"Vay anasını," diyorum çenem düşerken. "Sen uzaylı mısın? Çelikten mi yapıldın?"

"Neden?"

"Onu yedin ve tepki vermedin."

"Sıcak şeylere karşı bağışıklığım var."

"Bu delilik. Şunu izle," diyorum, aynı küvete bir cips batırıyorum. Isırıyorum ve yiyorum ama dilim alev alıyor ve alnım terden ısınıyor.

"Dylan, biraz buzlu su al." Bana bir bardak uzattı.

Hepsini içiyorum, sonra ateş püskürtüyorum. "Bunu nasıl yaptın? Baharatlı yiyeceklerden gerçekten etkilenmiyor musun?"

"Senin olduğun gibi değil," diyor alay ederek. "Oh, bu belden aşağı bir vuruştur."

Daha yakına eğiliyor, omzunu omzuma çarpıyor. "Dayanamadım. Affet beni."

Bakışlarım omuzlarımıza geliyor ve gözleri onu takip ettiğinde hızla geri çekiliyor. "Affedildin," diyorum. "Ancak, bu süper gücü daha fazla salsa ile test etmem gerekecek. Bu da benden paylaşmamı istediğin noktalardan biriyle bağlantılı. Aslında seni görmeden önce kardeşimle konuştum ve ona beni nasıl tanımladığını sordum."

Başıyla onaylıyor. "İyi fikir. Bildiğinden şüpheleniyorum."

Evie'ye dair özelliklerimi sıralıyorum: Tam bir baş belasıyım, hayır cevabını kabul etmiyorum ve gülünç derecede mutlu bir mizacı var.

"Benimle hangisini test etmek istiyorsun?" diye soruyor.

"Hayır cevabını kabul etmemekle birlikte tam bir baş belası olduğum için olabilir. Katılıyor musun?"

Tartışmanın tüm taraflarını değerlendiriyormuş gibi bir süre düşündükten sonra başını sallıyor. "Bunlar doğru görünüyor. Ama evet, siz de mutlu bir insana benziyorsunuz."

"İşte bu yüzden senin süper gücünü test etmeliyiz. Çünkü bu beni mutlu eder."

Gülüyor. "Bu salsa yemeyi benim zayıf noktam haline getirmeye kararlısın."

"Öyleyim. Bu beni bir pislik yapar, değil mi? Birinci nokta."

"Bence bu sizi kararlı kılıyor ve bu da iyi bir özellik."

Biraz daha nacho bitirip diğer salsaları deniyoruz ama hiçbirisi turuncu olanın beşinci seviye lav derecesine ulaşamıyor, ben de arka cebimden telefonumu çıkarıp en yakın dükkânı arıyorum. "İşte anlaşma. Ucuz takolara ihtiyacımız var ve senin yeteneğini test etmemiz gerekiyor."

Yakınlarda bir dükkân arıyorum ama bulamadan bir şey hatırlıyorum. "Buranın bir fotoğrafını çeksem iyi olacak."

"Neden?"

"Google'ın yemek yorumları aramasında yayınlamak için. On kelimelik incelemelerimin yanı sıra ucuz taco dükkanlarının fotoğraflarının beş milyondan fazla görüntülenmesi var."

Güzel dudakları meraklı bir sırtışla yukarı kıvrılıyor. "Kısa ve tatlı eleştiriler mi yapıyorsunuz?"

Ona Chelsea'deki Captain Habanero'dan aldığım son tacoyu gösterdim. "İyi pirinç, damlayan fasulye, erimiş peynir eşittir tatmin edici olmayan taco deneyimi."

Fotoğraftaki siyah çamuru işaret ediyor. "Fasulye çamuruna benziyor."

Çıldırdım. "Yorumumu değiştirmem gerekiyor. Bekleyin." Metni düzenle tuşuna basıp birkaç düzeltme yaptıktan sonra ona gösteriyorum. "İyi pirinç, erimiş peynirle yağlanmış fasulye çamurunu kurtaramaz."

Derinden gülme sırası onda. "Bayıldım. Bunları eğlenmek için mi gönderiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bundan zevk alıyorum. Bu bir hobi." Yemek uygulamama geçiyorum. "Buradan beş blok ötede. Mama June's'u deneyelim."

"Mama June'a." Ayrılırken bakışlarım onun vücudunda geziniyor. *Mad Men* setinden fırlamış gibi görünmesine neden olan kraliyet mavisi bir mini elbise giyiyor, sadece elbisesi diğerlerinden daha kısa, eteği dizlerinin hemen üzerinde duruyor ve güçlü, tonlu bacaklarını gösteriyor.

Hayal gücüm onun çıplak bacaklarına takılıyor. "Tamam, itiraf et. Bu bacakları nereden buldun?"

Onlara sahip olduğunu yeni fark etmiş gibi yere bakıyor. "Bu şeyler mi?" Elini umursamazca sallıyor. "Bir katalogdan sipariş ettim."

"Bir mağazadan bu kadar mükemmel bir çift bacak almak çok etkileyici. Model numarası nedir?"

"Manhattan'da yürüdüğüm için onlara bacak deniyor."

"Yine yoga diyeceksin sandım. Sanki yoga her şeyin sebebiymiş gibi."

"Hayır. Ben garip bir şekilde şanslı olan insanlardan biriyim. Çabuk kas yapıyorum. Her yere yürüyerek gidiyorum ve bu da bacaklarımı güçlendiriyor."

"Bacakların harika Evie," diyorum, çünkü onları hayranlıkla seyretmekten kendimi alamıyorum. "Sarkık yakalı o şirin elbisenin içinde de çok güzel görünüyorlar."

Hızlı adımlarımıza devam ederken bir eliyle kumaşı düzeltiyor. "Teşekkürler, bu bir Peter Pan yakası." Kalın beyaz yakayı parmaklıyor. "Brooklyn'de bir dükkândan otuz üç dolara aldım."

"Peter Pan yakasının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyorum, ama şunu biliyorum - vücudunu o kadar çekici buluyorum ki neye

benzediğini bilmek istiyorum

Altında. Onsuz. Ve zihnim sonraki birkaç saniye boyunca orada dolaşıyor.

Ama bu riskli. Tehlikeli. Beynim beni kandırmaya çalışıyor ve ona yanımda ihtiyacım var. Evie'yi soymayı bırakmasına ihtiyacım var, çünkü oyunun sonu o değil. O sonun aracı. Bana soyunmayı seveceğim kadını bulacak olan o. Düşüncelerimi yeniden odaklamaya çalışıyorum. "Bu arada, bloguna göz attım."

"Öyle mi? Gizli bir moda tutkunu musun?"

"Hayır. İş ortaklarını araştırmayı severim. İlginçti."

Merakla başını eğiyor. "Neden ilginçti?"

Blogunun bana neyi hatırlattığını yeni fark ettiğim için ona söylemeye karar verdim.

Sekizinci Bölüm

Evie

Mama June's'a vardığımızda "Bana kendimi hatırlatıyor," diyor. Donuk turuncu tabelada bir *J harfi* eksik. Mama *une's*.

"Öyle mi?" Nedense bu olasılık beni biraz sersemletiyor. "Noktaları daha yeni birleştirdiğim için biraz utaniyorum. Ama bu o kadar da farklı değil. Modayı ve kıyafetleri inceliyorsunuz." Göğüs kafesine vuruyor. "Ben ucuz yemekleri inceliyorum."

"Senin hobin benim hobimdir," diyorum ve o baş döndürücü his, geceye karşı kıvılcım saçan bir dizi ateşböceği gibi içimden geçip gidiyor.

Ama bu bir müşteri için riskli bir duygu, bu yüzden hemen vazgeçiyorum. Tezgâha doğru yürüyorum, bu sefer cips ve salsa sipariş ediyorum ve bir masa kapıyorum. Formika çizik içinde, peçeteler dokunmaktan dağılıyor ve muşamba zeminler fena halde fırçalanmaya ihtiyaç duyuyor. Burası duvardaki deliğin tanımı. Hiç benim tarzım değil ama Dylan bundan hoşlanıyor gibi görünüyor.

"Baş belası olduğunuza inanıyor musunuz?" Yeni fark ettiğim ortak bir bağ üzerinde durmak yerine müşteriyi tanıma görevime dönerek soruyorum.

Bir cips alıyor ve yeşil salsa sosuna batırıp bir kepçe çıkarıyor. "Muhtemelen. Ama kendin hakkında dürüst olmak iyi değil mi?"

"Sanırım öyle."

"Peki ya siz? Bir çöpçatan için sizi tanımlayan özellikleri sıralamanız gerekseydi ne yapardınız?"

Başımı yana eğip düşünüyorum. "Sanırım ben iyimser bir insanım. Neredeyse her şeyde olumlu bir yan bulmayı seviyorum."

Dudaklarından bir
gülümseme geçer.

"Neden
gülümsüyorsun?"

"Cevabımı çalamazsın." Alaycı bir suçlamayla parmağıyla beni işaret ediyor.

Çenem düştü. "Cevabını nasıl çalışıyorum?"
Göğsüne vuruyor. "Gülünç derecede mutlu bir
mizaç."

Alınmış gibi yapıyorum. "Neşeli olmasına izin verilen tek kişi sen misin?"

"Evet. Neşeli ve esprili olduğumu iddia ediyorum."

Gözlerimi kısarak başımı sallıyorum. "İkisine de sahip olamazsın, özellikle de kendini bir baş belası olarak gördüğün için."

"Bunu kardeşim söyledi. Sence ben bir PIA mıyım?"

Biraz kızgın kırmızı salsa alıp çıtır çıtır yiyorum. Dylan da aynı şeyi yapıyor ve hızla yüzünü yelpazeliyor. Bitirdiğimde peçeteyi dudaklarıma değdiriyorum. "Bence çok titizsin ama bu kötü bir şey değil. Neyi sevdiğini biliyor gibisin. İster taco dükkanları, çay, robotlar, tapyoka topları, şeker paketi hokeyi ya da işin olsun."

"Ya da bir kadın bulmak. Orada da mı özelim?"

Cevabım hemen geldi. "Sen değilsin. Şaşırtıcı bir şekilde o kadar da seçici değilsin."

Alay ediyor. "Öyle olduğumu sanıyordum."

"Bu kötü bir şey değil," diyerek onu rahatlatıyorum. "Açık fikirlisin ve konu gönül meseleleri olduğunda bu bir bonus. Aldığım bazı taleplere şaşıracaksınız."

"Dene beni."

"Sadece mankenlerle ya da C beden göğüsleri olan kadınlarla çıkmak isteyen erkekler var. Bazıları ise sarışın olmayan ya da yirmi sekiz yaşından büyük olmayan kadınlarla görüşmeyi reddediyor. Bu kumdaki en büyük çizgi. Pek çok erkek keyfi yaş kuralları koyuyor."

"Erkekler pisliktir."

"Ama kadınlar da hıyar," diyorum, bir cips daha alarak. "Bana gelip 'Şu kadar parası olmalı' ya da 'Yedi haneli rakamlardan daha az kazanan biriyle çıkmam' ya da 'Bana 1.80'den kısa birini ayarlama' diyen kadınlar var."

"Peki onlar için insan buluyor musunuz?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Onları geri çeviriyorum." Kafasını geriye atıyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Şirketiniz için size teklif edilen her finansmanı kabul etmediniz, değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam Crossroads Sycamore Capital'i geri çevirmiştiniz çünkü şartları beğenmemiştiniz."

"Beni araştırdın mı?"

"Tüm müşterilerimi araştırırım," diyorum gülümseyerek.

Etkilenmiş gibi başını sallıyor. "Seni daha önce araştırdığım gibi. Blogunu kontrol ettim."

Kıvılcım yeniden ortaya çıkıyor, tenimin üzerinde geziniyor, beni aydınlatıyor. Ama ne aptalca bir tepki. Sırf bana baktı diye karnımda sinek kuşları uçuşmamalı. "Bu yüzden her müşteriye kabul etmiyorum, özellikle de makul olmayan beklentileri olanları. Sınır koymanın aşkı bulmanın ya da mutlu olmanın yolu olduğunu düşünmüyorum."

"Ancak makul beklentilerin aşılmasının harika olacağını düşünüyorum" diye belirtiyor.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Havaya bir çip kaldırıyorum. Kadeh kaldırıyorum. "Beklentileri aşmaya," diyorum cipsimi onunkine vurarak. Birlikte dalıyoruz, Dylan salsa verde seçerken ben daha acı olan kırmızı salsayı tercih ediyorum. Bitirdiğinde bir yudum su içiyor, sonra bana *bekliyorum der gibi* bakıyor.

"Ne?" Merakla sordum.

"Seninle işimiz bitmedi," diyor parmağını masaya vurarak. "Üç maddelik listende bana sadece bir şey söyledin."

"Gerçekten de hayır cevabını kabul etmiyorsun." Başını sallıyor. "Kabul etmiyorum."

"İyi. Tamam." Parmağımı dudağıma dokunduruyorum, sorusu üzerine kafa yoruyorum. Kendimle ilgili temel bir gerçeğe ulaşıyorum. "İşlerin nasıl yapılmasını istediğim konusunda titiz olabilirim. Yatağın nasıl yapılmasını, çekmecelerin nasıl kapatılmasını, perdelerin nasıl asılmasını istediğim gibi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen de *o* insanlardan biri misin?"

"Önce bir *mesaj yayanıydım*. Şimdi de *o* insanlardan biriyim," diyorum gözlerimi devirerek.

"Text-destrian," diyor, etkilendiği belli. "Güzel. Ve evet, sen de *o* insanlardan birisin. Düzen manyağı," diyor, sanki yakalandığım bir vebaymış gibi.

"Temiz ve sahiplenici. Sakın bana dağınık bir pasaklı olduğunu söyleme?"

"Hayır. Ama yatak yapmayı anlamıyorum. Hiç anlamıyorum. Sadece bana açıkla. Yıllardır bunun neden önemli olduğunu bilmek istiyorum. Gerçekten, hiç kimse yapılmış bir yatağın faydasını açıklayamaz. Ama yapılmamış bir yatak dahicedir. Günün sonunda tekrar içine girersin. Neden yapasın ki?"

Derin bir nefes alıyorum, zihnim keskin köşelerin, düzenli yastıkların ve özenle hizalanmış yorganların görüntüleriyle çalkalanıyor. Tanrım, iyi

yapılmış bir yatağı çok seviyorum. Ruhuma huzur veriyor. "Yapılmış bir yatak güzeldir. Düzgünlüğü ifade eder. Düzenli bir zihni gösterir."

"Dağınık bir zihin iyi bir şey değil midir? Bunu ünlü biri söylememiş miydi?"

"Bilgisayar ekranınız dağınık mı?" Karşı çıkıyorum.

Geri çekiliyor. "Hayatta olmaz. Düzgün, temiz ve minimalist bir masaüstüm var." "Peki neden bir yatak da aynı olmasın?"

"Çünkü yatak uyumak içindir. Bilgisayar ise... her şey içindir."

İçimdeki sorun çözücü tüm gücüyle ortaya çıkıyor. Ona yapılmış bir yatağın güzelliğini göstermeliyim. "Benimle gel." Çoğunlukla yenmiş cips sepetini alıyorum, kalanları atıyorum, salsa küvetlerini temizlemek için tezgâha geri koyuyorum ve kavanoza cömert bir bahşış bırakmak için cüzdanıma uzanıyorum.

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve başını sallıyor. "Benim ikramım," diyor, sesi yumuşak, seksi bir fısıltı. İtiraz etmek, ısrar ettiğimi söylemek istiyorum ama elini daha sıkı kavlıyor ve nutkum tutuluyor.

Elimi tutması kollarımda tüylerimi diken diken ediyor, vücudum bana ellerinin üzerimde olmasından hoşlandığımı söylüyor. Onun dokunuşunu daha çok istiyorum. Elini kolumdan omzuma, saçlarımin arasından geçirse nasıl hissedeceğimi hayal ediyorum. İçimden bir ürperti geçiyor ve aniden aşırı aktif hale gelen hayal gücüme verdiğim tepkiyi bastırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesim tüy gibi.

"Bir şey değil." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve bir süre için bakışlarımı *Mama une'nin* tezgahının yanında tutuyor.

Sonra dikkatimi tekrar planıma veriyorum. Ayrıldık ve on beş dakika sonra Luxe Hotel'in ön kapısından içeri girdim. Arkadaşım Nate Harper otelin CEO'su ve ona bir iyilik yapması için mesaj atmıştım. Kapıcı beni karşılıyor ve bana bir oda anahtar kartı uzatıyor. Dylan'la birlikte lobideki chichi suşi restoranının önünden geçip asansöre yöneliyoruz ve kısa süre sonra 521 numaralı odaya varıyoruz. Kartı kapıdan içeri soktum.

Dylan elini koluma koydu. "Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır," diyorum çabucak. Çok çabuk. Onu baştan çıkarmaya çalışmıyorum.

Kapıyı açıyorum ve mükemmel bir şekilde ayarlanmış serin bir hava bizi karşılıyor. Lacivert halının üzerinde, muhteşem beyaz bir yorgan ve dağ gibi mavi kadife yastıklarla mükemmel bir şekilde döşenmiş büyük boy bir yatağa doğru yürüyoruz. Sanki bir pazarlamacıymışım da gösteriş yapıyormuşum gibi elimle işaret ediyorum. "Söyle bana. Bu yatak, üzerinde her şeyi yapmak istemenize neden olmuyor mu?"

Sonra, ne demek istediğimi göstermek için, kar meleği gibi üzerine düşüyorum.

Dirseklerimin üzerinde duruyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Yeşil gözleri kararıyor ve dudakları aralanıyor. Bana bakıyor ve bir şeyler değişiyor. Gözlerindeki bakış

artık meydan okumuyor. Benden bir şeyi kanıtlamamı istemiyor. Gözleri aç. Sanki sorumu ciddiye alıyormuş gibi bakıyor ve fark ediyorum ki belki de onu baştan çıkarmaya çalışıyormuşum gibi geliyor. Burada sınırları zorladım. Bir otel odasındayım, bir müşteriye bir şey kanıtlamaya çalışıyorum ve gerçekte eteğim kalçalarım kadar iniyor ve tertemiz, davetkâr bir yatağa yayılmış durumdayım.

Bu tür bir yatak sadece uyumak için değil, dünyadaki en iyi seks türü olan otel seksi için tasarlanmıştır. Sabahları yatağı toplamak zorunda olmadığınızda yapabileceğiniz türden gürültülü, kirli, vahşi bir seks.

Bir an için Dylan'ın üzerimde gezindiğini gördüm. Bileklerimi sıkıyor. Vücudunu benimkine bastırıyor. Üzerime bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve tenim kızarıyor, kalbim göğsüme sertçe çarpıyor.

Bunu istiyorum.

O terk edilmişliği hissetmek istiyorum.

Bu da bir çöpçatan olarak benim kişisel etik kurallarımaya aykırı.

Bir müşteriye aşık olmayacaksın.

Aşağı bakıyorum ve eteğimin yukarı kalktığını görüyorum. Kalçamın ortasına geliyor ve bacaklarımı daha fazla ortaya çıkarıyor. Çekiştiriyorum ve kafamı kaldırdığımda Dylan kararmış gözlerle bana bakıyor. "Evet. Bu yatakta her şeyi yapmak istiyorum."

* * * *

Asansörde ilk ben konuşurum. "Üçüncü şey ise bazen bir noktaya değinmek için zorlarım."

"Öyle mi?" Asansör aşağı doğru inerken bana bakıyor.

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum. Boğazım kurudu.

"Yapıyorum. Az önce yaptım."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Sanırım senin bu yönünü seviyorum."

Onun pek çok yönünü seviyorum ve bu bir sorun haline geliyor.

Dokuzuncu Bölüm

Dylan

Gotham'da köşeyi dönüyorum ve kot pantolon ve siyah kapüşonlu bir reklam teknolojisi elemanına bir ışık huzmesi fırlatıyorum. Omurgasının tam ortasına düşüyor. Geri dönüyorum ve bir iş danışmanlığı firması işleten kızıl saçlı bir kadını pusuya düşürüyorum. Takdire şayan bir şekilde küfrediyor ve dramatik bir şekilde çöküyor. Kurumsal yazılım satan kısa boylu, sakallı bir adama cezalandırıcı bir atış yapıyorum ve dokuzda on yapıyorum.

Oyun bittiğinde koştuktan nefesim kesiliyor ve Mia hayranlıkla başını sallıyor.

Silahlarımızı teslim etmek için dışarı çıkarken, "Bugün çok ateşlisin," diyor. "İyi ki sen oyununun zirvesindeyken şehirdeyim."

Serbest bırakılmaya ihtiyacım olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyorum. "Kusura bakma. Sinirli halinizden sizi duyamıyorum." "Sinirli değilim. Sadece..."

"Sadece ne? Çıkma meselesi seni rahatsız mı etti?"

"Hayır. Sadece..."

"Arkadaşın Mia'ya anlat," diyor cesaretlendirici bir şekilde. "Neden bana Patrick'ten bahsetmiyorsun?"

Başını sallıyor. "Söyleyecek bir şey olmadığını sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Gerçekten mi?"

"Biz sadece arkadaşız. Hepsi bu." *Sadece* arkadaş olduklarını vurgulamak için bir elini havada gezdiriyor.

"Bundan şüpheliyim."

"Her neyse, sevgili çöpçatanımız nasıl? Patrick'in kız kardeşi sana aşık olacak harika bir kadın buluyor mu?"

"Üzerinde çalışıyor," diyorum ama aslında Evie'yle vakit geçirmeyi olması gerekenden daha çok seviyorum. Beklediğimden daha fazla. Ama bunu Mia'ya söylemem gerektiğinden emin değilim. Aslında, muhtemelen dudaklarımı sıkı tutmalıyım. Evie'yle aramızda bir şey yok. O bir ilişkiyle ilgilenmiyor, ben de hiçbir yere gitmeyen bir aşkla ilgilenmiyorum.

En iyisi işe, yani aşkı bulma işine yeniden başlamak.

"Harika gidiyor," diyorum gülünç derecede mutlu halimle. "Eğlenceli biri, değil mi? Zeki de. Ondan hoşlanıyorum," diyor Mia, elindeki Silahları çevirirken parmaklarımı tezgâha dayadım.

"Evet, ben de. Ben de."

Interlude

Bazen hikaye bir yol ayrımına gelir. Kahramanımız bir yöne, adil kadın kahramanımız başka bir yöne gidebilir. Böyle bir durum ortaya çıktığında bir hikaye anlatıcısı ne yapmalıdır? Arada sırada, bir hikayenin ortasında, birinin dürtülmeye ihtiyacı vardır. Bir göz kırpmaya. Hatta belki bir itiş kakışa. Ne de olsa, iki kişi başkalarına uygun görünse bile, genellikle burunlarının önündekini göremezler. Birinin onlara ayna tutması gerekir.

Onuncu Bölüm

Evie

Toprak var. Ağaçlar var. Çalılar, böcekler ve sürüngenler var.

Yürüyüş yaptığıma inanamıyorum.

"Bir yılan tarafından saldırıya uğrayacak mıyım?" Arkamda sürüngen yaratıklar var mı diye tararken Patrick'e soruyorum.

"Hayır," diyor kendinden emin bir şekilde ilerleyerek.

"Sadece ayılar." Yerimden sıçradım. "Nerede?"

Kardeşimin macera turu işi için düzenli uğrak yerlerinden biri olan Hudson Nehri kıyısı boyunca uzanan bu patikadaki virajın ötesini işaret ediyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Sesim gıcırdayarak soruyorum.

İri, uzun, iri yarı kardeşim gülüyor ve durduğu yerde başını geriye atıyor. "Tam bir şehir kızsın."

Ellerimi kalçalarımın koyuyorum ve sertçe burnumun dibine bakıyorum. Ya da burnumun yukarisına, çünkü Patrick benden bir metre daha uzun. Ama benim boyumu savunmak gerekirse, o da çoğu insandan bir metre daha uzun.

"Var mı? Var. Ayılar mı?"

Gözlerini deviriyor ve nehre bakan kayalıkları ve uzaktaki Manhattan'ın geniş manzarasını işaret ediyor. "Ayı yok. Ama şu yırtıcı kuşa bakın." Yüksek bir ağacı işaret ediyor.

Elini bir şahinin sahiplendiği yüksek bir dala kadar takip ediyorum.

"Yırtıcı kuşlar havalı olduklarını bilirler," diyorum en sevdiğim çizgi film repliklerinden birini tekrarlayarak ve Patrick yumruğunu kaldırıp benimkine vuruyor. Çocukken *The Far Side*'i birlikte okurduk. Patrick ve ben birçok yönden birbirimize zıt olsak da aslında kardeş olarak iyi anlaşıyoruz - ben bir şehir kızsıyım, o ise açık havanın kralı. Ama yumuşak bir kalbi ve esprili bir zekası var ve yıllar boyunca hem iyi tartıştık hem de iyi oynadık.

"Ayrıca, seni hiç tehlikeye atar mıyım?"

"Yapmasan iyi edersin," diyorum ve adımlarımıza devam ediyoruz. "Seni bir ayının yakalamasına izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

"Çok tatlısın," diyorum patika boyunca ilerlerken, Patrick birkaç adım önde.

Rüzgârda bir ağaç dalı hışırdıyor ve su şırıldıyor. "Ayrıca, eğer bir ayı ortaya çıkarsa, tek yapmam gereken senden daha hızlı koşmak," diye kestirip atıyor.

Ona doğru hamle yapıyorum, sırtına atlıyorum, bir lemur gibi sürünüyorum ve kesinlikle cezalandırıcı bir noogie yapıyorum. "Benim için öldün," diye mırıldandım.

Patrick çıldırdı.

Üzerinden atlarken, "Mia'ya kadınları ayı kalkanı olarak kullandığını söyleyeceğim" dedim.

Arkasını döndü ve bana bir bakış attı. "Neden Mia'ya söyledin?" "Ondan hoşlandığın için mi?" Birden kafam karışarak sordum.

Kaşlarını çattı. "Ben mi?"

Kafam daha da karıştı. "Aranızda bir şey var sanıyordum. Birkaç hafta önce Max ve Henley'nin akşam yemeğinde seni onunla sohbet ederken gördüm. Aranızda bir şey yok mu?"

Göz kırpıyor ve koluma vuruyor. "Şaka yapıyorum. Mia'ya karşı kötü hislerim var ama onun tipi olduğumdan emin değilim."

Kollarımı sarsakça hareket ettiriyorum ve robotik bir sesle konuşuyorum. "Yapar. Değil.

Hesapla. Patrick'in cazibesine kapılmayan kadın."

"Ha ha," diyor şahin tepemizde süzülüp gökyüzünü tararken. "Bazı kadınlar garip bir şekilde bana karşı bağışıklık kazanıyor." Boğazını temizliyor. "Peki ya sen? Ya şu adam?"

"Hangi adam? Kimseyle görüşmüyorum."

"Birine yardım ettiğini sanıyordum," diyor ve kelimeler garip çıkıyor, Patrick ve ben genellikle randevular hakkında rahatça sohbet ettiğimiz için bu da başlı başına garip.

"Yeni müşterimi mi kastediyorsun?"

Durup suya ve piknik için mükemmel manzaraya bakarken parmaklarını şıklatıyor. "İşte bu kadar. Damızlık Bulucu bir damızlık buluyor. Şansın var mı?"

Kısa bir an için Patrick'in Dylan'dan hoşlanıp hoşlanmadığını sorup sormadığını merak ediyorum. Yine de belli etmek istemiyorum, bu yüzden cevabımı tamamen işle ilgili tutuyorum. "Henüz değil, ama doğru eşleşmeyi yapabilmek için hâlâ onu tanımaya çalışıyorum."

Boğazını temizliyor. "Peki sen ondan hoşlanıyor musun?"

Başımı yana eğip yüzünü inceliyorum. "Neden onu kazayım ki? O bir müşteri."

Patrick bir elini açık kahverengi saçlarında gezdiriyor, yüzünde telaşlı bir ifade var. Bu onu pek sık görmediğim bir ifade. "Sen ve Dylan'ın

bir bağlantı vardı," diyor yine o şaşkın ses tonuyla.

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Ama inkar etme şeklin beni meraklandırıyor."

Bir kez daha inkâr etmek için dudaklarımı aralıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Doğruyu söylemeye çalışıyorum, çünkü bunu söylemem gerekiyor. "Bilmen gerekiyorsa, aslında onun oldukça yakışıklı ve beklediğimden çok daha eğlenceli olduğunu düşünüyorum ve hayal ettiğimden daha fazla ortak noktamız var... ama..."

"Her zaman bir ama vardır."

"Ama o bir müşteri Patrick," diyorum, sesime çaresizlik karışıyor. "Ona aşık olmak yanlış olur."

"Müşterilerle uğraşılmaz," diyor başını sallayarak, çünkü bu onun da altın kurallarından biri.

"Aynen öyle."

Alnını yukarıda daireler çizen şahine doğru eğiyor. "Yine de o şahin kuralları çiğneyebilir."

"İşte bu yüzden o bir şahin. Ne isterse yapabilir."

Hayatımda ilk defa şahin olmak istiyorum.

On Birinci Bölüm

Dylan

Kapıya vurulması sadece kız kardeşimin burada olduğu anlamına gelebilir. Başka kimse bu kadar yüksek sesle vuramaz.

Pound. Pound. Pound.

Parke zeminde adımlarımı atıyorum ve çatı katındaki dairemin kapısını açıyorum. "Bir insan yumruğuna nasıl bu kadar çok yumruk sığdırabilir?"

"Ben güçlüyüm," diye bağılıyor içeri girerken.

"Ve sen de *buradasın*." Onu beklemediğim için yeri işaret ettim.

"Tabii ki buradayım. Mesajın yüzünden." Telefonunu bana doğru salladı.

Sanki yaramazlık yapmışım gibi. "Ciddi misin? Yogaya giderken ne giyeceğini bilmiyor musun?"

İçimi çektim. "Sana bir mesaj gönderdim. Süvari birliği gibi gelmene gerek yok."

"İstiyorum. Hem de çok." Beni geçip yatak odama doğru yürüdü. "Alo? Yatak odası. Mahremiyete çok mu saygı duyuyorsun?"

Gözleri bana lazer ışınları fırlatıyor. "Bu gerçek bir soru mu? Benim tüm kariyerim mahremiyete hem saygı duymak hem de saygı duymamak üzerine kurulu."

"Doğru."

Çalışma masama ulaşıyor ve ellerini kalçalarının üzerine koyuyor.

"Pekala."

Hadi yapalım şu işi."

"Olivia, tek bilmek istediğim lanet olası bir yoga pantolonu almak zorunda olup olmadığım."

Başını iki yana sallar. "Bunu berbat etme riskini göze alamam. Yoga dersine yoga pantolonu giyerek gittiğini sanıyorsan, paten partisine çok kısa bir şortla gittiğin zamanki gibi Richard Simmons gibi giyinip geleceğini biliyorum."

"Bunu bana gerçekten hatırlatmak zorunda mısın?" Ortaokulda, paten pistindeki bir partiye davet edildiğim ve on yıl önce yasaklanmış olması gereken bir kıyafetle gittiğim zamanki aptallığımın doruk noktasını hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. Kendimi savunmam gerekirse, HTML veya C++ kodlarında paten partisi için uygun kıyafetle ilgili hiçbir şey yoktu ve on iki yaşındayken yüzümü bir ekranın önüne

koymuştum.

Ve on altı yaşımdayken. Ve yirmi, ve böyle devam etti.

"Hatırlatıyorum. Bunu sana hatırlatmak zorundayım," diyor Olivia kahverengi saçlarını topuz yaparken. "Çünkü yogaya yoga pantolonu giyerek gidemezsin. Havalı erkekler yoga dersine yoga pantolonu giyerek gitmez."

"Havalı olmadığım için endişelenmene gerek yok." "Yeterince havalısın."

"O zaman ne giyeceğim?"

"Basketbol şortu ve gri bir tişört." "Bu garip bir şekilde özel."

Pencereye bakıyor ve alçak sesle konuşuyor. "Herb spin derslerine giderken bunu giyiyor."

"Herb spin dersleri mi veriyor?" Spor şortlarımın bulunduğu çekmeceyi açarken sordum.

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Öyle ve çok seksi görünüyor."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Müstakbel kocan gibi seksi görünmemi mi istiyorsun?"

Açık çekmecedan bir çift şort alıyor ve bir füze gibi üzerime fırlatıyor. Yere düşmeden önce yakaladım.

"Hayır. Ben sadece seni kendinden kurtarmak istiyorum."

"Çok asilce. Tek yapman gereken bana mesaj atıp basketbol şortu ve tişört giymemi söylemekti."

"Biliyorum, ama mesajda bile başka bir anlama geldiğini düşünürsünüz."

"Not edildi. Ama neden yoga pantolonu ya da yoga şortu değil?" Merakımı yenemeyerek soruyorum.

Boğazıyla bir ses çıkarıyor. Ses gittikçe y ü k s e l i y o r . "Çünkü eğer bir şey olursa, bilirsin..." Gözleri aşağıya doğru kayıyor.

"EREKSIYON OLURSAM MI DEMEK İSTİYORSUN?"

Yüzü pancar gibi kızarıyor. "Bunu bir daha asla söyleme." "Konuyu sen açtın."

"Ayrıca, neden Evie ile yogaya gidiyorsun? Yogadan nefret edersin."

İşte milyon dolarlık soru. Yogaya gidiyorum çünkü nefret edeceğimi biliyorum. Yogaya gidiyorum çünkü ilgimi çekmemesi için elimden geleni yaptığım bir kadınla otel odasına ya da akşam yemeğine gitme riskini göze alamam. Yoga, çöpçatanıma duyduğum bu tuhaf ve beklenmedik şehveti öldürmek için bir reçete.

"Evie, onunla çalışmaya başlamadan önce son randevularımdan bazılarında neyin işe yarayıp neyin yaramadığını tartışmak istiyor, ben de

yoga yaparız ve sonra konuşuruz."

"Seni yoga yaparken hayal edemiyorum." "Güzel. Bu şekilde devam edelim."

Bir daha yoga yapmaya niyetim olmadığı için.

* * * *

Yoga pantolonu.

Lanet olsun.

Neden yoga pantolonunun içinde ne kadar lezzetli görüneceğini düşünmedim ki? Seksi pantolon giymemeye o kadar odaklanmıştım ki, onun pantolonunun içinde ne kadar seksi görüneceğini hiç düşünmemiştim.

Kumaş kıcını sarıyor.

Kumaş bacaklarına tapıyor.

Pamuk baldırlarını okşuyor.

Önümde aşağı doğru inen köpeği karşısında neredeyse inleyecektim. Kıcına bakarken köpek gibi oldum.

"İşte böyle. Avuç içlerinizin matın içine girdiğini *hissedin* ve ayaklarınızı olabildiğince düz bir şekilde yere bastırın," diyor öğretmen, sakın sesi yoga stüdyosunda dolaşıyor ve gözlerimi devirmek istememe neden oluyor. "Tüm enerjinizin ayaklarınıza aktığını ve sonra vücudunuzdan geri aktığını hissedin."

Bunların hepsi saçma sapan şeyler, ama yine de içimdeki A öğrencisi öğretmenleri dinlemeye programlı, çünkü okul benim için boks ringiydi. O talimat verirken duruşumu ayarlıyorum, ayaklarımın yere çapa gibi bastığını hayal ediyorum.

"Güzel. Şimdi, kalçalarınız aşağıya doğru inecek şekilde bu duruşu koruyun," diyor kıvırcık saçlı öğretmen.

Önümdeki kadına çarpmak isterdim.

Ve sallanıyorum. Yana doğru sallanıyorum, zemin tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Ve sonra, evet. Zemin bana çarptı. Lanet zemin. Önce omzum gürültüyle yere *düştü*.

Evie çıkageldi. "İyi misin?"

Silkelenip tekrar yerime geçiyorum. "Evet. Gayet iyi."

Öğretmen yanıma geldi ve el sallayarak onu gönderdim.

"Ben iyiyim." "Emin misin?"

Şirketimizin milyonlarca dolarlık satışını gerçekleştirmeme yardımcı olan özgüvenle "Her şey yolunda," diyorum. İçimde hala bir aptal olabilir,

ama gerektiğinde nasıl tam bir iş adamı olacağımı biliyorum.

Omzumun üstüne düştüğümde olduğu gibi.

Ayrıca, en azından artık sınıfta tahrik olmadığım için her şey yolunda.

Biraz sonra, öğretmen bir dizi ağaç pozuna başlarken doksan derece dönüyoruz ve odak noktamı önümde tutmaya çalışıyorum, ancak gözümün köşesinden, şimdi yanımda olan Evie'yi izliyorum.

Sol topuğunu yere vurur ve sağ ayağını sol iç bacağından yukarı kaldırır.

"Doğru." Öğretmen, kendini bir flamingoya dönüştürmekte olan Evie'ye başını sallıyor.

"Burada herkes farklı bir yere ulaşabilir," diyor öğretmen. "Bazıları sağ ayağını çoğunlukla yerde tutabilir. Diğerleri ayak bileğine, diğerleri baldıra ve diğerleri de dize dayanabilir. Bu bir yarışma değil. Bu bir zihniyettir."

Ayağımın altını bileğime dayamayı başarsam bile gözlerimi devirmekten kaçınıyorum.

Ama Pretzel Girl? Evie bacağına yukarı kaldırıyor, o kadar yukarı kaldırıyor ki ayağını üst iç uyluğuna dayıyor.

Öğretmen odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. "Odak noktası denge. Tam karşıya bakın ve dengede durun."

Evie tek ayağı üzerinde dururken gözlerini yoğun bir şekilde duvara diyor. Vücudu gergin, konsantrasyonu mükemmel ve sağ ayağını sanki Sınıftaki En Esnek Vücut ödülünü almak için savaş veriyormuş gibi daha da yukarı kaldırıyor.

Öğretmen onun yanından geçiyor, sonra duruyor, iki büklüm oluyor ve ellerini Evie'nin kalçalarına koyarak onu kıpırdatıyor. "Ayağını aşağı indir."

"Ama onu burada tutabilirim," diyor Evie sıkıca.

Öğretmenin sakın yüzünde bir gülümseme belirir. "Yapabileceğinize eminim ama bu bir yarışma değil. Amaç denge, maksimum esneklik değil."

Öğretmen Evie'nin ayağını dizine doğru iter. Öğretmen uzaklaştığında Evie ofluyor. Sonra bana bakıyor ve öğretmene dilini çıkarıyor.

Gözlerim büyüdü ve
kahretsin. Sanırım ondan
gerçekten hoşlanabilirim.
Hem de çok.

* * * *

Stüdyodan çıkıp Central Park'a doğru ilerlerken "Sen gizli bir yoga yarışmacısın," diye fısıldıyorum.

Evie masumca kirpiklerini kırıştırıyor. "Rekabet ettiğimi kim söyledi?" Omzunu dürtüyorum.

"Kim, ben mi?" diye sorar, masum numarası yaparak.

İçimde bir şeyler kabarıyor. Bir heyecan hissi. Arzu. Ya da gerçek ve dürüstçe.

"Yüzde yüz rekabetçi yoga yapıyordun."

Parka doğru ilerliyoruz. "İyi," diyor, sanki ona bir maliyeti varmış gibi tükürüyor. "Öyleydim. Bu benim küçük kirli sırrım." Duruyor ve bana dönüyor, kelimeler günah çıkarır gibi ağzından dökülüyor. "Yogaya gidiyorum ve çok yavaş. Bunu bir oyun haline getirdim. Kafamda, en esnek ödülü için yarıştıyordum gibi yapıyorum. Ve sporda berbat olduğum için, bu garip bir şekilde iyi olduğum tek alan. Bu yüzden yarıştıyormuş gibi yapıyorum ve öğretmenin beni bu konuda uyarması beni deli ediyor. Mesela neden bir esneklik oyununda rekabet ediyormuş gibi yapamıyorum?" Ellerini saçlarının arasına daldırıyor. "Bunu söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Rekabet kulübüne hoş geldiniz. Ceketlerimiz var."

Uzun bir nefes veriyor. "Tanrım, bunu itiraf etmek çok iyi hissettiriyor. Yogayı seviyorum ve bana iyi geldiği için yapıyorum, ama bazen yavaş geliyor, bu yüzden daha eğlenceli hale getiriyorum, bir oyun gibi," diyor ve vurgulamak için omuzlarını tutuyor.

Evet, istediği zaman omuzlarımdan tutabilir. Ve her an derken, beni daha yakına çekebilir demek istiyorum. Beni daha derine çekebilir, kollarını etrafıma sarabilir.

Ne oluyor be? Yine yapıyorum. Hayal kuruyorum. Ama sonra, elleri omuzlarımda kıvrılmış bana bakan o oluyor.

"Ben de öyleyim," diyorum. Arkamızdaki sokak tabelası ışığın değiştiğini gösteriyor.

"Biliyorum. Ne zaman bitecek? Çılgın rekabet dürtüsü." Beni bıraktı ve caddenin karşısına geçtik.

"Hiç sanmıyorum," diyorum parkın içinde bir bank bulup otururken. "Muhtemelen spor salonunda yanındaki kadınla kondisyon bisikletinde yarıştıyormuş gibi yapan insanlardan biri olacaksın."

Elini ağzına götürüyor. "Tanrım, bunu ben de yaptım."

Dudaklarım titriyor. "Belki havaalanında yürüyen merdiven yerine merdivenleri kullanırsın ve bir bavul taşıırken daha hızlı çıkıp çıkamayacağını görürsün."

Gözleri büyüdü. "Suçluyum."

Daha da yaklaşıyorum, zinger için gidiyorum. "Bahse girerim bunu hareketli yürüyüş yollarında bile yapıyorsundur. Motorlu yürüyen banttaki insanlardan daha hızlı yürüyüp yürüyemeyeceğini göreceksin."

Yanaklarını tutuyor, ifadesi *Çılgılık'a* dönüşüyor.

"Utanma. Sadece gerçekten rekabetçi bir canavar olduğunu kabul et."

Başını sallayarak sakinleşiyor, nefes alıyor. "Ben Evie'yim, rekabetçi canavar."

Yumruğumu sıkıyorum. "Sana itiraf ettirebileceğimi biliyordum. Ayrıca, birini tanımak için biri gerekir."

"Ve düşününce, seni daha iyi tanımam gerekiyordu ve işte buradasın, beni açık bir kitap gibi okuyorsun."

"Hey, sen açık bir kitap değilsin. Her Tom, Dick ya da Harry seninle ilgili ipuçlarını toplayamaz. Dikkat ettim," diyorum mavi gözlü bakışlarıyla buluşarak.

Yüz ifadesi yumuşar. Gözleri parlıyor ve dudakları nazik bir gülümsemeye dönüşüyor. Gözleri benimkilerle kilitli kalıyor ve sessizlik önemli hissettiriyor. Sanki bir şeylere yol açabilirmiş gibi. "Dikkatini veriyorsun. Bu hoşuma gidiyor."

Ve onunla ilgili pek çok şeyi seviyorum.

Bana bakışı gibi. Dilinin ucu dudağını yalamak için nasıl da dışarı fırlıyor. Gözlerinin benimkilerden ayrılmayışı. Hepsinden önemlisi, o yanımdayken vücudumun nasıl uğuldadığını ve onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmek için can atıyorum.

Omuzlarını dikleştiriyor. "Ama randevularınızı ayarlayabilmem için birkaç ayrıntıyı daha öğrenmem gerekiyor. Ev ödevini yaptın mı? Son birkaç randevunuzda neleri sevip neleri sevmediğinizi söyleyebilir misiniz?"

Ve işte yine buradayız.

Onun için aynı şey değil.

Ama sesi daha önce duyduğumdan daha ciddi geliyor. Daha profesyonel. Profesyonel olmaya çalışıyor gibi.

"Laser tag takımındaki bir kadınla bira festivaline gittim. Rahat biriydi, ki bu hoşuma gitti. Ama sürekli selfie çekiyordu, bu da hoşuma gitmedi."

"Ben de bundan hoşlanacağımı sanmıyorum."

"Birkaç ay önce, bir happy-hour partisinde tanıştığım bir risk sermayedarıyla mini golf oynadım. Zamanının çoğunu kendinden bahsederek geçirdi. Bundan hoşlanmadım."

"Ben de değilim."

"Sonra başka bir kadınla sinemaya gittim ve o filmin yarısında uyudu."

Evie gülüyor. "Oldukça yorgun olmalı."

"Kendisini savunmak gerekirse, kapanış jeneriğinden sonra benimle birlikte bir film özeti yaptı ve yarı yarıya izlediğı bir filmi değerlendirmesini duymak garip bir şekilde eğlenceliydi."

"Usulüne uygun olarak not edildi-garip eğlence iyi olabilir."

Diğer randevular hakkında söyleyeceklerim bu kadar. Tek istediğim Evie'yi daha iyi tanımak. Ne kadar çok şey öğrenirsem, aslında birbirimize o kadar çok benzediğimizi fark ediyorum.

Benim için düşündüğü kadınları tek tek sayıyor. Kendi reklam ajansını işleten ve Yankees'e kombine bileti olan atletik bir kadın, aynı zamanda yemek meraklısı olan ve yemek kamyonlarındaki ürünleri tatmayı seven bir fotoğrafçı ve poker oyuncusu olan güzel bir kimyager.

Kadınların hepsi harika görünüyor. Eminim harika kadınlardır. Ama onlarla çıkmak istemiyorum.

Yapmak istediğim şey Evie'yi benimle çıkması için ikna etmek. Yeni hedefim bu, bu yüzden sorusunu ona geri atıyorum. "Bana son randevularından bahset."

On İkinci Bölüm

Evie

"En son ne zaman çıktığımı bile hatırlamıyorum," diyorum ona. Gözlerini kısıyor. "Evet, hatırlayabilirsin."

"Aylar önceydi. Gerçekten hatırlayamıyorum."

"Gerçekten mi?"

Kalbimi kırdım. "İşle o kadar meşguldüm ki, gerçekten hiç zamanım olmadı."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Rolodex'inde onca erkek varken, hiç biriyle çıkmaya kalkışmadın mı?"

Dylan kolunu arkamızdaki banka uzatıyor. Keşke yeniden on yedi yaşında olsaydım ve bu filmlerde sevişme öncesi bir hareket olsaydı diyorum. Ama o sadece geriniyor ve ben de gerçekleştiremeyecek *daha fazlasını* diliyorum.

Başımı salladım. "Hayır, Rolodex'e dalmak bana düşmez."

Avucunu bankın çıtalarına vuruyor. "Ve sen hiç istemedin mi?"

Şimdiye kadar değil. Hem de hiç.

"Hayır," diyorum, ne kadar ayartılmamış olduğumu vurgulamak için *P* harfini noktalayarak.

Birkaç kez başını sallıyor, sanki düşüncenin içine işlemesine izin veriyormuş gibi. Sonra başını yana eğiyor, gözleri bana meydan okuyor. "Bu Rolodex'indeki erkeklerin fiyasko olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır! Tabii ki değil," diyorum kızgınlıkla. "Onlar harika, zeki, nazik, yakışıklı-"

Durdum, bunun içine doğru yürüdüğümü fark ettim.

Gülüyor. "O zaman nasıl oldu da hiç baştan çıkmadın?" "Bana tuzak kurdun," diyorum kalçasına vurarak.

"Elbette, ama cevabını istiyorum." Bana daha da yaklaşıyor. "Unutma, hayır cevabını kabul etmiyorum. Bana gerçeği söyle."

Nefes alıyorum. "Hiç baştan çıkarılmadım çünkü baştan çıkarılmama izin veremem. Bu benim dürüstlüğümü tehlikeye atar. Müşterilerimin bana tamamen güvendiğinden emin olmalıyım."

"Ama var, Evie."

Adımı söyleme şekliyle ilgili bir şey beni harekete geçiriyor.
Bacaklarımın arasına sıcak bir kıvılcım yerleşiyor, sessiz bir nabız gibi.

Göz ucuyla parmaklarının omzuma yaklaştığını görüyorum, sanki bana dokunmak istiyor gibi. Dokunmasını istiyorum. Hem de çok. O parmakların omuzlarımın üzerinden kaymasını istiyorum. Boynumun kıvrımını okşamasını. Saçlarımın arasından geçmesini.

Ne yapıyorum ben?

Dylan müvekkilimin
kardeşi. Dylan artık benim
müvekkilim.

Kendim için bir eşle ilgilenmiyorum. Aşk aramıyorum. Ben işime odaklandım ve Dylan benim işim.

Sorun şu ki, işim beni beklediğimden daha fazla tahrik ediyor ve bunun temel bir nedeni var: Ondan hoşlanıyorum.

Ondan çok hoşlanıyorum.

Bu yüzden bu sohbeti, bu buluşmaların amacına geri döndürüyorum - onu, her kim olursa olsun, büyüleyici prensesi için hazırlamak.

Bir avucumu diğerine sürtüyorum. "Asıl soru şu: Sana ilk randevunu ayarlamama hazır mısın? Yoksa yogadaki düşüşün seni gerilettiğini mi düşünüyorsun?" Göz kırıyorum.

"Yogaya düşmenin biriyle çıkmaya hazır olmadığım anlamına mı geldiğini sanıyorsun?"

Gülüyorum. Gergin bir şekilde. "Şey, tam olarak değil. Ama bu bana çay içmeden önce konuştuğumuz şeyi hatırlattı. Hepimizin içinde biraz ahmaklık var. Bu yüzden, tüm potansiyel konuları, anları, tuzakları ve benzerlerini gözden geçirmek isteyip istemediğini bilmiyordum."

"Randevu öncesi hazırlık gibi mi? Ya da belki bir alıştırma seansı?" "Tabii, istersen şimdi pratik yapabiliriz," diye teklif ediyorum.

Hemen cevap vermiyor. Cevap verdiğinde, sanki bir teklif yapıyormuş gibi acele etmiyor. "Ya da belki gerçek bir randevu simülasyonunda pratik yapabiliriz."

Karıncalanmalar omuzlarımda yarışıyor. "Alıştırma randevusu gibi mi?"

Gözleri yıldızlar gibi parlıyor. "Fena halde bir alıştırma randevusuna ihtiyacım var. Seni bir tanesine götürebilir miyim? Her şeyi gözden geçirmek çok faydalı olur. Hazır olduğumdan emin olursun."

O böyle söyleyince... "Evet, tabii ki."

Elinden gelenin en iyisini yapmasını istiyorum. Onunla çıkmak istediğim için evet demedim. Bunu yapmazdım, yine de o çekip gittiğinde tek düşünebildiğim, nasıl oldu da başka bir kadına teslim edeceğim bir

adam için kalbim pıt pıt atmaya başladı?

* * * *

"Yani?"

Olivia tırnaklarındaki gök mavisi cilaya üflüyor. Kuaförde karşıma tünemiş, yüzünde beklenti dolu bir ifade var.

"İplik çeken bir iğne mi?" Karşı çıkıyorum.

"Ee... kardeşimle nasıl gidiyor?" diye soruyor tırnak teknisyeni fırçanın kıllarını ayak başparmağıma doğru yayarken.

"Bu harika!" En neşeli, neşeli, Matchy-McMatcherson sesimle söylüyorum. Manikür pedikürün büyük bölümünde düğün planları hakkında sohbet ettik ve sohbeti kardeşiyle ne kadar çok soyunmak istediğimi düşünmekten başarıyla uzaklaştırdığım için kendimi tebrik etmek istiyordum.

Ama onunla sadece samanlıkta yuvarlanmak istemiyorum.

Tek istediğim bu olsaydı, zihnimdeki film ekranında onun görüntüsünü yanıp söner ve onu sistemimden çıkarmak için geceleri birkaç yalnız gezintiye çıkarırdım.

Bundan daha fazlası var. Çok uzun zamandır kimseyle çıkmak istememiştim. Şimdi, onunla çıkmak istiyorum. Beni seçmesini istiyorum. Şakalarını paylaşmak, yeni şeyler denemek, Meksika lokantalarını ziyaret etmek istediği kişinin ben olduğumu söylemesini.

Ama Dylan'la çıkmanın riskli olmasının başka bir nedeni daha var. O nedene bakıyorum. Olivia arkadaşım olan bir müşterim. Bana bir istekle geldi. Kardeşine yardım etmek için. Kardeşiyle yatmak için değil. İşim onun için en iyi kadını ortaya çıkarmakken onu kendime mal etmeye çalışamam.

"Peki ilk büyük randevusu ne zaman olacak?"

"Bir hafta daha düşünüyorum," diyorum, yeni cilalanmış şeftali tırnaklarım sandalyenin kollarına kıvrılıp onu kavırıyor.

Başka bir kadının bu eğlenceli, zeki, nazik, bazen saldırgan, bazen dik kafalı ama her zaman koca yürekli adamla bir şans yakalamasına bir hafta daha var.

"İlk büyük randevusuna kadar saat işliyor," diyor Olivia, parmaklarını bir sarkaç gibi ileri geri hareket ettirerek bana zamanın daraldığını hatırlatıyor. Ve Dylan'ı son kez bire bir göreceğimi, onun varlığıyla son kez baş başa kalacağımı aklımda tutarak, antrenman randevumu en iyi şekilde değerlendirmeye karar veriyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde duş alıyorum, saçlarımın uçlarını kıvırıyorum, en sevdiğim kokuyu sıkıyorum ve dizlerimin hemen üzerinde duran güzel, soluk mavi bir elbise giyiyorum.

Beni iki santim yukarı kaldıran bir çift gümüşü sandalet giyiyorum. Bacaklarımı güçlü göstermeleri ve Dylan'ın bacaklarımı beğenmesi dikkatimden kaçmıyor.

Kolyemi, Patrick'in işime başladığımda bana hediye ettiğı minik bir kibrit kutusu kolyesiyle tutturuyorum.

Ve önerdiği suşi restoranına gitmek için ayrıldığımda, mantramı defalarca tekrarlıyorum.

Bu gerçek bir randevu değil, bu gerçek bir randevu değil, bu gerçek bir randevu değil.

Ama Luxe'ün lobisindeki restorana ulaştığımda ve o beni barda beklerken, lacivert düğmelerini iliklemiş, kollarını gösteriyor, gülümsemesi her zamanki gibi sevimli ve gözlüklerinin arkasından parıldayan gözleriyle, yeni bir mantraya ihtiyacım olabileceğinden korkuyorum.

Çünkü bu tam olarak bir randevu gibi hissettiriyor.

On Üçüncü Bölüm

Dylan

Yaramaz bir prensese benziyor.

Bekle.

Sadece onu çıplak düşündüğüm için yaramaz görünüyor.

Yani, bu benim suçum.

Ayağa kalkıyorum, ona doğru yürüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. Dudaklarından belli belirsiz bir nefes çıkıyor ve bu ses beynimdeki birkaç filtreyi yerinden oynatıyor. Ne olduğunu anlamadan, "Kirli bir melek gibi görünüyorsun." diye mırıldandım.

Sonra sözlerimden anında pişmanlık duyarak geri çekiliyorum. "Ne dedin?" diye soruyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor.

"Bir melek gibi görünüyorsun," diye teklif ediyorum, risk sermayedarlarına sunum yaparken güvendiğim türden bir özgüvenle satıyorum.

İşe yarıyor gibi görünüyor, çünkü Evie gülümsüyor ve parmaklarını kısa bir süre yakamda gezdiriyor. "Oldukça yakışıklı görünüyorsun," diyor ve göğsümü okşuyor. "Mükemmel bir ilk buluşma kıyafeti."

"Bu ve tulum arasında gidip geliyordum. Seçtiğimi beğenmene sevindim."

"O zaman ikinci randevu için tulum," diyor göz kırparak.

Hostes yanımızda beliriyor ve oturmaya hazır olup olmadığımızı soruyor. "Kesinlikle" diyorum ve siyah elbiseli kadını takip ederek Restoranın arka tarafına yakın sessiz bir kabin. Kısa teneke kaplar içindeki üç adak mumu bir daire oluşturuyor ve ışıkları karanlık köşede titriyor.

Önce Evie oturuyor ve ben yerime oturduğumda ev sahibi bize menüleri uzatıyor. Benimkini incelerken, garip bir sinir dalgası boğazımı tırmalıyor. Ama onları görmezden geliyorum. Sinirler vardır ve kararlar vardır. Ben kendi kararımı verdim ve ne istediğimi biliyorum.

Onunla.

Az sonra garson masamıza geliyor ve kendini Oliver olarak tanıtıyor. Sake ve edamame sipariş ediyoruz, ben de deniz yosunu salatası ekliyorum. Evie kaşlarını çatı.

ve *deniz yosununu* ağzına alıyor? Dişlerini gösteriyor ve parmaklarını dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

"Deniz yosunu salatasını iptal edin lütfen," diyorum tıknaz adama.

"Bunun yerine meze olarak ne önerirsin Oliver?"

"Deniz tarağı sever misiniz? Ağzınızda eriyen bir deniz tarağı mezemiz var."

Evie'ye bakıyorum, cevap vermesine izin veriyorum. "Onları seviyorum," diyor.

"Ben de öyle. Onun yerine kızarmış deniz tarağı alacağız." "Peki suşi menüsünden ne istersiniz?"

Evie gökkuşağı rulosu ve unagi seçiyor, ben ise sarıkuyruk ve uskumruyu tercih ediyorum.

"Mükemmel seçimler," diyor garson başını sallayarak. "Ve sizin için getirebileceğim başka bir şey varsa, bana bildirmekten çekinmeyin."

"Kesinlikle yapacağız. Teşekkürler Oliver."

Garson gidiyor ve Evie bana sırtıyor.

"Ne?" Dişlerimi gösteriyorum. "Daha sipariş etmediğim halde dişlerime yosun mu yapıştı?"

Başını sallıyor, gülümsemesi güzel yüzünü hiç terk etmiyor. "İlk buluşmada, bir erkek hakkında her şeyden çok garsona nasıl davrandığına bakarak fikir sahibi olabilirsiniz derler."

"Peki ne öğrendiniz?"

"Ona karşı oldukça iyiydin."

"Bir insan neden iyi davranmaz ki? Anlamıyorum. Bir insan neden bir garsona, bir sunucuya, bir taksiciye, bir otel görevlisine, bir satış elemanına -herhangi biri gibi."

"Ben de bilmiyorum ama oluyor işte."

"Kendimi iyi hissetmek için birini aşağılamaya ihtiyacım yok."

Çenesini ellerinin arasına alıp yüzümü inceliyor. "Sen ilginç bir adamsın Dylan."

"Öyle miyim?" Gözlüklerimin üstünden ona bakıyorum.

"Öylesin. Söyle bakalım, ne iş yapıyorsun?" Ellerini yuvarlıyor ve *devam et* diyor.

"Oh, bu rol yapma oyunu mu?"

Başını sallıyor. "Randevu şakası alıştırması."

Kıkırdıyorum, çoğunlukla kendi kendime, çünkü arabayı geri vitese takmak çok aptalca geliyor. Ama kendime Evie'nin mesai saatinde olduğunu ve işini yaptığını hatırlatmak zorundayım.

iş. "Ben bir girişimciyim."

Mavi gözleri parıltıyor. "Ne kadar ilginç. Seviyor musun?"

"Kesinlikle. Çocukluğumdan beri kendi şirketimi kurmak istedim ve bir şeyler yapmayı, bir işi büyütmeyi, inşa etmeyi ve çok para karşılığında satmayı seviyorum. Peki ya siz?"

"Ben bir çöpçatanım ve evet, hep bunu yapmak istemişimdir." "Nasıl yani?"

"Küçük bir kızken bebeklerimi kurmayı çok severdim."

Bebeklere çöpçatanlık yaptığı görüntüsü hoşuma gittiği için gülüyorum. "Ciddi misin?"

"Ken ve Barbie bebeklerden oluşan mor bir kovamın yanı sıra doldurulmuş bir pandam vardı ve panda, bebekler arasında romantizmin büyük hakemi olarak görev yapıyor, hangi çiftin Barbie evinde bir gece geçirmesine izin verileceğine karar veriyordu."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Bu şimdiye kadarki en iyi hikâyelerden biri olabilir. Temelde, artık doldurulmuş panda sensin."

Gülüyor, öne doğru eğiliyor, sarı saçlarının birkaç teli yüzünü çerçeveleyiyor. "Öyleydin. Kıyafetleri ve renkleri eşleştirmeyi de severdim ve sanırım zamanla tüm becerilerim ve ilgi alanlarım bir araya geldi."

Garson içkiler ve mezelerle geri dönüyor ve ikimiz de ona teşekkür ediyoruz, ardından deniz taraklarına dalıyoruz.

Yemek çubuklarını kaldırırken, "Peki yaptığın işi seviyor musun?" diye soruyorum.

Çiğniyor ve sonra cevap veriyor. "Yapıyorum. Açıkçası yapmayı hayal edebileceğim en tatmin edici şeylerden biri bu. Oldukça başarılı birkaç eşleşme yaptığım için çok şanslıyım ve inanılmaz derecede memnun müşterilerim var. Mutlular, aşıklar ve hayatlarının geri kalanında birlikte olmak istiyorlar. Daha fazlasını isteyemem."

"Kendini şanslı hissettiriyor, değil mi? Hatta kutsanmış?" Ağzıma bir edamame atarken soruyorum. "Sevdiğin işi yapmak, bu işte başarılı olmak, başkaları için önemli olduğunu bilmek."

"Evet, ben de aynen böyle hissediyorum."

Sake bardağını kaldırıp içiyor ve ben de onu izliyorum. Saçından elbisesine ve dudak parlatıcısına kadar Evie çok iyi ayarlanmış, bir araya getirilmiş. Cilalı ve bahse girerim hayatı boyunca ona güzel denmiştir çünkü tüm paket bir araya geliyor. Ama bana göre o seksi ve şehvetli. Çünkü onun akıllı, ağzı ve bakış açısı beni tahrik ediyor. Bir kadını seksi yapan şey bu kombinasyondur.

Sanki başka bir gerçeklik düzlemine geçtikten sonra kendine geliyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Bir randevu için pratik yapmana yardımcı olmak konusunda pek de iyi bir iş çıkarmadığımı fark ettim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Burada oturmuş benim hakkımda konuşuyoruz, seni hazırlamıyoruz." "Ama ben eğleniyorum."

"Öyle misin?"

Avucumu kaldırıyorum, mahkemede hayali bir İncil üzerine yemin ediyorum. "Y e m i n e d e r i m ."

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçiyor. "Çok rahat görünüyorsun. İlk tanıştığımız zamankinden ve kesinlikle yogadakinden daha fazla."

Tırnaklarıma üflüyormuş gibi yapıyorum. "Sanırım bu çirkin ördek yavrusundan bir kuğu yaptın."

Alay ediyor. "Sen çirkin değilsin. Ördek yavrusu da değilsin. *Pygmalion* dönüşümü burada. Sadece birkaç küçük teşvik." "Çirkin değil mi?" Tırnak işareti çizdim. "Hayattaki en büyük amacım bu. Olmak *çirkin değil*."

O fırlatır onu Peçete at Ben. "Oh, dur o. Sen Biliyorum yakışıklısın."

Ve bu iltifat çok hoşuma gitti. "Öyle miyim?"

"İnanılmaz yakışıklı."

Gurur, taze bir doz güvenle birlikte içimde dalgalanıyor. Ta ki o bir sonraki şeyi söyleyene kadar.

Elimi okşadı. "Bir kadını oldukça mutlu edeceksin."

Ama o değil.

Kalbim yere çarpıyor.

Bölüm On Dört

Evie

İki turuncu yemek çubuğunun uçları arasındaki pirincin üzerine bir parça yılan balığı oturuyor. "Bu suşi harika."

"Evet, harika." Dylan gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor.

Verdiği yanıt satış konuşmamı daha da güçlendirdi. "Unagi'ye bayılırım." Dilimi ağzıma götürüyorum ve zevkle gözlerimi devirerek mideye indiriyorum. "Çok güzel," diye ilan ediyorum bitirdiğimde.

"Evet, suşi sevdiğini biliyordum." Ses tonu düz.

Ruh hali değişti. Rahat, esintili atmosfer fermuarını çekip plastik bir torbaya kapattı. Onun yerine Dylan, kibar ve düşünceli, mükemmel bir randevucudur. Ama hepsi bu kadar.

Denemeye devam ediyorum. Gülümsememi genişletiyorum. Konuşmayı hızlandırıyorum. Daha da fazla ponpon ekliyorum. "Buraya geldiğimiz için çok mutluyum. Yeni restoranlar denemek harika bir fikir."

"Evet."

Ben kullanılmış araba satıcısıyım. Bırakamıyorum. "Başka nerede buluşmak istersin ki?"

Kaşları çatılır. "Affedersiniz?"

Sake'nden bir yudum alıp porselen fincanı yere bırakıyorum. "Ryder'ın yaptığı diziyi düşünüyorum - aşık olmak için on randevu. Bunu biliyor muydun?"

"Çalışmalarından haberdarım."

"Sizi başarılı bir deneyim için hazırlamak istiyorum. Geocache yapmak, atari salonuna gitmek, basketbol maçı izlemek ister misin?" Soruyorum ama cevabını beklemiyorum. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi ağzımdan kaçırıp iş ilişkimizi mahvedemem, bu yüzden bu akşamı kurtarmam gerekiyor. Tek düşünebildiğim iyi bir ruh haline, daha iyi bir ruh haline, en iyi ruh haline bürünmek. "Oh, işte bu, bahse girerim. Muhtemelen bir basketbol maçı. Belki kombine bileti olan kadınla? Eminim buna bayılır." Küçük bir not defteri bulmak için çantamı karıştırıyorum. "Bunu not alacağım."

"Evie." Sesi ağır. *Dur* diyor.

Ama durursam ona karşı bir şeyler hissettiğim gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağım.

"Yine de iyi bir fikir. Sence de öyle değil mi?" Şu anda yüzümü parlaklık belirliyor. O kadar çok parlaklık var ki, tüm tuhaflıkları bastırarak.

Bir eliyle çenesini ovuyor, sonra iç çekiyor. "Randevu için neye karar verirsen ver, sorun değil." Boğazını temizliyor, ellerini masaya yayıyor ve daha yakına eğiliyor. Gözleri gözlerime kilitleniyor ve nefesim göğsümden kaçıyor. Bir an tavana bakıp başını sallıyor, sonra hazır görünüyor. "Tek istediğim bağ kurabileceğim birini bulmak. Ortam önemli değil. Ucuz tacolar yiyebilir, bir park bankında oturabilir ya da salsa tadımı yapabiliriz ve her şey yolunda gider."

Bakışlarının beklediğimden daha uzun süre benimkilerde kalmasına izin veriyor ve sözleri önemli geliyor. Sanki bana konuşulanların ötesinde bir şey söylemeye çalışıyor. Karnım dönüyor ve karıncalanmalar vücuduma kelebekler gibi saldırıyor. Bu randevusuz buluşmaları sevdiğini mi söylüyor? Aynı bağı hissettiğini mi? Peki ben bu konuda ne yapacağım? Kendimi uluslararası çöpçatan konsorsiyumuna, bir müşteriye aşık olmak gibi tarifsiz bir ihlali işlediğim için şikayet mi edeyim?

Tamam, tamam. Bu teknik olarak bir ihlal değil. Ama yardım edemem ama kediciğe daldığımı ve üstünü sıyırdığımı düşünüyorum. Benimle vakit geçirmeyi seviyor olsa bile, bu ondan benimle, sadece benimle çıkmasını istemem gerektiği anlamına gelmez.

Yoksa öyle mi?

Beni seç, demek istiyorum.

Elimi diğer tüm kadınların masasına götürmek ve onları dökülen tabaklar gibi yere devirmek istiyorum.

Bu sahiplenme duygusu benim için tamamen yeni. Başka bir şey daha var.

Ona daha fazla zaman ayırma arzusu.

Burada bir saat, orada bir saat daha ayırmak için. Onu bir öncelik haline getirmek için. Uzun zamandır kimseye karşı böyle hissetmemiştim ve bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. İçinden geldiği gibi konuştuğu için onu takip ediyorum. "Ya da seveceğini hiç düşünmediğin o lezzetli tapyoka çay topları."

Dudaklarının köşesi seğirdi. "Yeni şeyler deneyimlemek iyidir, sence de öyle değil mi?"

İçimden bir sıcaklık akıyor, her yerimi açıyor ve ısıtıyor. "Yeni şeyler deneyimlemeyi seviyorum," diyorum ve sesim kendi kulaklarıma nefes nefese geliyor.

Acaba ona nasıl geliyordur? Karşısında yanıp tutuştuğumu anlayabiliyor mu? Bakışlarımı çıkışa çeviriyorum, zihnim ileriye doğru sıçırıyor. Sonra tekrar Dylan'a bakıyorum, gözleri lenslerinin arkasında bile karanlık.

Bir nefes çekiyorum ve dudaklarım aralanıyor. Bunlar bir davet ve o bunu bilmeli. Kendimi ona doğru fırlatmaya hazır olduğumu anlayabilmeli.

Vücut dilimi okuyor. Ayağa kalkıyor, yanıma geliyor ve bir tutam saçını kulağımın üzerinden geçirerek yanıma kayıyor. Ürperiyorum. Yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Şu anda seni öpmeyi gerçekten çok istiyorum."

Tüm gerginlik, tüm umut, çözülüyor. Tek yapabildiğim fısıldayarak *evet* demek.

Onu.

Dudakları dudaklarımda ve en tatlı öpücüğün içinde eriyorum. Yumuşak ama

kendinden emin. Acele etmeyeceğini, bunu istediğini söylüyor. Beni istediğini. Dudaklarını dudaklarımda kaydırıyor, tadını çıkarıyor ve bir an için beni nasıl soyduğunu, ellerini tenimde gezdirdiğini, beni nasıl baştan çıkarıcı bir şekilde öptüğünü görebiliyorum; sanki yemek için sabırla beklediği bir ikrammışım gibi. Eli kolumun çıplak teninde geziniyor, arkasında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor. Omzuma ulaşıyor, kıvrımın üzerinden süzülerek boynuma çıkıyor.

Titriyorum. Tanrım, dokunuşundan nasıl da ürperiyorum. Sonra parmakları ensemdaki saçlarıma dalıyor ve daha derin öpüşürken beni tutuyor. Ağzının içinde inliyorum, vücudum onun dokunuşuyla jöleye dönüşüyor.

Duruyor, ben de nefesimi tutup göz kırpıyorum. Cüzdanına uzanıyor ve birkaç banknot alıp masanın üzerine fırlatıyor. "Buradan çıkmak ister misin?"

Nereye gittiğimizi bilmiyorum ama tek cevabım evet.

Ve burası lobiye dönüşüyor. Gözleri önce asansörlere, sonra resepsiyona, sonra da bana kaydı.

Tek kaşını kaldırıyor. "İyi yapılmış bir yatağa bayılırım. Sen de sever misin?"

On Beşinci Bölüm

Dylan

Bir kez daha yatağa düştü. Tıpkı 521 numaralı odaya ilk girdiğimizde yaptığı gibi. "Evet, geçen gün yatağın en iyi özelliklerini gösterdiğinde ben de bunu düşünüyordum," diyorum ona, sesim her zamankinden daha boğuk.

"Yatağın en iyi özelliği nedir?"

"Üzerinde sen. Ama ideal olarak, soyunmuş."

Eteğinin ucunu çekiştiriyor, kirpikleri uçuşuyor, *gel de al* diyor.

Elimi uzatıyorum, onu yukarı çekiyorum ve elbisenin fermuarını açıyorum. "Bil diye söylüyorum, metal dişlerin ayrılma sesi beni tahrik ediyor."

"Öyle mi?"

"Evet," diyorum, ereksiyonumu kalçasına bastırarak. "Çünkü bu yakında çıplak olacağın anlamına geliyor."

İnliyor ve ben onu itiyorum. "Geçen gün kıyafetlerini çıkarmayı o kadar çok istedim ki," diye mırıldanıyorum.

"Bu düşünce aklımdan geçmiş olabilir," diyor ve seksi bir sırıtış takınıyor, ama aynı zamanda daha önce olduğundan daha rahat görünüyor. Sanki kendini bırakıyor gibi. Bize teslim oluyor.

Bu onun iyi giydiği bir görünüm.

Omuz askılarını kollarından aşağı doğru itiyorum ve elbisenin yere düşüp pelüş halının üzerinde ipeksi mavi bir yığın oluşturmasını izliyorum. Aynı renkte bir sütyen ve külot giyiyor; açık mavi, kuplarının ortasında bir kelebek var. "Sen...?"

Bu düşünceyi bitirmeli miyim emin değilim. Bu çok küstahça. *Bunu benim için mi giydin?* Yine de bir söz vardır, eğer sütyeni ve külotu uyuyorsa, seks yapma kararını sen vermemişsindir. O verdi. Ama bu Evie. Muhtemelen her gün eşleşiyordur.

"Evet, onları senin için giydim. Beğendin mi?"

"Onları seviyorum ve bu cevabı da seviyorum," diyorum ve ellerim saniyeler içinde göğüslerinde oluyor. Göğüslerini avuçlarken takdirimi inletiyorum

ve nefesi kesiliyor. Ellerimi sırtında gezdiriyorum, sütyenin kancasını açıyorum ve nazikçe yatağa atıyorum.

Sonra geri çekilip manzarayı seyrediyorum. "Tanrım. Çok güzelsin."

Ellerini saçlarıma götürdü. "Sen de öylesin."

Parmaklarımı göğüslerinden karnına ve kalçalarına doğru gezdiriyorum. "İnanılmaz derecede muhteşem."

Ona dokunduğumda titriyor, sonra sanki içinde bir şey tutuyormuş gibi dudağını ısıyor. Bir parmağımı çenesinin altına sokup yüzünü kaldırarak gözlerimle buluşturuyorum. "Ne oldu?"

Kalçalarını yaklaştırıyor, leğen kemiğime doğru bastırıyor, sertleşmiş aletime sürtünüyor. Seksi, muhtaç bir iç çekiş kulaklarımı selamlıyor. Yine dudağını ısıyor.

"Söyle bana Evie. Ne oldu?"

Kulak mememi ısıyor ve "Şu anda içimde olmanı çok isterim" diye fısıldıyor.

Öyle yüksek sesle inliyorum ki. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en ateşli şey," diyorum ve elleri kotumun düğmesini ustalıkla çözerken gömleğimin düğmeleriyle uğraşıyorum.

Çok geçmeden gömleğim çıktı ve ıslıkla beni takdir etti. "Teşekkür ederim," diyorum şakacı bir şekilde.

Tırnaklarını göğüs kaslarımda gezdirirken, "Her yerini kemirmek istiyorum," diyor. "Ama bunu da gerçekten istiyorum."

Kot pantolonumu kalçalarımın altına itiyor ve ben de ona yardım ediyorum, kıyafetlerimin geri kalanı yerde bir yığın halinde duruyor.

"Dokunabilir miyim?"

"Ben de öyle yapmanı umuyordum," diyorum ve yumuşak bir elini sikimin etrafına sarıyor ve vücudum bir orman yangınının en iyi taklidini yapıyor.

Vay anasını.

Evie sikime dokunuyor ve bu olağanüstü. Aşık olacağımı hiç düşünmediğim bu kadın, beynimden sonra en sevdiğim ikinci organıma el atıyor.

"Hâlâ bu sinir bozucu külotu giyiyor olman çok kötü. Ama neyse ki bunu çözebilirim."

Onları aşağı çekiyorum ve çıktıklarında *şükürler* olsun demek istiyorum. Her yeri çok güzel. Vücudunun her santimi. Yumuşak, soluk teni. Küçük, diri göğüsleri. İnce beli ve bu gece tanımak için zaman harcamak istediğim seksi sarışın iniş şeridi.

Cüzdanımdan bir prezervatif almak için kotuma doğru eğildim. Sonra yatağın üzerine atıyorum ve onu yorganın altına yatırıyorum. "Söz veriyorum on saniye içinde içinde olacağım ama önce bir şey yapmam gerekiyor."

"Bu da ne?" diye fısıldıyor.

Gözlüklerimi çıkardım ve komodinin üzerine koydum. "Bu. Ve şimdi de bu." Ona döndüm, bacaklarını ayırdım ve ağzım sulandı. Tanrım. Kız parlıyor. Yüzümü kalçalarının arasına getirdim ve yaladım.

"Aman Tanrım" diye soluk soluğa bağırırken anında içime doğru eğildi.

Onu yalarken inliyorum ve ıslaklığı dilime, dudaklarıma, çeneme yayılıyor.

"Ama seni içimde istiyorum," diye mırıldanıyor parmakları saçlarımin arasından geçerken ve beni kendine çekiyor, sonra bana doğru sallanıyor.

Ve uzun sürmez. Hem
de hiç uzun sürmüyor.

Otuz saniye, belki bir dakika sonra Evie adımı tekrar tekrar inletiyor. Ellerini başıma daha sıkı sarıyor ve tırnaklarını geçiriyor. Yemin ederim kafatasımı tırmalıyorlar ve ben buna bayılıyorum. Onun bu vahşi, açgözlü, muhtaç tarafını seviyorum.

Dizlerinin daha fazla açılmasına izin veriyor ve otel yatağında benim için yayılıyor. Tamamen açık ve ahlaksız, sırtı eğik, kalçaları "Aman Tanrım" diye haykırana kadar kıvranıyor.

Ve tek söylediği bu. Gerisi onun için acı çekmeme neden olan sesler. Ağzıma boşalırken inliyor, homurdanıyor ve tutarsız sesler çıkarıyor, şehvetli bir kadının lezzetli ziyafeti.

Bir elimle ağzımı silerek doğruluyorum ve prezervatifi alıyorum. Ambalajı açıp prezervatifi sert uzunluğumdan aşağı yuvarlarken hâlâ zevkle iç geçiriyor.

Gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Merhaba." "Selam."

"Çok hızlıydı."

"Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum." Kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum ve içine batıyorum, inlerken ıslaklığı beni kavırıyor, vücudumda kıvılcımlar uçuşuyor. Çünkü... bu. *Onu*. "Çok iyi hissettiriyor."

"İnanılmaz derecede iyi," diyor bakışlarımla buluşarak. Gözlerindeki bakış bana bunu uzun süre, birçok gece yapmak isteyeceğimi hatırlatıyor, çünkü bu kadın... İstedğim kişi o.

On Altıncı Bölüm

Evie

Çok uzun zaman oldu ama bu yüzden bu kadar iyi hissettirdiğini sanmıyorum. Seks o olduğu için bu kadar iyi hissettiriyor.

Uzun zamandır bir erkeğe karşı böyle hissetmemiştim. Yıllardır kendimi aşağı düşüyormuş gibi hissetmemiştim. Ama Dylan'la bunu hissediyorum ve o içimde derinlere doğru ilerlerken, en yoğun hisler vücudumda dalgalanıyor. Her yerim karıncalanıyor. Her yerde arzu. Her molekülde istek.

Ona bakıyorum, neredeyse göreceklerimden korkuyorum, ama gözlerinde var. Bu işte benimle birlikte olduğunu hissediyorum. Birlikte geçirdiğimiz zaman benim için olduğu kadar onun için de harikaydı.

Bana hissettirdikleri hakkında bir şeyler söylemek istiyorum. Ama konuşursam çok fazla şey söylemekten korkuyorum. Ve şu anda hissetmek istiyorum.

İçimi okşarken, çok şey hissediyorum. Her bir lezzetli his içimi parçalıyor. Kalçaları döndükçe ayak parmaklarım kıvrılıyor ve o daha derine itiyor. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, pürüzsüz teninin ellerimin altındaki hissini seviyorum. Ona doğru kıvrılıyorum ve boyu en hassas yerimin üzerinde zarifçe kayarken yüksek sesle inliyorum. Bu çok iyi.

Ama...

Bir şeyi değiştirseydim daha da iyi olurdu.

"Dylan," diye fısıldıyorum.

"Öyle mi?"

"Sana bir şey söylemem gerek."

Yavaşlar, durur. "Neymiş o?"

Karanlık, kirliliği bir sırım varmış gibi fısıldıyorum. "Üstte olmayı gerçekten seviyorum."

Dudaklarından bir kahkaha patladı. Eğlenerek kıkırmı tutuyor ve bizi ustalıklarla döndürüyor. "Bana duymak istemediğim bir şey söyleyeceğini sanmıştım."

Ben de gülüyorum, doğrulurken, ona yaslanırken, kendimi onun içimdeki olağanüstü hissine göre ayarlarken. Yavaşça, durgun bir şekilde kalçalarımı döndürüyorum ve inliyorum. Uzun, lezzetli bir inleme, çünkü bu pozisyonu seviyorum.

"Bunu seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Seni çok derine

götürebilirim."

Elleri kalçalarımın etrafında sıkıca kıvrılırken gözleri ateşle parlıyor. Parmakları kemiklerime batıyor. "Komik, şu ana kadar seninle olduğum her pozisyonu sevdim."

"Aynen."

Sevişirken gülebilmeyi de seviyorum. Sevişirken şakalaşabilmemiz. Ve ikimizin de ne zaman susmamız gerektiğini bilmemiz hoşuma gidiyor. Çünkü kalçalarımın etrafında dönerken, söyleyecek başka bir şey yok. Sadece bu anın saf dürüstlüğü var. Sonunda teslim olduğunda. Sonunda itiraf ettiğinizde. Sonunda bildiğinde.

Bu adamı istiyorum. Onu çok istiyorum. Ve ona sahip olacağım.

Zevk içimde yükselirken ona biniyorum. Kaslarım gerilirken ritmimi buluyorum. Ellerim göğsüne sertçe bastırıyor, ısı karnımda aşağıya doğru kıvrılıyor, sonra daha da aşağıya, tüm bu arzu içimde patlayana kadar.

Ben de geliyorum.

Ve haykırıyor.

Adını

söyleyerek.

Onun üzerine yığılıyorum ve o da burada benimle birlikte, kulağımda adımların inerken beni takip ediyor, diğer tarafta bana katılıyor.

* * * *

Dylan parmak uçlarını kolumda gezdiriyor. "Senden hoşlandığımdan emin değildim." Göğsüne vuruyorum. "Yastık konuşman harika."

Gülüyor ve omzumu ısıyor. "Ciddiyim."

Gözlerimi deviriyorum. "Ve şimdi yastık konuşmanız konusunda iki kat ciddiğim."

Beni kendine çekiyor, bir koluyla etrafımı sarıyor. "Çok farklı olacağımızı düşünmüştüm. Demek istediğim de bu."

"Biliyorum. Ben de öyle düşünmüştüm."

Elimi kaldırıyor, parmaklarımı ağzına götürüyor ve parmak eklemlerime öpücükler konduruyor. "Ama sonra seni tanıdım."

"Ve benden hâlâ hoşlanmadığını mı fark ettin?" Alay ediyorum.

Gülüyor ve beni tutup daha yakına çekiyor. "Şimdi zor olan kim?"

Gülüyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve yirmi dakika önce beni uçurmuş olsa da tekrar gitmeye hazırım. "Bu arada, birlikte yatmakla ilgili üçüncü randevu kuralını çiğnedik mi?" diye soruyor.

"Bu gece ilk buluşma gibi miydi?"

Başını sallıyor. "Teknik olarak resmi bir randevu bile değildi." "O zaman her şeyi berbat ettik."

Gülüyor. "Ama dürüst olmak gerekirse, dördüncü yılımız gibi geliyor."

Gülümseyerek başını sallıyorum. "Öyle sayılır. O zaman doğru yoldayız, çünkü benim kuralım üçüncü randevuya kadar beklemek. Ama aynı zamanda üçüncü seferin bir tılsım olabileceğini düşünüyorum, bu yüzden bunu ikinci ve üçüncü kez yapmalıyız."

"Ben varım."

Bu sefer beni dört ayak üzerine yatırıp sertçe beceriyor ve bundan daha mutlu olamazdım, çünkü bazen çalışkan bir şehir kızının geceleri daha sert becerilmeye ihtiyacı vardır.

Ve bu adam, bana bunu yapıyor, üç dakikadan kısa sürede boşalmamı sağlıyor.

Bu konuda oldukça iyi görünüyor.

* * * *

Telefonum ö t ü y o r . O çok masum zil seslerinden biri. "Seni rahatsız etmem mümkün değil, bu yüzden tatlı bir zil sesine benziyorum.

Dylan'a bakıyorum. Kaya gibi uyuyor.

Telefonumu alıp ekran kilidini açıyorum.

Olivia'dan gelen bir mesaj bana ters ters bakıyor. "*Ojenin adı neydi? Unuttum! Ayrıca, yakında gelinlik alışverişine çıkacağım. Gelmek ister misin?*"

Midem bulanıyor.

Elbise alışverişine

bayılırım. Bayılırım,

bayılırım, bayılırım.

Ama kardeşiyle yatakta çırlıçıplak yatıyorum ve bu mesaja cevap vermekle ilgili yanlış bir şeyler hissediyorum.

E-postalarım tıklıyorum ve söndürmem gereken bir iş yangını olup olmadığına bakıyorum.

İlk e-posta reklam ajansındaki atletik kadından. Birkaç gün önce ona bir not göndermiş ve bir müşteriyle çıkmak isteyip istemeyeceğini sormuştum.

Merhaba Evie! E-postanı aldım. Senden haber almak çok güzel! İyi gidiyor ve çok çalışıyorum ve beni düşündüğün için çok heyecanlıyım. İş için şehir dışındayım ama bu adam hakkında daha fazla şey duymak isterim. Bugünlerde akıllı, başarılı, yakışıklı ve aynı zamanda dürüst biriyle tanışmak çok zor!

Ve suçluluk duygusu üçe katlanıyor. Arkadaşımın kardeşini beceriyorum ve kaymağını ben yiyorum.

En azından henüz parasını almadım.

Ama şu anda bu sorunu çözmem gerekiyor.

Yavaşça Dylan'ın omzunu okşuyorum. Yan tarafına dönüyor. "Dylan," diye fısıldıyorum.

Yanıt yok.

"Dylan," diyorum normal bir ses

tonuyla. Daha yüksek sesle

horluyor.

Derin bir iç çekiyorum, ayaklarımı yataktan dışarı sallıyorum ve kalkıyorum. İşedikten, yüzümü yıkadıktan ve dişlerimi fırçaladıktan sonra, onu uyanık bulmayı umarak odaya dönüyorum.

Ama kafasına bir yastık geçirmiş ve gözlerini açmaya hiç niyeti yok. Ona bakarken göğsüm ağrıyor. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum. Yanağına öpücükler kondurmak istiyorum. Onunla konuşmak, onunla gülmek, bütün günü onunla geçirmek istiyorum.

Bir şekilde, bir şekilde, bu yakışıklı baş belası adam kalbime girmeyi başardı.

Bu da sonuçlarına katlanmam gerektiği anlamına geliyor.

Otel kırtasiyesini aldım ve bir not yazdım. Sonra da giderim.

On Yedinci Bölüm

Dylan

Klima hafifçe uğulduyor. Gözlerimi ovuşturuyorum, sonra Evie'ye uzanıyorum. Çarşaf lar boş. Gözlerimi kırıştırıyorum, doğruluyorum, komodinden gözlüklerimi alıyorum. Perdeler kapanıyor ve saat on buçuğu gösteriyor.

Vay anasını.

Yıllardır uyumadığım gibi uyudum.

"Hey," diye seslendim, belki banyodadır diye. Ama yataktan kalkıp ışığı yaktığımda ve köşeyi döndüğümde, geceyi birlikte geçirdiğim kadından hiçbir iz yok. Yatağa dönüyorum, yol boyunca kıyafetlerimi topluyorum ve boxer külotumu çekiştiriyorum. Sonra televizyonun yanında beyaz bir kâğıt olduğunu fark ediyorum.

Omuzlarım çöküyor ve daha elime almadan göğsümün boşaldığını hissediyorum. Ama sertçe yutkunuyorum, en kötüsüne hazırlıklı oluyorum.

Özellikle de *Sevgili Dylan diye* başladığı için. Kim kötü haberlerle bitmeyen mektuplara böyle başlar ki?

Seninle harika zaman geçirdim. Her şey çok beklenmedik ve beklenmedik şekilde harikaydı. Ama artık seninle çalışmam ve çöpçatanlık yapmanın temel kuralını çiğnediğim için kendimi çok kötü hissediyorum.

Seni sonra ararım.

Evie

Derin bir nefes alıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve zamanın geldiğine karar veriyorum

bir çevirmen çağırmak için. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Mia ilk zil sesinde cevap verdi.

"Selam, seksi şey." "Selam. Müsait misin?"

"Öğle yemeği için boş musun? Hayır. Kız kardeşinle brunch'ı yeni bitirdim. Beni A'ya, kahve içmeye ya da B'ye, gizli alışverişe götürmen için boşum, evet."

"Kız kardeşim mi?"

"Arkadaş olduk."

"Bunu biliyordum ama brunch arkadaşı olduğunuzu fark etmemiştim."

"Biz tamamen brunch arkadaşıyız. Chase'in Scrabble partilerinden birinde onunla takıldıktan sonra ikimiz de bizi deli eden kardeşlerimiz olduğunu fark ettik."

Gülüyorum. "Chase ve Max kesinlikle bir kız kardeşi delirtebilir. Neyse, brunch'ınızı bölmek istemem. Ama tabii, seninle B-gizem alışverişini seçerim."

"Harika. Faturayı ödeyeceğim. İyi ki şimdi aradın. Cep telefonsuz bir brunch başlattık ve telefonumu daha yeni açtım."

* * * *

Banyo ve güzellik ürünleri mağazasında Mia bana üzerinde Strawberry Fields Forever yazan bir vücut yıkama ürünü uzatıyor. "Bunu bir kadın için alır mıydın?"

Pembe Strawberry Shortcake tarzı markayı küçümsüyorum.

"Hayır." "Şimdi kokla."

Kapağı açıyorum ve hafif ve taze çilek kokusuna şaşıyorum. Omuz silktim. "Peynirli marka. Güzel koku," diyorum ve Mia teşekkür ediyor.

Batı Yakası'nda zalimlik içermeyen bir güzellik ürünleri şirketi işletiyor ve zaman zaman şehre geldiğinde bir erkeğin bir kıza ne alacağı konusunda geri bildirimde bulunmam için benden yardım istiyor. Şimdi biraz yardım ettiğime göre, ona tavsiye sormanın zamanı geldi diye düşündüm.

"Bir konuda tavsiyene ihtiyacım var." "Her şeyini siyaha yatır."

"Ha ha."

"Her neyse, bana ne olduğunu söyle."

Rafa yaslandım ve ona hızlıca indirdim. Takıldık, ondan hoşlandığımı fark ettim, seviştik, bir notla gitti, falan filan.

Mia'nın gözleri her satırda biraz daha açılıyor ve otel odasıyla ilgili kısma geldiğimde -tabii ki müstehcen detaylar yok- omzumu itiyor. "Seni köpek."

"Köpekleri severim, bu yüzden bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Ama sonra bir not bıraktı ve ne yapacağımı bilemiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Ne yazıyordu?"

"Çöpçatan olarak bir kuralı çiğnemekle ilgili bir şey."

Mia ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. Parmaklarını sıkıca kavırıyor. Keskin bir nefes aldı. "Bu senden hoşlandığı anlamına geliyor!"

"Şey, biraz çıplak kaldığımızı göre öyle olmasını umuyorum."

Mia ağzının kenarından, "Kulağa birazdan daha fazlasıymış gibi geliyor," diyor.

"İyiymiş. Çok çıplaktı."

Bir elini kaldırdı. "Seni çıplak düşünmek istemiyorum. Demek istediğim, bu senden gerçekten hoşlandığı anlamına geliyor. Ona nasıl hissettiğini söyledin mi? Ona tamamen aşık olduğunu?"

İkirciklendim. "Um."

O kadar ağır iç çekiyor ki sanki kendi ağırlık sınıfı varmış gibi geliyor. "Dylan," diye uyarıyor. "Ona aşık olduğunu söylemedin mi?"

Dün geceye ve konuştuklarımıza geri dönüyorum. Onu ne kadar çok istediğimi söyledim. Onunla birlikte olmaktan hoşlandığımı söyledim. Ama duygularımın en önemli kısmını gerçekten dile getirdim mi? Ona aşık olduğumu hiç yüksek sesle söyledim mi?

"Yaptığımı sanmıyorum."

Mia kolumu sıkıyor. "Şimdi yap. Fazla düşünme. Muhtemelen sana bir eş bulmak yerine sana aşık olduğu için kendini suçlu hissediyordur. Senin de ona aşık olduğunu bilmesini sağla. Bu işte birlikte olduğunuzu."

Bu hedefe ulaşmak için önümde çok iş var. Bu işte birlikte olmak için. Başlama zamanı.

On Sekizinci Bölüm

Evie

Olivia evde değil.

Olivia telefonuna cevap vermedi.

Olivia olması gereken yerde değil ve ben onun kahverengi taşının önünde durmuş, nişanlısının ona küçük bir beagle gibi mikroçip takmış olmasını ve Dylan'ın evcil hayvan takip cihazını onun üzerinde kullanmasını diliyorum.

Bekle. Bu korkunç bir düşünce.

Olivia'ya mikroçip takılmasını istemiyorum.

Arkadaşımı bulmak istiyorum. Yeni duş almış ve şeftali rengi bir sundress giymiş olarak evinin önünde beklerken, bu durumda her kadının yapacağını yapıyorum.

Vintage kıyafetlerden ilham almak için Pinterest'i kontrol etmek arasında her on saniyede bir numarasını çeviriyorum.

Numarasını 417. kez arıyorum ve telesekretere düştüğünde bir kez daha küfrediyorum. "Neredesin sen?" diye mırıldanıyorum.

"Beni mi arıyordunuz?"

Bakışlarımı kaldırıyorum ve sokağın aşağısındaki sesi takip ediyorum. Büyük Jackie O. güneş gözlükleriyle Olivia, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi caddede yürüyor.

"Ben bir kriz yaşarken neden telefonuna cevap vermiyorsun?"

"Mia ve ben cep telefonsuz bir yemek yemeye karar verdik. Yürürken telefonuna bakmamak için gösterdiğin çabadan esinlendik ve tekrar açmayı unuttum."

"Bir daha beni dinleme," dedim ona. "Sana çaresizce ulaşmam gerekiyordu."

Merdiven sahanlığına ulaşıyor ve gözlüklerini çıkarıyor. "Neler oluyor?"

Gözlerine bakıyorum ve gerçeği söylüyorum. "Ben berbat bir arkadaşım. Berbat bir çöpçatanım. Berbat bir iş adamıyım."

Olivia'nın yüzü çökmüştü. "Ah tatlım. Hayır, değilsin. Neyin var?" Bir kolunu bana doladı. "İçeri gel."

Bir dakika sonra kanepesine uzanıp başımı ellerimin arasına alıyorum ve sonra başımı kaldırıp bakıyorum. "Kardeşine tamamen aşık oldum."

Dudakları seğiriyor. "Gerçekten mi?" Sesi tiz, sanki bir olasılığa tutunuyormuş gibi.

"Evet ve çok üzgünüm. Bu benim işimin temel kuralıdır - müşterilere kanmamak. Ve ben bunu yaptım. Ona aşık oldum. Ondan çok hoşlanıyorum ve ona kimseyi ayarlayamam. Ve sana kardeşinle yattığımı söylemek zorundaydım, sen benim arkadaşımsın ve özür dilerim."

"Pardon?" Kelimeyi tekrarlariken kıkırdıyor.

"Ciddiyim. Çok özür dilerim."

"Oh Evie, hiç üzülme. Gülümsüyorum. Gülüyorum. Çok mutluyum."

"Öyle mi?"

"Bence muhteşem."

"Öyle mi?" Kafam çok karıştı. Nasıl memnun olabilir?

Kolumu sıktı. "Evet. Çok heyecanlıyım. Mutlu olmanı istiyorum ve özür dilemeyi bırakmalısın çünkü birine aşık olmakta yanlış bir şey yok. Sadece başkalarını mutlu etmek zorunda değilsin. Sen de mutlu olabilirsin ve ona başkasını ayarlamadığın için çizgiyi aşmadın."

Saatimle oynuyorum. "Emin misin?"

"Tatlım, ben pozitifim. Kendine bu kadar yüklenmeyi bırak. Bir müşteriye aşık oldun. Olur böyle şeyler. Ama bunu iş ilişkisinde çok ileri gitmeden önce yaptın. Şimdi onunla birlikte olmaya odaklanabilirsin."

Derin bir nefes alıyorum. "Mesele de bu. Teknik olarak birlikte değiliz. henü

z." "Nasıl hissettiğini biliyor mu?"

"Sayılır mı?" Omuz silkerek teklif ediyorum.

"Bir *çeşitten* daha fazlası olduğundan emin olalım. Hayatımın aşkını bulmama yardım ettin.

benim hayatım. Şimdi size yardım etme sırası bende."

* * * *

Ne söyleyeceğimi ve nasıl söyleyeceğimi tartarak eve yürüyorum. Chelsea'deki daireme ulaştığımda planım tamamen şekillenmişti. Basit ama doğrudan ve sanırım şu anda ihtiyacım olan şey de bu. İçeri girdikten sonra masama oturuyorum, yeni bir kâğıt alıyorum ve bir not daha yazıyorum.

Banyoya gidip yansımamı kontrol ediyorum, makyajımı tazeliyorum, saçlarımı kabartıyorum ve Dylan'ı arıyorum.

Cevap verdiğinde "Hey sen," diyor ve bu iki kelimenin kulağa geliş şekli beni eritiyor.

Bu adamı çok seviyorum.

"Selam." "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Seni görmeyi umuyordum," diyorum içimde sinirler kıpır kıpır olurken. "Ben de seni görmeyi umuyordum." Bir an durdu. "Beş dakika içinde."

İrkildim. "Ne?"

"Sizin mahalledeyim. Gelebilir miyim?"

"Evet." Bu kelime sanki ona söylemek istediğim tek şeymiş gibi çıkıyor ağzımdan.

Geldiğinde ve onu içeri aldığımda, koridordan aşağı bakıyorum. Merdivenlerin tepesini döner dönmez, kalbim kıyıya vurmuş bir balık gibi göğsümde taklalar atıyor. Sanki beni sakinleştirecekmiş gibi bir elimi karnıma koyuyorum ama ne sakınım, ne soğukkanlıyım, ne de kendimdeyim. Çünkü o burada. Üzerinde fiyonk olan küçük, sevimli, pembe bir alışveriş çantası taşıyarak bana doğru yürüyor. Kot pantolon ve üzerine tam oturan gri bir tişört giymiş, dün gece beni hapseden, içimi açan, bana yakın duran kollarını gösteriyor. Ve o gözler gülümsüyor, ama aynı zamanda içlerindeki siniri de görüyorum.

İçimi umutla dolduran şey de bu. O da benim kadar gergin.

"Merhaba." Sesim nefes nefese. "İçeri gelmek ister misin?"

"Çok isterim."

Kapıyı açıyorum ve o da ilk kez tek yatak odalı evime giriyor. Üç soğuk beyaz duvar ve bir gök mavisi duvar ile aydınlık ve havadar. Perdeler yaz esintisinde dalgalanıyor. Dergiler ve kitaplar gümüş sehpanın üzerinde, mavi süsenlerden oluşan bir vazanın yanında düzgünce istiflenmiş.

"Sen bir temizlik manyağısın," diyor.

Bunu kabullenerek gülümsüyorum. Ona güvercin grisi kanepeyi gösteriyorum ve oturuyoruz. Mektubu aldım. "Sana bir mektup yazdım," diye geveliyorum.

"Sana birkaç hediye aldım." Ben gülüyorum, o da gülüyor.

"Tanrım, ikimiz de salak mıyız?" diye soruyor. "Belki," diyorum gülerek.

Çantayı sehpanın üzerine bırakıyor, sonra göz göze geliyoruz. Konuşmak için dudaklarını aralıyor, sonra *siktir et* diye mırıldanıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve ağzını benimkine daldırıyor. Öpüşüyoruz ve sanki saatler değil de günler geçmiş gibi hissediyorum.

Sanki bunu tekrar tekrar, uzun süre yapmak istiyormuş gibi dudaklarını dudaklarımın üzerinde kaydırıyor. Rüya gibi ve karıncalı, aynı zamanda seksi ve ateşli.

Ayrıldığımızda, bekleme işareti olarak parmağını kaldırırken sert bir nefes alıyor. "Önce beni affet. Seni gördüğümde hemen öpmek benim için çok zor olacak."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Öyle mi?"

"Çünkü seni öpmeye devam etmek istiyorum. Ve seni görmeye devam etmek. Ve seninle çıkmaya devam etmek." Elini saçlarımda gezdiriyor, ben de ona doğru eğiliyorum. "Başka kimseyle ilgilenmiyorum. Sana aşık oluyorum."

Gıcırıyor

um.

Evet.

Kalbim göğsümde titreyerek bir jig yaparken korkuyla ciyaklıyorum. "Sana aşık oluyorum Dylan," diyorum ve sonra direnmeyi bırakma sırası bana geliyor. Parmağımı üst dudağının üzerinde gezdiriyorum ve hızlı ve tutkulu bir öpücük için dalıyorum. Geri çekiliyor ve çantaya uzanıyor. "Sana nasıl hissettiğimi göstereceğini umduğum bazı hediyelerim var."

Ellerimi birbirine sürterim.

"Hediyeleri severim." "Sevdiğini tahmin etmiştim."

Çantaya uzanıyor ve bana bir fincan boba çayı uzatıyor. "Bunu birkaç dakika önce aldım. Çünkü seninle yeni şeyler deneyimlemek istiyorum, aniden çok sevdiğim bu çay gibi."

Bana uzattı, ben de bir yudum aldım. İçime bir doz mutluluk gönderiyor. Ona geri veriyorum ve "Şimdi senin olsun" diyorum.

Pipete eğilip emiyor, kaşları keyifle oynatıyor. Sonra eli tekrar balık tutmaya gidiyor ve bir kavanoz baharatlı salsa çıkarıyor. "Çünkü ucuz taco ya da süslü suşi yemek için dışarı çıkmayı tercih edeceğim kimse yok."

"Dışarı çıkardığın kişi ben olmak istiyorum. İkisi için de" diyorum.

İçeri bir kez daha daldı ve siyah bir şey yakaladı. Bir kumaş parçası. Malzemeyi bana uzatırken kaşlarımı çatarak soruyorum. Yoga pantolonu.

"Çünkü senden o kadar hoşlanıyorum ki seninle birlikte olmak için yogaya bile katlanırım," diyor. "Ayrıca kışın yoga pantolonunun içinde muhteşem görünüyor."

Flört edercesine omzumu ona doğru kaydırıyorum. "Seninki spor şortunun içinde harika görünüyor."

Elime uzanıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Kıvılcımlar vücuduma yayılıyor ve bu çok iyi hissettiriyor. "Beni kendinle eşleştirmeni istiyorum."

Ve kalbim göğsümden fırlayıp ona doğru fırlıyor.

Ama benim de söyleyeceklerim var. "Bu sabah hızlıca ayrıldım çünkü seni istediğim için müşterilerimden bir şeyler götürüyormuşum gibi hissettim. Ama kendimi suçlu hissetsem bile, bu senin için hissettiklerimi değiştirmiyor."

Elimi sıkarken gülümsemesi çok güzeldi. "Güzel."

"İşimi yapmaya çalıştığımı bilmelisin. Senin için birini bulmaya çalıştım." Çenemi kaldırdım, haberimi vermeye hazırdım. "Ve sanırım buldum."

"Ne?" Yüzündeki ifade tam bir şaşkınlıktı.

"Bir çöpçatana ulaştım," diyorum mutlu ve neşeli bir ses tonuyla.

Kaşlarını çatıyor. "Bunu neden yaptın ki?"

"Tanıdığım bir kadın. Dost bir rakip." Elimini bıraktı. "Anlamıyorum."

"Ona ne aradığımı söyledim." Mektubu ona uzattım.

On Dokuzuncu Bölüm

Dylan

Notunu açıyorum.

Bunu okuduğumda, içimde hissettiğim sırtımayı engelleyebilecek bir poker suratı yok.

Erkek arayan kadın:

Eğlenceli, başarılı, biraz rekabetçi, pazarlık peşinde koşan, boba çayı seven, kendi işini yürüten bir kadın, baş belası, yakışıklı, zeki, külot eriten gözlükler takan, ellerini üzerinde gezdirmek istediği saçları olan, oynanması gereken oyunları oynamayı seven ve sadece onun için gözleri olduğunu hissettiren bir erkek arıyor. Yeni deneyimlerden şehri keşfetmeye, ucuz ve pahalı yemeklere, sıcak gecelere ve eğlenceli günlere ve bu dünyanın tüm maceralarına kadar tüm güzel şeyleri birlikte paylaşmalarını istiyor.

Kağıdı masanın üzerine koyuyorum. "Sanırım bir alıcı buldun, Evie."

O kadar parlak gülümsüyor ki kalbim daha da hızlı çarpıyor. "Bir ilişki istediğimi düşünmediğimi bilmelisin. Doğru zamanın geldiğini düşünmüyordum," diyor elini omzuma atarak.

"Ama kalbine bir şekilde girdim." "Israrcısın."

Yumruğumu sıkıyorum. "Ve hayır cevabını kabul etmemek işe yaradı."

"Öyle oldu. Bunu ya da seni istemeyi beklemiyordum. Ama istiyorum. Seni çok istiyorum. Seçtiğin kişi olmak istiyorum."

Başımı sallıyorum, benim için ondan başka bir seçenek olduğunu düşünmesi beni eğlendiriyor. Alnımı onunkine yaklaşıtıyorum ve dün gece söylemediğim şeyi söylüyorum. "İstediğim kişi sensin."

"O zaman ikinci bir randevuya ne dersin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İkinci mi? Ben beşinci diyorum."

"Pekala, eğer beşincisiyse, şimdi benim yatak odama gidebiliriz."

"Ancak tertemiz yatağında sana ağza alınmayacak şeyler yapabilirsem."

"Daha azını beklemezdim."

Şimdiden tüm beklentilerimi aştı ve içimde onunla da böyle olacağına dair bir his var. Buna hiç aldırıldığımı söyleyemem.

Yirminci Bölüm

Mia

Midtown'da Speakeasy adlı bir barda Olivia'yı beklerken Mia Mor Kar Küresi'ni yudumluyor, akıllı arkadaşı Dylan'da ve onun hayatındaki yeni kadında dolaşıyordu. Evie eğlenceli, akıllı ve hoş bir kadındı. Evie'nin bir de erkek kardeşi vardı ve Mia ona oldukça düşküncü.

Patrick'in görüntüsü gözlerinin önünden geçti; uzun boylu, geniş, güçlü ve gözlerini ayıramadığı bir gülümsemesi vardı. Kardeşi Max'in evinde onunla ilk tanıştığı andan itibaren onu şeytani bir çekiciliğe sahip bulmuştu. Onu çok arzuluyordu. Onun bilebileceğinden çok daha fazla.

Ama önünde engeller vardı.

Ama Dylan ve Evie için engeller vardı ve onlar bu engelleri aşma yolundaydılar. Mia'nın ikisi için büyük umutları vardı.

Ne de olsa Olivia'yla bu gece bir kez daha buluşmalarının nedeni buydu. Nihayet çabalarını kutlayabileceklerdi.

Olivia geldiğinde küçük bir zafer dansı yaptı, elleri havada, kalçaları titriyor, kahverengi saçları parlıyordu. Mia da ona katıldı, sonra avuçlarını tokuşturdular.

"Başardık," dedi Olivia.

Mia kadehini kaldırdı. "Biz harika çöpçatanlarız."

"Bazen insanlar, arkadaşları onları bir araya getirene kadar önlerinde ne olduğunu bilmezler."

"İkisinin de böyle harika arkadaşlara sahip olması iyi bir şey."

Sonsöz

Gerçekten de bazı şeyler görüldüğü gibi değildir. Zaman zaman, çöpçatan eşleşir. Arkadaşları tarafından.

Çünkü bazen bir erkek ve bir kadın birlikte ne kadar iyi olabileceklerini göremezler. Her ikisi de yüzeyin altına bakmak üzere eğitilmiş olsalar bile sadece farklılıkları görürler. Ama insanlar insanlardır ve söz konusu kendileri olduğunda her zaman yakından bakmazlar. Yine de arkadaşları görebiliyordu. Arkadaşları söyleyebilirdi. Ve arkadaşları Evie ve Dylan'ın bir araya gelmek için sadece doğru yönde bir dürtmeye ihtiyaçları olduğunu biliyorlardı.

Dylan'ın verdiği ilan mı? Mia, Olivia'ya söyleyebildiği ve böylece Olivia da Evie'ye gösterebildiği için Dylan'ın bu ilanı vermesinden memnundu. Çünkü Olivia, Evie'nin ilanı görür görmez yardım etmek için ısrar edeceğini biliyordu. Ve bir kez yardım ettiğinde, her iki arkadaşının da onun için doğru kişi olduğunu bildiği adama aşık olmaktan başka ne yapabilirdi ki? Çöpçatan ve seksi ineğin yeni deneyimler istediklerini, ikisinin de kendi tarzlarında rekabetçi olduklarını ve şehri keşfetmeyi sevdiklerini görmeleri için birlikte zaman geçirmeleri gerekiyordu.

İkili eşleşmeye dirençli görüldüğünde, Mia ve Olivia takviye çağırırdı. Kardeşler arasında ormanda yapılan o yürüyüş? Mia, Patrick'i kız kardeşine o soruları sorması için ikna eden kişiydi ve soruların Evie'yi Dylan'ı yeni bir şekilde görmeye teşvik edeceğini umuyordu.

Ve gördü de. Birbirleri ve sevdikleri her şey hakkında daha fazla şey keşfettikçe Dylan da Evie'yi yeni bir şekilde gördü. Ama sonunda, en çok sevdikleri şey birbirleriydi.

Çünkü bu, zıt kutupların birbirini nasıl çektiğine dair bir hikâye değil. Bu bir dostluk hikayesi. Ve bazen arkadaşlarımızın en çok neye ihtiyacımız olduğunu nasıl görebildiklerini.

Dylan ve Evie'ye gelince, onları son bıraktığımızda aşık oluyorlardı. Peki ya şimdi? Bakalım ne durumdalar, değil mi?

Başka Bir Sonsöz

İki hafta sonra

Dylan

Başımı sallıyorum. O yanılıyor. Çok yanılıyor. "O film harikaydı. Beğenmediğine ciddiye inanamıyorum," diyorum Chelsea'deki sinemadan çıkarken.

"Gereksiz yere uzundu, gereksiz yere şiddet içeriyordu ve yeterince mizah yoktu."

"Ama araba kovalamacaları. En azından araba kovalamacalarını sevmedin mi?"

Olduğu yerde durdu ve bana baktı. "En azından araba kovalamacalarını sevdim mi?" Bu soruyu sanki inanılması güç bir düşünceymiş gibi soruyor. "Geri kalanını izlemek acı vericiyken kimin umurunda?"

"Muhtemelen New York'ta sokakta yürüyen bir çiftin olduğu, adamın bir dükkanda çiçek gördüğü ve çiçeklerin ona kadını hatırlattığını söylediği ve sonra da kadına nasıl hissettiğini anlattığı bir film izlemeyi tercih edersiniz."

Mavi gözleri parlıyor ve sırtıyor. "Gördün mü? Kulağa harika geliyor. Bunu görmek isterim."

Bir kolumu ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum. "Bunu bir dahaki sefere göreceğiz," diyorum usulca.

"Ve bunu da tartışacağız, hiç şüphem yok."

"Benim de yok."

Her zaman aynı fikirde değiliz ve bu sorun değil. Çünkü konuşuyoruz. Aynı fikirde olmadığımızda bile bağlantı kurmanın yollarını buluyoruz. Başından beri gözümün önünde duran şeyi görememiş olmam çok komik. Ama kız kardeşim ve arkadaşım sayesinde -ki onlar bizi bir araya getirmek için belki, muhtemelen, tamam, iyi, tamamen çöpçatanlık yaptıklarını itiraf ettiler- taptığım kadınla birlikteyim.

Köşeyi dönüp vitrini mavi süsenlerle dolu bir çiçekçinin önünden geçerken, bunların bana Evie'nin gözlerini ne kadar çok hatırlattığını düşünüyorum.

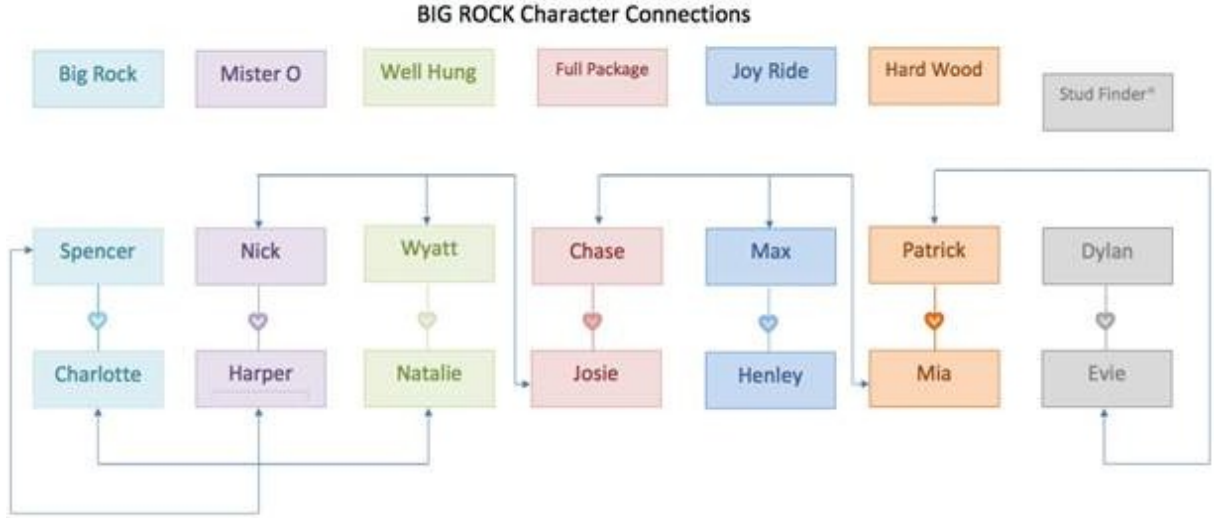
Bakmayı sevdiğim gözler.

İçinde kaybolmayı sevdiğim gözler.
Duruyorum, elini tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Hey sen," diye fısıldıyorum. "Hey sen."
"Bir şey bilmek ister misin?"
"İsterim."
Gözlerim kısa bir süreliğine çiçeklere kayıyor. "Bir çiçekçinin önündeyiz." "Söylemiyorsun."
Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. Bu sefer içimde hiç gerginlik yok. Sadece kesinlik var. "Sana aşığım."
Elime doğru eğildi. "Sana çok aşığım."
Bu konuda hemfikiriz ve u z u n b i r süre daha aynı fikirde olacağımızı biliyorum.
Belki de sonsuza dek mutlu olmak
için. SON

* * * *

Ayrıca 1001 Karanlık Gece ve Lauren Blakely'den, [The Only](#) .
[Bir.](#)

Big Rock Karakter Bağlantıları

*Stud Finder is a standalone, dual-POV novella that links characters from The Knocked Up Plan with the Big Rock books and does not need to be read in any order.

→ Solid line denotes siblings

Big Rock Dizisi Karakter Bağlantıları

Big Rock Series Character Connections		
Siblings/Family Name	Couples	Friends
Holiday Spencer (Big Rock) Harper (Mister O)	Big Rock Spencer Charlotte	Spencer/Nick Wyatt/Chase Natalie/Josie Max/Patrick
Hammer Nick (Mister O) Wyatt (Well Hung) Josie (Full Package)	Mister O Harper Nick	
Summers Chase (Full Package) Max (Joy Ride) Mia (Hard Wood)	Well Hung Wyatt Natalie	
Rhodes Charlotte (Big Rock) Natalie (Well Hung)	Full Package Josie Chase	
Milligan Patrick (Hard Wood) Evie (Stud Finder novella)	Joy Ride Max Henley	
	Hard Wood Mia Patrick	

The Big Rock karakter haritasını oluşturduğu için Dena Marie'ye ve karakter listelerini oluşturduğu için Melissa Buyikian'a özel teşekkürler.

1001 K aranlık Gece Bültenine [kaydolun](#) ve
Tiffany Anahtar kolye kazanma şansını
yakalayın.
Her ay bir yarışma var!

Abone olmak için [buraya](#) tı layın.

Bonus olarak, tüm aboneler ücretsiz bir 1001
Karanlık Gece hikayesi alacaklar
 lk Gece
Yazar: Lexi Blake & M.J. Rose

1001 Karanlık Gece Koleksiyonu Dört'ü Keşfedin

Keşfetmek için [buraya](#) tıklayın

ROCK CHICK REAWAKENING by Kristen

Ashley Bir Rock Chick Novellası

Mürekkebi Sevmek Yazan Carrie Ann

Ryan Bir Montgomery Mürekkep

Romanı

TATLI REKABET yazan K. Bromberg

SHADE'S LADY Yazan Joanna

Wylde Bir Reapers MC Novellası

Larissa Ione tarafından **RAZR**

Bir Demonica Yeraltı Dünyası Romanı

ARRANGED yazan Lexi Blake

Bir Efendiler ve Paralı Askerler Romanı

TANGLED Yazan Rebecca

Zanetti Bir Karanlık

Koruyucular Novellası

HOLD ME by J. Kenner

Bir Stark Sonsuza Dek

Novella

SOMEHOW, SOME WAY by Jennifer Probst

Bir Milyarder İnşaatçılar Romanı

ARAMAK İÇİN ÇOK YAKIN by Tessa

Bailey A Romancing the Clarksons

Novella

AVLANAN Elisabeth Naughton

Bir Ebedi Muhafızlar Romanı

EYES ON YOU by Laura Kaye

Bir Küfür Romanı

[BLADE](#) by Alexandra Ivy/Laura
Wright Bir Bayou Heat Novellası

Donna Grant'tan [EJDERHA
YAKMA](#) Bir Karanlık Krallar
Romanı

[TRIPPED OUT](#) by Lorelei James
Bir Blacktop Cowboys®
Novellası

[ÖĞRENCİ BULUCU](#) Lauren Blakely

[MIDNIGHT UNLEASHED](#) Yazan Lara
Adrian Bir Geceyarısı Irkı Romanı

[HALLOW BE THE HAUNT](#) by Heather Graham
A Krewe of Hunters Novella

[KİRLİ İĞRENÇ DÜZELTME](#) Yazan:
Laurelin Paige Bir Sabit Novella

[YATAK ARKADAŞI](#) by Kendall
Ryan Bir Oda [Arkadaşı Romanı](#)

[GECE OYUNLARI](#) Yazan:
CD Reiss Bir Oyun Romanı

[REZERVASYON YOK](#) by Kristen
Proby Bir Füzyon Romanı

[DAWN OF SURRENDER](#) Yazan Liliana
Hart Bir MacKenzie Ailesi Romanı

1001 Karanlık Gecenin Dünyasını Keşfedin

Koleksiyon Bir

Koleksiyon İki

Koleksiyon Üç

Koleksiyon Dört

Paketler

Discovery Authors

Mavi Kutu Özel

Ürünleri Yükselen

Fırtına

Liliana Hart'ın MacKenzie Ailesi

Lexi Blake'in Crossover Koleksiyonu

Daha Fazlasını Keşfet Lauren Blakely

Tek Kişi

Lauren Blakely'den
Tek Aşk Romanı

Satın almak için [buraya](#) tıklayın.

New York Times çoksatan yazarı Lauren Blakely'den...

Diyelim ki bir adam vardı. Ve size hayatınızdaki en akıl almaz seks gecesini yaşattı. Ve onu bir daha hiç görmediniz.

On yıl sonrasına kadar.

Şimdi, Manhattan'da hayır kurumunun etkinliği için restoranı müsait olan TEK kişi olduğu ortaya çıktı.

Sorun şu ki, beni tanımıyor.

* * * *

Birlikte çalıştığım bu kadın çok çekici. Onu ilk gördüğüm anda büyüledim ve aklımdan çıkaramıyorum. Birlikte çalıştığım biriyle tango yapmak riskli olsa bile, o benim almak istediğim bir risk.

Sorun şu ki, bana zaman ayırmıyor. Ama ben

bunu değiştirmeye kararlıyım.

Sert Ahşap

Lauren Blakely
tarafından 23 Ekim 2017
tarihinde geliyor
Daha fazla bilgi için [buraya](#) tıklayın.

Evie'nin kardeşi Patrick'i merak ediyor musun? Ve Dylan'ın arkadaşı Mia'yı? Onların aşkı [Hard Wood](#), Ekim'de yayınlanıyor! Bir ön bakış aşağıda.

Kadınlar genellikle iyi bir erkeği bulmanın zor olduğunu söyler. Ve sert bir adam daha da iyidir.

Bu yüzden tam bir avım - iyi, sert, yüklü ve bekleyin... Ben de yerleşmeye hazırım. Ama çadırımı kurmak istediğim kadın ülkenin öbür ucunda yaşıyor. İkimiz de o ormanda kaybolmak istemiyoruz. Tek yapmam gereken şehirde olduğu bir hafta boyunca ona direnmek.

Deniyorum. Yemin ederim deniyorum. Ama evet, işe yaramıyor.

Ve yakın arkadaşım Mia ile geçirdiğim harika bir geceden sonra, ona yıldızların altında yıllarca sürecektir geceler yaşatmaya hazırım. İşin içinde aşk varsa birkaç bin milin ne önemi var? Ama planlarımda bir aksaklık var - macera turu şirketimi yeni kiraladı. Kendimi adadığım bir şey varsa, o da tertemiz bir iş yürütmektir. Katı kurallar listemin bir numarası?

Müşterilerinize kazık atmayın.

Ama ona karşı koymak bu kadar zorken bir erkek ne yapabilir ki? Tepelerde ve patikalarda hızlı bir grup turu için ellerimizi birbirimizden uzak tutmak ne kadar zor olabilir? Bunu öğrenmek üzereyim ve içimde yeni bir onur rozetine ihtiyacım olacağına dair bir his var çünkü ormanda işler çok zorlaşmak üzere.

* * * *

Önsöz

Şimdiye kadar çoğu kadın dünyadaki yarım düzine kadar temel erkek tipiyle tanışmıştır.

Yine de emin olmak için kadroyu gözden geçirelim.

İlk olarak, asla yuva kurmayacağına yemin eden, okul için fazla havalı playboy var. Günümüz erkekleri geçidinde onun yanında Huysuz McGrouch Pants var. Bu asık suratlı sakallı adam, bere şapkasıyla birlikte dünyaya gösterdiği sık kafalı dış görünüşünün altında yumuşak bir adamdır. Yanında, üç parçalı takım elbisesi içinde, sadece bir kadının açabileceği derin, karanlık sırları barındıran, korumacı bir iş adamı vardır. Guy Central Casting'de başka rollerimiz de var - oduncu, bakımlı baba, şehirli güzel çocuk, ateşli inek ve altın kalpli kötü çocuk.

Dünya kadınlarının onların hikayelerini duyduğunu söylediğimde bana güvenin.

Bunu biliyorum çünkü onları duydum. Erkeklerden de duydum, kızlardan da duydum. İnsanları konfor alanlarından çıkarıp ormana götürdüğünüzde, size her şeyi anlatma eğilimindedirler - her kirli ayrıntıyı. Açıkçası kadınlarla erkeklerin, kadınlarla kadınların ve erkeklerle erkeklerin bir araya gelmesine şaşırıyorum. Etrafta o kadar çok yük var ki, lanet olası bir virüs gibi.

Peki ya ben?

Ben basit biriyim. Hafif seyahat ederim. Masaya bavul getirmem. Sırt çantamı kaldırırım ve gitmeye hazırım.

Ben çok yetenekli bir adamım. Bana bir pıl verin, kamp ateşi yakayım. Bana eski bir telefon gösterin, pusula yapayım. Sıkıştığım yerden nasıl çıkacağımı bilirim. Bir lastiği tamir edebilirim, bir lavaboyu onarabilirim, bir balığın içini boşaltabilirim, bir kilidi açabilirim, bir ayı saldırısından kurtulabilirim - oradaydım, bunu yaptım ve bunu kanıtlayacak liyakat rozetlerine sahibim.

Yalan söylemeyeceğim. Kadınlar şikayet etmeden işlerini halledebilen erkeklerden hoşlanırlar. Bu yüzden kadınlardan yana şansım yaver gitti. Ama artık sadece şanslı olmak için aramıyorum.

Çok daha fazlası için hazırım.

Tiplerden bahsederken bunun beni tüm becerilere sahip iyi adam yaptığını düşünmek isterim. Ben tek boynuzlu atım ve sadece boynuzumun uzunluğundan bahsetmiyorum, eğer ne demek istediğimi anladıysanız.

Ben fit, başarılı, çantasız ve -bekle de gör- yuva kurmaya hazır bir adamım.

Bana dört yapraklı yonca de.

Sorun şu ki, istediğim kadın sınırların dışında. En iyi arkadaşımın kız kardeşi. Ama merak etme. Sorun bu değil. Dostum havalı bir kedi ve küçük kız kardeşi için kötü olduğu gerçeğiyle bir sorunu yok.

Sorun tamamen başka bir şey ve bunu düzeltmek için şehirden ayrılmadan önce bir haftam var. İşte burada tüm hayat hackleme becerilerimin devreye girmesi gerekecek.

Hadi yapalım şunu.

* * * *

Birinci Bölüm

İnsanoğlu her türlü şeyi fazla düşünme eğilimindedir, ancak ikilemelerimizin çoğu oldukça basittir. Ya yeni açılan İtalyan restoranına yemeğe gideceksiniz ya da evde kalıp hindili sandviç yapacaksınız. Giyecek yeni bir gömleğiniz olsun diye çamaşırları yıkıyorsunuz ya da eski ama yeterince iyi bir gömlek bulmak için çamaşır sepetini kokluyorsunuz. Ya beş mil koşmak için zaman ayırıyorsunuz ya da *Breaking Bad'in* on bölümünü daha izliyorsunuz.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, cevaplar İtalyanca, sıcak yıkayın ve bağlayın.

Channel Ten'in yerel sabah haberleri sunucusu Camilla Montes'in bana yönelttiği siyah-beyaz soruya da aynı açıklıkla yaklaşıyorum.

"Patrick, izleyicilerimiz Fluffy'nin yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini nasıl anlayacak?" diye soruyor, siyah saçlarıyla uyumlu, mükemmel bir şekilde ayarlanmış TV muhabiri sesiyle.

"Tiger, Tom ya da Tabby'nin macera kedisi olmaya hazır olup olmadığını merak ediyorsanız, her evcil hayvan sahibinin yapabileceği basit bir turnusol testi var." Onun karşısındaki kanepeye oturuyorum ve elimi Zeus'un sırtında gezdiriyorum. Avucumun içine doğru eğiliyor ve gürlüyor, mırıltısı o kadar yüksek ki kedi ses efektleri işinde kariyer yapabilir. *Gösteriş*. Ama onu savunmak gerekirse, Al Green tarzı bir mırıltıya sahip olsaydım, kadınların da bunu her zaman duymasını sağlardım. "Ben buna sürüklenen ya da sürüklenmeyen kedi diyorum."

"İlginç. Bize daha fazlasını anlat," diyor, sesi merakla damlıyor.

"Kediniz ya kendi isteğiyle tüylü boynuna tasma takmanıza izin veriyor ya da

Tasmasını taktığınızda macuna dönüşüyor ve kedinin kıcını yerde sürüklemek zorunda kalıyorsunuz." Tasma kopmuş bir kediyi çekiştirir gibi yapıyorum.

Camilla, "Bu her şeyi çok açık bir şekilde ortaya koyuyor," diyor ve alıştırmış sırtışını gösterdikten sonra cilalı tırnağını bana doğrultuyor. "Ama Zeus'la denemeyi nereden bildin? Sadece ünlü bir yürüyüş partneri mi istedin, yoksa o mu ısrar etti?"

"Kediyi dinledim." Öne doğru eğildim, bir elimi kargo şortumun bittiği dizime koydum, çünkü kanal Büyük Açık Havanın Keyfini Çıkarmak için İpuçları ve Püf Noktaları bölümlerim için bir REI modeli gibi giyinmemi seviyor. "Davranışları bana istekli olabileceğini söylüyordu. Örneğin, bir keresinde çöpü oluğa atmak için koridora yöneldim ve Zeus beni dairenin kapısından dışarı kadar takip etti, tüm bu süre boyunca yanımdan ayrılmadı." Sesimi alçaltıyorum, ağzımın kenarını tutuyorum ve sahne fısıltısıyla konuşuyorum. "Ve bunun *sadece* çöpte somon balığı kaldığı için olduğunu sanmıyorum."

Camilla gülüyor.

"Somon balığı bir yana, bu meraklı davranışı sık sık sergiliyordu ve işte o zaman tasma ve koşum takımını denemeye karar verdim."

"Ve şimdi Yürüyüş Tomcat'i oldu." Yanımda uzanmış, beyaz eldivenli patilerini göğsünün önünde kavuşturmuş ve tüylü yüzünde memnuniyet ifadesi olan uzun tüylü kedimi büyük bir edayla işaret ediyor. Yemin ederim bu adam tam bir jambon. Kameralar için doğmuş. "İzleyicilerimize yürüyüşe çıkmayı seven bir kedinin koşum takımıyla nasıl başa çıkacağını gösterebilir misiniz?"

"Neden, hiç sormayacaksın sanmıştım," diyorum ayağa kalkıp koltuktan tasma ve koşum takımını alırken ve bacağımı sıvazlarken.

Zeus geriniyor, kanepenin kenarından aşağı doğru kayıyor ve bana bakıyor. "Yürüyüşe çıkmak ister misin?"

Kuyruğu ileri geri sallanıyor.

Bakın, İngilizce anladığınızı iddia etmiyorum. Sonuçta o bir kedi, Cesar Milan tarafından eğitilmiş bir köpek değil. Ama Zeus talimi biliyor ve tasma elimde sallanıyor. Boynunu uzatıyor, sanki kırmızı yürüyüş kayışını başına geçirmem için beni davet ediyor. Kayışı geçiriyorum ve ucuna bir tasma takıyorum. Zeus birkaç adım atıyor.

Camila'nın gülümsemesi yukarıdan patlayan televizyon ışıkları kadar parlak. "İşte böyle."

"Onunla yürümek ister misin, Camilla?"

Parlak kırmızı dudakları geniş bir sırtışla ayrılıyor. "Bu internet süperstarıyla yürümeyi çok isterim."

Parmağımı dudaklarıma götürüyorum. "Şşşt. Şöhretinin aklını başından almasını istemeyiz."

"Ne kadar popüler olduğunu bir bilse." Camilla tasmayı alıyor ve Zeus'u setin etrafında gezdiriyor. "Patikalardaki koşulları simüle etmek için bir şey getirdik."

Camilla oğluma bu demo için kurulan sahte kayalıklara kadar eşlik ederken, yayın ekranında Zeus'un yakındaki bir patıkada bir tepeye tırmanırken çektiğim bir internet videosu gösteriliyor. Kayalıklara ulaştıklarında, Zeus kayalıklardan yukarı tırmanıp diğer taraftan aşağı inerken, görüntü topuklu ayakkabılarıyla yürüyen Camilla'ya dönüyor. Kendime not: Bu kediye ticari bir iş ayarla ve Friskies telif haklarından emekli olup olamayacağımızı gör.

Ama yavaşlamak gibi bir niyetim yok. Hayatım *çok iyi olmanın* ders kitaplarındaki tanımı gibi. İşim geliyor, ailem sağlıklı ve mutlu, arkadaşlarım yuva kuruyor. Daha fazlasını arzuladığım tek bir şey var. Şey, bir şey değil. Daha çok sevimli, büyüleyici, onunla birlikte tıklayabileceğim biri.

Ama şimdi belli bir kadın üzerinde durmanın zamanı değil.

Camilla mavi sandalyesine dönüyor ve ben de sadık dostumun yanına, tekrar kanepeye yerleşiyorum. Sonraki kırk beş saniyeyi kedileriyle yürüyenler için patika güvenliğini gözden geçirerek geçiriyorum. Ne de olsa, bir kediyle yürüyüş yapmak yüreksizlere göre değil. Köpekleri olan insanlar işlerinin ne kadar kolay olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değiller. Bir kediyle yürüyüş yapmak ise bambaşka bir iştir, ancak sadece fotoğraflar için bile buna değer. Beklenmedik bir altın madeninden bahsediyoruz. Kız kardeşim Evie bu kediye kapıma bırakıp ona bir ev vermem için bana yalvardığında, onun bir, tamamen havalı ve iki, macera turu şirketim için şimdiye kadarki en iyi pazarlama olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bölüm bittiğinde Camilla bana teşekkür ediyor ve reklamı kesiyor. "Haftaya tekrar görüşürüz Patrick. Ormanda ilk yardım üzerine bir haber yapabileceğimizi düşünüyordum."

"Kesinlikle."

"Ve ne üzerine bir bölüm yapman için can atıyordum biliyor musun?"

"Ne istersen yapabilirim," diyorum, rahat havamı koruyarak, "Çünkü iş ortakları için en iyisi budur. "Nasıl glamp yapılacağına dair bir haber yapsak nasıl olur?"

Hafifçe kıkırdıyor, bir avucumu kısa, düzgün sakalıma sürüyorum. "Bunu yapabilirim ve eğer istersen sana şu anda kamp yapmak için basit bir numara da verebilirim."

Çikolata kahvesi gözleri heyecanla parıldıyor. "Lütfen yap."

"Telefonunuz yanınızda mı?"

"Tabii ki. Sessizde ama en yakın yoldaşım yanımda olmadan asla edemem," diyor ve eteğinin cebinden çıkarıp ekran kilidini açarak bana uzatıyor.

Arama çubuğuna birkaç kelime yazıyorum ve ihtiyacım olan sonuç hızla geliyor. Telefonu Camilla'ya uzatıyorum. "Arayacağın kişi bu."

Tepkisi paha biçilemez; ekranda Ritz Carlton'ın adı ve numarası belirdiğinde yavaşça gülümsüyor.

"Çok doğru. Ne diyebilirim ki? Ben hiç de açık hava kızı değilim. Ama bölümlerinizi seviyorum. Yeni stajyerim Taylor da öyle" diyor, sesini alçaltarak ve beni setten çıkarmak için bekleyen neşeli sarışına doğru bakarak. Komik, çünkü işim gereği Tanrı'nın büyük yeşil dünyasında hemen hemen her yerden çıkış yolunu bulmam gerekiyor. Birkaç aydır kanalın Cuma sabahı açık hava bölümlerinde konuk yorumcu olduğumdan bahsetmiyorum bile. Bu işim için harikalar yarattı ama Zeus'un yaptıklarının yanına bile yaklaşamadı.

Sonra, tüylü dostumu sevdiğim ve ona işkence etmek istemediğim için - ve Manhattan'ın kaldırımlarında bir kediye yürüyüşe çıkarmak eşsiz ve korkunç bir işkence şeklidir - Zeus'u sırt çantama bırakıyorum, kayışları kaydırıyorum ve yanımda şımarık amigo kız ve kedinin gümüşü kafası çantanın üstünden dışarı çıkarken stüdyodan çıkıyorum.

"Geçen gün s'mores yaptım," diyor Taylor kocaman bir gülümsemeyle, parlak mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Çok güzellerdi."

Sözleri sekiz heceden oluşuyor ve hepsinden de ima damlıyor.

"Bu harika," diyorum, çünkü ergenlik çağını yeni geçmiş biriyle herhangi bir hece ya da ima ile eğlenmekle ilgilenmiyorum.

"S'mores sever misin, Patrick?"

"Kim sevmez ki?"

"Merak ediyorum da, bunları nasıl yapabileceğim konusunda bana verebileceğiniz bir ipucu var mı? Mesela çikolata ve marshmallowun mükemmel bir şekilde bir araya *gelmelerini* nasıl sağlayabilirim?" Kapının önünde durur, kalçasını kapıya yaslar ve saçının bir tutamını döndürür.

Ve s'mores pornosunun resmen bir şey olduğuna inanıyorum.

Kamp ateşi ikramının dünyanın en iyi versiyonunu yapmaktan gurur duysam da, cevabımı basit ama net tutuyorum. "Her şey ne kadar uzun

Malzemelerin *yaşlanmasına* izin veriyorsun," diyorum, çünkü Taylor yirmi, en iyi ihtimalle yirmi bir yaşında. "Haftaya görüşürüz."

Vedalaşıp ayrılıyorum, şehir merkezine giden bir trene biniyorum, sonra da aşağı Manhattan sokaklarında yürüyorum.

Sırtımdaki kedi yüzünden bana bakanlar oluyor mu? Tabii ki bakıyorlar.

Hoşuma
gidiyor mu?
Kesinlikle.

Gülümseyip başımı sallıyorum, birkaç selam veriyorum, birkaç *nasılsın diyorum* ve hatta küçük bir çocuk annesiyle yanımdan geçip omzumu işaret ederek fısıldadığında *miyavlıyorum*. Sanki kulağıma mırıldayan belalı bir kediciğ olduğunu bilmiyormuşum gibi.

Binamın bulunduğu sokağa döndüğümde mırıldayan tek kişi o değildi.

Çünkü orada, lobinin tam önünde, yansıtıcı güneş gözlükleri ve kıvrımlarını nefis bir şekilde saran kot pantolonuyla bir kadın duruyor.

Mia Summers. Küçük ama güçlü. Dalgalı saçları, ela gözleri, yumuşak bir kalbi ve hoşuma giden kıvrak bir zekâsı olan güçlü bir peri.

Onunla birkaç ay önce tanıştım ve o zamandan beri zihnimin merkezinde yer aldığını rahatlıkla söyleyebilirim.

Mia'yı gördüğümde, Mia ile konuştuğumda, Mia ile zaman geçirdiğimde, bazı şeylerin basit olduğuna olan inancım doğrulanıyor.

Bir kedinin tüm vücudunu yerde sürüklemesi ya da yanınızda nazıkçe tırıs gitmesi gibi.

Evet ya da hayır.

Siyah ya da
beyaz.

En iyi arkadaşının kız kardeşinden etkilenirsin ya da etkilenmezsin. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, cevabım, çok etkileniyorum.

1001 Karanlık Gece adına,

Liz Berry ve M.J. Rose teşekkür etmek istiyor ~

Steve Berry
Doug Scofield
Kim Guidroz
Jillian Stein
InkSlinger PR
Dan Slater
Asha Hossain
Chris Graham
Pamela Jamison
Fedora Chen
Kasi Alexander
Jessica Johns
Dylan Stockton
Richard Blake
BookTrib After Dark
ve Simon Lipskar

İçindekiler

[Kitap Açıklaması](#)

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm](#)

[Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Sonsöz](#)

[Başka Bir Sonsöz](#)